AFACEREA KIRSANOV

Gerard de Villiers

TinéFama

Gerard de Villiers

SAS

Afacerea Kirsanov

www.virtual-project.eu

V.2.0

ISBN:
973-597-065-1

Malko Productions – Paris,
L'affaire Kirsanov
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2002

Gerard de Villiers

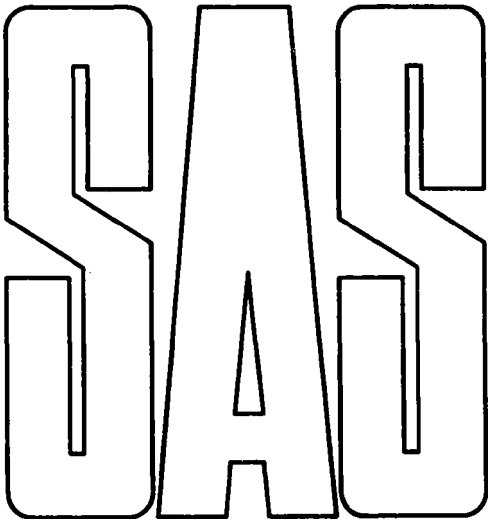

Afacerea Kirsanov

În româneşte de Maria Măciucă

Tineretului

2002

Capitolul I

Gregor Kirsanov călcă pedala de frână cu o secundă mai târziu, iar bara de protecţie a maşinii Mazda albe izbi partea posterioară a unui Seat 127 verzui, care era oricum într-o stare destul de jalnică. Cele două vehicule se opriră, apoi fură manevrate astfel încât să poată staţiona, declanşând imediat un imens vacarm în jurul lor. Circulaţia pe sens unic de pe Calle Serrano se derula într-un flux continuu, iar spaniolii se bazau mai mult pe claxon decât pe sistemul de frânare.

O tânără hippie în blugi sări din Seat-ul 127 şi ocoli maşina. Furioasă, ea se opri în spatele acesteia. Gregor Kirsanov se dădu jos din Mazda, hotărând să rezolve cât mai iute incidentul.

Deşi era aproape ora şapte seara, o căldură sufocantă domnea în oraş.

Gregor Kirsanov îşi aminti cu nostalgie de colinele verzi ale parcului Gorki din Moscova în timp ce se îndrepta spre şoferiţa supărată.

Era un bărbat înalt de 1,90 m şi avea o siluetă atletică. Părul negru, pieptănat spre spate, ochii verzi uşor migdalaţi şi chipul ce emana energie îl făceau să fie râvnit de toate femeile ce lucrau la Ambasada Uniunii Sovietice din Madrid.

— *Senorita,* sunt dezolat, îmi cer mii de scuze!

Şoferiţa privea înfuriată la maşina pe care urma lăsată de impact se pierdea printre multe alte semne. Părea complet imună la şarmul bărbatului din faţa ei.

— Trebuie înlocuită partea din spate, spuse ea încruntându-se. Deocamdată trebuie să chemăm un *guardia civil* sau un *municipio...*

Gregor Kirsanov simţi că i se lipeşte cămaşa de spinare. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Nu trebuia să atragă atenţia asupra sa în nici un fel.

Cu un surâs dezarmant, el îi propuse:

— *Senorita,* problema este că sunt extrem de grăbit. Mai bine vă despăgubesc pe loc: cu bani gheaţă. Cât credeţi că vă va costa reparaţia?

Surprinsă, tânăra hippie se uită la portbagajul maşinii, ezită puţin, apoi spuse repede:

— În jur de cincisprezece mii de pesetas.

Era de patru ori mai mult decât ar fi costat. Fără să discute,

Kirsanov scoase din buzunar trei bancnote a câte cinci mii de pesetas şi i le întinse fetei.

— Iată banii!

Zgomotul traficului îi obliga să ţipe ca să se audă unul pe celălalt. Ea luă bancnotele, le îndesă în geantă şi, după un vag „mulţumesc”, se urcă în rabla ei hodorogită. Gregor Kirsanov se grăbi să se urce în maşina lui, pornind imediat motorul. Aştepta ca Seat-ul din faţa lui să plece primul. Era inutil să rişte din nou. El începu să clocotească de enervare. Rabla fetei refuza să demareze. Şoferiţa coborî şi făcu un gest de exasperare:

— Uf, acum nu pot să o pornesc!

Un trecător se apropie. Gregor Kirsanov se grăbi să coboare din Mazda şi amândoi se opintiră să împingă Seat-ul până ce acesta se urni din loc, într-un nor înecăcios de fum albăstrui. Ud de transpiraţie, Kirsanov se întoarse la maşina sa. Tocmai se pregătea să plece mai departe, când dădu cu ochii de silueta unei femei ce stătea nemişcată pe trotuar lângă un chioşc cu ziare.

Era Larisa Petrov, soţia şefului secţiei KR[1] din cadrul centralei KGB-ului din Madrid. Soţul ei avea sarcina să controleze şi să supravegheze activitatea diplomaţilor şi a membrilor KGB, precum şi conduita acestora. Era suspectă orice abatere de la ideologia marxist-leninistă şi orice veleitate ce ar fi putut conduce la trădarea intereselor de stat. În mod oficial, Larisa, era doar secretara secţiei Referentura, compartimentul ultrasecret al KGB, care se ocupa de comunicaţiile codificate cu Moscova şi avea arhivele secrete. Gurile rele spuneau însă că Larisa îşi mai rotunjea veniturile şi prin activitatea de „stukaci”[2], ajutându-l pe soţul ei să descopere suspecţi reali sau imaginari.

Kirsanov simţi brusc că-i îngheaţă inima. Întâlnirea sa cu Larisa Petrov putea declanşa o catastrofă. Arborând cel mai seducător zâmbet al său, el se îndreptă către aceasta.

— Ce faci aici, Larisa?

— Dar tu ce faci aici?

Desluşi o notă de suspiciune în glasul femeii. Fiecare membru al staţiei, precum şi agenţii KGB erau obligaţi să treacă în registrul de zi orice întâlnire din afara biroului, iar el scrisese că are oră la dentist. Din nefericire, doctorul său stomatolog avea

---

1 Serviciul de Securitate internă din KGB (n.a.).

2 Spion, „turnător” (n.t.).

cabinetul în vechiul Madrid. Calle Serrano se afla în partea opusă a oraşului. Fără să-i pese că maşina sa era parcată necorespunzător, el o luă pe Larisa de talie şi o sărută pe gât. Fu învăluit de un parfum de bună calitate. Tânăra femeie era îmbrăcată cu o rochie înflorată, încheiată în faţa sa cu nasturi şi ajustată pe bustul plin şi pe şoldurile în formă de amforă.

Avea o piele albă ca laptele pentru că se temea de soare.

— Aveam o întâlnire de lucru în zonă, porumbiţa mea, îi şopti el la ureche.

Maiorul Gregor Kirsanov era unul dintre cei mai buni ofiţeri ai centralei şi obişnuia să lucreze cu o mulţime de informatori. Larisa se eliberă din strânsoare şi spuse cu un zâmbet ambiguu.

— A fost totul în regulă? N-ai avut nevoie de protecţie?

Intra pe un teren periculos. Gregor o strânse iar lângă trupul lui.

— Da, da, totul a fost bine. Dar tu, Larisa Stefanovna? Ce cauţi tu pe aici? Ai avut întâlnire cu vreun admirator?

În rândul funcţionarilor ambasadei sovietice era lucru ştiut că Larisa era nemulţumită de performanţele sexuale ale soţului ei. Adevărul era că Anatoli Petrov nu avea nici una din calităţile unui Don Juan. Semăna mai degrabă cu un broscoi, cu ochii bulbucaţi şi maxilarul proeminent, întotdeauna era îmbrăcat cu un costum albastru din serj, lustruit de atâta purtat şi limbajul său era scos din vechile cărţi ale doctrinei comuniste. În plus, mai era şi un beţivan înrăit care reuşise să parvină în urma unor manevre murdare. Petrov era un tip răzbunător, capabil să pună pe oricine într-o situaţie dezavantajată. Folosea orice metodă, denunţul şi şantajul, fiind armele sale favorite. În urma unui denunţ făcut de el, chiar şi cel mai capabil ofiţer putea fi trimis urgent în ţară cu interdicţia de a mai părăsi Uniunea Sovietică. Iar acolo, în cea mai fericită situaţie, trebuia să se mulţumească cu o funcţie minoră.

Ca să-şi compenseze frustrările, Larisa Petrov mai călca strâmb din când în când. Erau notorii aventurile ei cu colegii din ambasadă. Bineînţeles, infidelităţile ei îl făceau pe Anatoli Petrov să spumege de furie. Aşa că, aura de seducător a lui Kirsanov nu putea să-i inspire decât o antipatie profundă faţă de acesta.

Larisa râse cu poftă.

— La naiba! Făceam cumpărături şi încercam să economisesc câteva ruble din salariul meu amărât.

Pe Calle Serrano se aflau numeroase buticuri cu haine pret-a-

porter elegante.

— Nu ai cumpărat încă nimic? o întrebă Kirsanov privind mâinile ei goale.

— Am cumpărat doar o rochie, zise ea. Chiar dacă o plătesc în două rate, tot scumpă rămâne pentru buzunarul meu. Mi-ar trebui un amant cu bani! Nu cunoşti tu unul ca să mi-l prezinţi?

Gregori zâmbi. Trebuia cu orice preţ să o ţină de vorbă.

— Eu unul nu sunt bogat, dar pot să te invit la o vodculiţă. Ai timp?

— Tot timpul din lume! făcu ea veselă. Anatoli este plecat la Roma, la o reuniune. Unde mergem?

— Ştiu undeva în apropiere un locşor plăcut şi discret. Eşti cu maşina?

— Nu. Am venit cu un taxi.

Madridul era plin cu taxiuri. Acestea aveau o bandă roşie pe portieră şi costau foarte puţin.

— Ce face soţia ta? îl întrebă femeia cu un ton ironic. Nu-ţi va face o scenă?

— Doar ştii prea bine că nevastă-mea e la Moscova. Are grijă de mama ei care tocmai a fost operată de o tumoare.

Era doar locotenent când se căsătorise cu Ana, o tânără muziciană ştearsă şi dulce, cu ochii albaştri ca de porţelan şi un trup androgin. Viaţa lor sexuală se vestejise curând. Nu aveau copii, iar Ana detesta Madridul. Sejururile ei în Moscova se lungeau din ce în ce mai mult şi Gregori se aştepta ca într-o bună zi, Ana să-i ceară divorţul.

Kirsanov deschise portiera Mazdei cu un gest galant şi o invită pe Larisa să urce.

Aceasta privi invidioasă interiorul nou-nouţ al maşinii.

— Cred că te-a costat cel puţin zece mii de ruble! remarcă ea. Cum de te descurci cu leafa pe care o primeşti?

— O, sunt un bun comunist, făcu Kirsanov râzând.

Într-un fel, avea dreptate. Era fiul unui ofiţer, membru al Partidului Comunist şi urmase studiile Institutului de limbi străine, învăţând spaniola şi engleza. Apoi, lucrase ca interpret în Departamentul Internaţional, iar în cele din urmă, fusese angajat în Comitetul Sovietic pentru Pace, ce făcea parte din structurile KGB.

În 1966, a fost remarcat de GRU[3], unde a rămas doi ani.

3 Serviciul de Informaţii al Armatei (n.a.).

Atotputernicul KGB, aflând de existenţa acestui element de elită, l-a integrat în 1968 în A Doua Direcţie Generală. De atunci, dosarul său de cadre nu conţinea decât elogii. Era unul dintre cei mai tineri maiori din departamentul său.

Kirsanov demară şi pătrunse cu atenţie în fluxul intens de pe Calle Serrano.

Larisa, aşezată lângă el, îşi etala picioarele pline şi albe. Se machia puternic *şi* strident şi degaja o *senzualitate* animalică ce nu-l lăsa indiferent. Ei se priviră, iar Gregori ştiu cum avea să procedeze. Punând mâna pe genunchiul rotund al Larisei, el spuse:

— Eşti tare frumoasă, porumbiţo.

— Opreşte, Gregor Ivanovici! spuse ea alintându-se. Sunt o femeie măritată.

El zâmbi şi viră la dreapta pe Calle Zurburan, coborând către Paseo de la Castellana, artera principală a oraşului, îşi luase adio de la întâlnirea programată!

Întâlnirea cu tânăra femeie schimbase complet situaţia, iar *acum* trebuia să găsească o soluţie pentru problema ivită.

*

* *

Deşi era deja ora opt seara, la *Blues Vila Club* era puţină lume. Spaniolii ieşeau târziu în oraş, obişnuind să cineze către orele unsprezece sau chiar la miezul nopţii. Era un local intim, cu scaune confortabile, adânci, lumină discretă şi picturi moderne, ici-colo se vedeau cupluri de îndrăgostiţi.

— Aici obişnuieşti să îţi aduci iubitele?

— O, nu. Am venit aici doar de vreo două ori.

Tocmai de aceea o adusese aici. Era un necunoscut, iar barmanul nu dădea prea mare atenţie clientelei. Localul era situat pe o străduţă liniştită, *Calle Sarito Domingo de Silos,* la doi paşi de stadion şi de cartierul Salamanca. Aici se întâlneau cele mai multe *call-girls,* majoritatea perechilor fiind nelegitime.

Cei doi se instalară într-un colţ mai ferit. Larisa întrebă:

— Or fi având coniac franţuzesc?

— În mod sigur, făcu Gregori.

Cinci minute mai târziu, pe masa lor apărură două sticle: una de Gaston de Lagrange şi cealaltă de votcă Stolycinaya.

*

* *

Ochii Larisei străluceau şi obrajii ei erau roşii ca focul. Nivelul

coniacului din sticlă scăzuse în mod considerabil. Rusoaica se servea întruna cu renumitele *tapas*[4] dintre care nu lipseau cârnăciorii *chorizos* şi măslinele. Gregor Kirsanov nu se lăsase nici el mai prejos în privinţa votcii. Ţinea o mână pe coapsa tinerei femei. Aceasta îl întrebă deodată:

— Gregor Ivanovici, ce ai de gând să faci cu o femeie atât de ştearsă şi neinteresantă ca mine? Ştiam că ai o amantă spaniolă, superbă…

— Cine ţi-a spus?

Ea îşi ascunse un sughiţ.

— Uiţi că Anatoli ştie tot. Acesta este rolul lui…

Această constatare avu efectul unui duş rece asupra lui Kirsanov. Întâlnirea lui cu Larisa reprezenta un pericol mortal. Era ca grăuntele de nisip care poate determina distrugerea celor mai perfecţionate mecanisme. Ştia că Larisa putea să-i spună soţului ei că îl întâlnise. Acesta ar fi putut să-l verifice punct cu punct, iar atunci…

Gregor Kirsanov se apropie de Larisa şi o sărută.

— Îmi placi foarte mult.

El fu surprins de violenţa cu care femeia răspunse sărutului său. Când se desprinse de el, bău o gură de coniac şi spuse cu o privire tulbure:

— Eşti complet nebun! Dacă ne vede cineva…

— Ai dreptate! zise el. Hai să mergem într-un loc ferit.

— Unde?

— La mine acasă, de exemplu…

KGB-ul îi pusese la dispoziţie un superb apartament de trei sute metri pătraţi în Paseo de la Castellana.

— Nu, este prea periculos. Trebuie să plec acasă. Anatoli o să mă sune de la Roma. Dacă nu mă găseşte…

El se aşteptase la acest răspuns. Cu toate astea, insistă:

— Ştiu un hotel, pe drumul de Burgos…

— Nu, nu, trebuie să plec…

El îi astupă gura cu un sărut, iar mâna îi alunecă urcând pe coapsa ei. Larisa se desprinse de el gâfâind, în timp ce sânii ei se agitau puternic.

— Zău că nu ştiu ce te-a apucat azi, Gregor Ivanovici! Ne cunoaştem de atâta vreme şi ai fi avut de mult ocazia să-mi faci avansuri. De ce tocmai azi?

---

4 Aperitive, ce se servesc alături de băutură (n.t.).

— Păi, din cauza bărbatului tău gelos, spuse el.

Luă sticla cu coniac de pe masă, îi umplu din nou paharul, iar el îşi turnă votcă.

Rămaseră o vreme înlănţuiţi, ascultând muzică şi pierduţi în gândurile lor. Apoi se îmbrăţişară iar. Gregor o apucă pe Larisa de mână şi i-o puse pe pantalonul său. Degetele femeii se crispară o fracţiune de secundă pe protuberanţa care creştea acolo, apoi aceasta spuse cu un râs vulgar:

— Este adevărat ce se spune. Eşti al naibii de bine dotat…

Cu toate astea, ea îşi retrase mâna.

— Să o lăsăm pe altădată, Gregor Ivanovici. Nu vreau să am probleme cu Anatoli. Doar ştii cum este el. Mă conduci, nu?

Lui Kirsanov îi rămăsese puţin timp la dispoziţie. În acest cartier animat, era dificil să întreprindă ceva. Când se aflară din nou în maşină, el se aruncă din nou asupra Larisei. De astă dată, ea nu se mai feri când el îi ridică rochia şi îi atinse slipul din nailon. El îndepărtă fâşia îngustă a slipului şi găsi sexul cald şi primitor. Larisa tresări violent.

— *Stoi*[5]!

El o ţintui de scaun cu un sărut pătimaş şi continuă să o mângâie. Apoi îi desfăcu nasturii rochiei şi îi cuprinse sânii. Aveau sfârcurile dure şi ascuţite. Larisa reuşi să se detaşeze de el. Respira greu.

Un băiat aflat pe trotuar se uita la ei.

— Să plecăm de aici! spuse ea.

Gregor porni maşina. Până la locuinţa Larisei erau douăzeci de minute de drum. Fără să ezite, el îşi desfăcu fermoarul pantalonului, apucă mâna Larisei şi i-o ghidă spre membrul său învârtoşat.

— Mângâie-mă! îi spuse el.

— Eşti nebun de legat! gemu femeia.

Cu toate astea, ea nu rezistă tentaţiei şi degetele ei începură să urce şi să coboare pe membrul enorm. Fără să vrea, era impresionată de o aşa podoabă şi simţea că nu mai rezistă. Niciodată nu avusese un amant cu asemenea calităţi.

Mazda se întoarse în Plaza de Cuzco şi intră pe Calle Alberto Alcocer, îndreptându-se spre est. Soarele era la asfinţit şi înserarea le oferea protecţie. Gregor simţi cum se excită sub mângâierile din ce în ce mai focoase ale femeii.

---

5 Opreşte-te! (n.a.).

— Haide, micuţule, haide, dă-ţi drumul! Eliberează-te în mâna mea! Ai să vezi ce bine e!

Mâna ei se mişca din ce în ce mai repede. Gregor ridică piciorul de pe pedala de acceleraţie zicând:

— Nu, nu vreau aşa.

Reuşise să ajungă la ţintă, într-o anumită privinţă, înţelegându-i greşit intenţia, Larisa se aplecă şi îl prinse cu gura. Kirsanov se zbătea în chinurile iadului să nu explodeze. În ciuda plăcerii pe care o simţea, Gregor rămânea cu creierul limpede, rece ca un aisberg. Ajunseseră în cartierul Moratalaz. Mai aveau puţin şi ajungeau la imobilul în care locuia Larisa Petrov. Gregor o smulse pe Larisa de pe el. Tânăra îl privi uimită.

— O să terminăm altădată, spuse rusul.

În ochii femeii se citi neîncredere. Până acum nici un bărbat nu refuzase ofranda gurii ei.

— Asta înseamnă că nu te excit! făcu ea furioasă.

Gregor micşorase viteza. Ajunseră la ea acasă. Edificiul modern era înconjurat de un spaţiu vast. Rusul privi în jos la membrul său lung de douăzeci de centimetri.

— Vorbeşti prostii, porumbiţa mea! spuse el.

Larisa nu înţelegea nimic. Când vedea sexul acela fantastic de mare pe care ea reuşise să-l realizeze, murea de dorinţa de a-l satisface complet.

Clădirea în care locuia Larisa avea opt etaje, interfon, marmură. Era de lux. Pe terenul viran din faţa ei, era o turmă de oi care păşteau liniştite. Rusul îşi ţinea respiraţia. Dacă femeia îl lăsa baltă aici, ar fi fost o catastrofă.

El îi întâlni privirea şi ceea ce citi în ea îl făcu să apese pedala de acceleraţie.

— Ce-ai de gând să faci?

El nu-i răspunse, însă îi apăsă capul peste membrul întărit. Ascultătoare, Larisa reluă manejul de la capăt. Farurile luminară o cărare ce şerpuia pe un imens teren viran. El conduse maşina pe ea, lăsând în urmă ultimele case. Scuturată de hurducăturile maşinii Larisa îl întrebă:

— Unde mă duci?

— Într-un loc unde am să-ţi dovedesc ce simt pentru tine.

Ea rămase lipită de el, ţinându-i sexul în mână. În oglinda retrovizoare se zăreau luminile oraşului ce rămânea în urma lor. Gregor Kirsanov îşi regăsise sângele rece. Mai conduse câteva sute de metri, apoi se opri după un dâmb.

Imediat, Larisa îşi dădu jos slipul şi se aruncă asupra lui sărutându-l pe unde apuca şi masându-i membrul cu frenezie.

— Sper că ai de gând să-mi vâri jucărioara aia a ta în pântece, nu?

Gregor stinse farurile şi deschise portiera:

— Să coborâm. Va fi mai bine afară.

El o trase de mână apoi o lipi de maşină. Cu un gest brutal, el îi sfâşie partea din faţă a rochiei, descoperindu-i sânii strânşi în sutien.

— Vai, rochia mea… protestă molatic Larisa.

Gregor scrută orizontul. Se lăsase noaptea. Farurile odată stinse, ei erau invizibili. Faţă de căldura din centrul Madridului, aici părea răcoare. Larisa gâfâia ameţită de dorinţă.

El îi spuse în timp ce îi desfăcea picioarele cu genunchiul:

— O să-ţi cumpăr altă rochie.

Larisa asta aşteptase. Îi apucă sexul şi îl ajută să o penetreze. În ciuda dimensiunilor monstruoase, reuşi să-i împlânte până la rădăcină cu un geamăt. Apoi îl prinse de gât cu ambele mâini. El începu să se mişte sacadat.

— Nu te grăbi, gemu femeia.

Gregor o pironi de caroserie şi începu să o lucreze cu mişcări ample, gândindu-se doar la plăcerea pe care o simţea.

— *Davai! Davai!* gemea Larisa.

Tâmplele lui Gregor zvâcneau. Încă mai avea timp să se răzgândească.

Lipită de el, Larisa şoptea cuvinte de dragoste ce ar fi topit şi Kremlinul. Din păcate, cei zece ani de serviciu îl învăţaseră pe Gregor că trebuie să se ferească de femeile îndrăgostite şi, mai cu seamă, de Larisa Petrov. Aceasta putea deveni cea mai periculoasă duşmancă a sa. Ceea ce aflase despre el în acea zi era dinamită curată, chiar dacă pe moment ea nu bănuia acest lucru.

Când îşi recăpătă suflul, femeia întrebă:

— Cum o să mă întorc acasă cu rochia ruptă în halul ăsta?

Gregor nu-i răspunse.

— La ce te gândeşti? îl întrebă ea.

Sexul tare era încă înfipt în adâncul trupului ei şi Larisa simţea o plăcere difuză şi intensă. Gregor îşi goli creierul de gânduri. Mâinile sale urcară încet pe corpul femeii. Larisa închise ochii. Ar fi dorit din suflet să-l poată invita la ea şi să facă dragoste noaptea întreagă. Mâinile bărbatului îi cuprinseră grumazul. Era

întuneric şi nu-i putea vedea expresia din ochi.

— Vrei să mă sugrumi? îl întrebă râzând.

— Nu, zise Gregor.

Degetele lui găsiră cele două artere carotide ale tinerei femei şi apăsară cu fermitate. Larisa tresări, încercând să se smulgă, dar un văl negru i se lăsă peste ochi şi ar fi căzut dacă nu s-ar fi aflat ţintuită de Gregor. Acesta folosea un truc rapid şi eficace pentru a neutraliza pe cineva. Larisa era acum leşinată, dar şi-ar fi revenit dacă ar fi slăbit strânsoarea, deoarece sângele ar fi oxigenat din nou creierul.

Gregor simţea trupul cald lipit cu totul de el. Trebuia să se forţeze ca să nu renunţe la planul său. Nenorocirea era că Larisa ar fi reprezentat un imens pericol. Din cauza ei, risca să fie trimis la Moscova într-o celulă din Lubianka. Iar într-o bună zi să primească un glonţ în ceafă, potrivit ceremonialului rezervat trădătorilor.

Larisa gemu, întredeschise ochii şi încercă să se elibereze.

Gregor ştiu că a sosit momentul.

Se dădu puţin înapoi şi îi dădu un pumn puternic în faţă. Femeia se clătină. Gregor îi smulse şi restul, rochiei, apoi începu să o lovească până ce o doborî la pământ. Se năpusti asupra ei, o întoarse cu faţa în jos şi începu să-i strângă cu putere artera carotidă.

Larisa Petrov se zbătu un timp cu ochii ieşiţi din orbite, încercând să-l zgârie, apoi mai avu un spasm şi rămase nemişcată. Gregor continua să-i preseze artera. Transpiraţia îi şiroia pe faţă. Îi luă pulsul. Femeia era moartă.

Cu repeziciune, el exploră întunericul de jur împrejur. Nu se vedea nici ţipenie de om. De altfel locul acela nu avea nimic atrăgător.

El ocoli Mazda, ridică de jos slipul Larisei şi i-l puse. Apoi, i-l sfâşie cu violenţă şi îl azvârli în iarbă. Îşi dădu seama că era desfăcut la pantaloni şi se aranjă. Îşi recuperase complet calmul. La lumina plafonierei, cercetă cu atenţie interiorul maşinii ca să se asigure că nu rămânea nici un indiciu, apoi îi scotoci în geantă. Găsi câteva mii de pesetas pe care îi luă şi îi băgă în buzunar. Scenariul era perfect. Cu sutienul ridicat deasupra sânilor şi cu rochia sfâşiată cu sălbăticie, femeia părea victima unui atac şi a unei crime sadice.

Gregor se urcă în maşină şi, în clipa când voi să demareze, observă o siluetă ceva mai departe. Un val de adrenalină îi

inundă trupul. El se dădu jos din maşină şi se apropie. Deodată izbucni în râs. Era o imensă pubelă cu roţi. Atunci avu o idee.

Târî pe pământ trupul neînsufleţit al Larisei şi îl aruncă în pubelă. La fel procedă şi cu resturile vestimentaţiei ei. Apoi puse capacul. În acest mod, cadavrul nu avea să fie găsit imediat. Putea să treacă mult timp până atunci.

El se sui în maşină şi demară fără să aprindă farurile, ajutat doar de lumina lunii. Se orientă în direcţia opusă clădirilor. Rulă mai mulţi kilometri până să ajungă la o zonă industrială.

Când ajunse la şoseaua de centură el îşi spuse că în curând avea să fie bogat, liber şi fericit.

Capitolul II

Prin imensele ferestre închise ermetic din cauza sistemului de aer condiţionat, Malko putea să vadă cursul sinuos al celei mai importante artere ce tăia în două Madridul, Paseo de la Castellana, ce după moartea lui Franco purtase numele Paseo del Generalisimo. Se afla la etajul treizeci al clădirii BB[6] care domina Plaza del Doctor Maranon.

Lângă vechile imobile înnegrite şi respectabile din centrul Madridului, se ridicau câţiva zgârie-nori ultramoderni, din sticlă şi beton, ca cel în care se afla Malko.

Plecase din Austria în urmă cu două zile cu un zbor direct al Air France, Salzbourg-Paris. CIA îi oferise un bilet la Business Class unde era o mâncare excelentă, acompaniată de vinuri franţuzeşti renumite şi de un confort aproape echivalent cu cel de la First, mai ales pe rute scurte.

Imediat după aterizare, Malko închiriase un Ford Orion nou-nouţ la agenţia sa preferată, Budget. Apoi se instalase la *Ritz,* cel mai bun hotel din Madrid, care se afla lângă Muzeul Prado. Se înscrisese sub adevăratul său nume, ca un simplu austriac venit în vizită la nişte prieteni. *Ritz* era la fel de vesel ca un cimitir de provincie, cu imensele sale saloane în stil, rococo, pustii la acea oră. Aşa că se grăbi să plece la întâlnire. La etajul treizeci, găsise o placă pe care era scris *Microchips Technology Inc.* O secretară surâzătoare îl poftise în acea sală de aşteptare cu pereţii cenuşii, de unde putea admira panorama Madridului.

Uşa se deschise şi intră un bărbat solid, aproape chel, pus la patru ace. Avea chipul roşu de cuperoză, iar ochii albaştri străluceau în spatele ochelarilor cu montură de aur. El îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc James Barry. Bine aţi venit la Madrid.

James Barry era şeful Centralei CIA din capitala Spaniei, iar *Microchips Technology Inc era o* discretă „infrastructură" a CIA-lui. Cei doi bărbaţi trecură în biroul alăturat, aproape la fel de dezolant ca sala de aşteptare. Acolo se aflau mai multe calculatoare şi o uriaşă fotografie ce reprezenta Silicon Valley. Ei se aşezară în fotoliile din piele neagră, iar secretara le aduse

6 Banco Bilbao (n.a.).

cafele.

James Barry, cu ceasul său de aur, cămaşa cu dunguliţe şi cu chipul perfect bărbierit, arăta mai degrabă ca un businessman prosper decât ca un spion.

Accentul său bostonian indica apartenenţa la Eastern Establishment ca toţi şefii din CIA care soseau fie din marile oraşe din estul Statelor Unite, fie din cele sudice. Era o tradiţie veche încă de pe timpul OSS[7].

— Sper că-mi veţi spune mai multe despre misiunea mea aici, spuse Malko.

James Barry luă un dosar gros de pe biroul său şi-l puse pe genunchi.

— Este vorba de ceva mai diferit decât ceea ce făceaţi până acum, spuse el. Este vorba de CE[8].

Malko îşi ascunse surprinderea. Oamenii din contraspionaj, în mare parte atinşi, de paranoia, apelau foarte rar la serviciile lui din cauză că era străin şi, deci, un virtual trădător. Probabil că descoperirea unei reţele de spionaj sovietic în Virginia, în care erau implicaţi americani conservatori, îi făcuse să-şi schimbe părerile. James Barry îi întinse un teanc de fotografii, cea mai mare parte din ele în alb şi negru. Malko începu să cerceteze documentele. Ele reprezentau un bărbat de talie înaltă, cu alură atletică, cu părul pieptănat spre spate, cu un zâmbet superb ce-i lumina trăsăturile de play-boy. Ai fi crezut că este vorba de un actor de televiziune.

— Vi-l prezint pe maiorul Gregor Ivanovici Kirsanov, spuse americanul. 1,90 m, 83 kilograme. A fost succesiv în post la Caracas, Buenos Aires şi apoi Madrid. Vorbeşte la perfecţie spaniola şi engleza, este un Don Juan cunoscut şi un briliant element al KGB. În prezent este ofiţer la centrala din Madrid şi are sarcina să organizeze o reţea de informatori spanioli. Are acoperirea de şef de birou al agenţiei de presă *Novosti.* Locuieşte în apropiere, pe Castellana, la numărul 127. Soţia sa se află acum în Uniunea Sovietică. În prezent, se înţelege prost cu şeful său, un general de brigadă îmbibat de votcă.

James Barry făcu o pauză, apoi continuă:

— Gregor Ivanovici Kirsanov este gata să treacă de partea noastră, iar noi suntem dispuşi să-l primim.

---

7 Office of Special Services. Predecesorul CIA-lui (n. a.).

8 Contraspionaj (n.a.).

Un transfug major în KGB putea fi destul de interesant…

— Care este motivul acestei hotărâri?

James Barry zâmbi.

— Cunoaşteţi iniţialele MICE? *Money, Ideology, Compromission, Ego*[9]*.* Reprezintă întotdeauna toate motivele care pot împinge un om să-şi părăsească ţara. Agenţii noştri l-au „tamponat” pe Kirsanov la sfârşitul sejurului său în Venezuela, acum doi ani. În acea epocă, ei au observat că era deja scârbit de modul de viaţă sovietic. După aceea a avut ceva probleme cu directorul departamentului care l-a împiedicat să fie avansat la gradul de colonel. Pe plan sentimental viaţa sa este la fel de neîmplinită: se înţelege prost cu soţia lui. Pe scurt, am descoperit că are un ego rănit, că este dezgustat de ideologia sovietică şi că nu are rădăcini solide în ţara lui. Mai era doar o coardă de sensibilizat: banii. Atunci i-am oferit un milion de dolari dacă trece Rubiconul.

— *Gott in Himmel!* făcu Malko, dar nu aveaţi obiceiul să plătiţi atâta bănet…

— Aveţi dreptate, recunoscu James Barry, numai că nu avem ocazia în fiecare zi să punem mâna pe un maior KGB care lucrează într-o zonă atât de sensibilă ca America Latină.

— Aşadar, tipul a acceptat oferta şi lucrează pentru dumneavoastră. Vă mărturisesc că nu-mi dau încă seama ce rol am eu în toată povestea asta.

De obicei, când CIA recruta un sovietic, îl urcau în primul avion ce zbura spre Washington, unde era descusut cu grijă timp de câteva luni.

— Situaţia nu este atât de simplă, spuse James Barry, după ce mai bău puţină cafea. Gregor Kirsanov încă nu a lucrat pentru noi. Singurul lucru pe care ni la dat este lista contactelor lui din Argentina pe care, bineînţeles, nu am utilizat-o. Până acum am putut să verificăm anumite informaţii ca să vedem cât de serios este: Abia după aceea cei de la Langley m-au autorizat să-l recrutez. Ştiţi doar ce prudenţi sunt. Oricând am putea avea de-a face cu o provocare.

— Atunci ce mai aşteptaţi? Dacă află KGB-ul ce planuri are o să-i facă felul…

James Barry zâmbi încurcat.

— Înainte de a încheia târgul, trebuie să fie supus la un

9 Bani, Ideologie, Compromitere, Ego (n.a.).

examen „de trecere”... Mai întâi vrem ca el să-şi continue activitatea în centrala KGB-ului, ca să verificăm un anumit număr de informaţii. Este vorba de o ocazie nesperată. Am primit de la Langley o listă de *întrebări* pentru el, extrem de importante. Or, ar fi imposibil să-l contactăm de trei ori pe zi! Ştiu că nu vom avea timp să obţinem răspuns chiar la toate, dar ne vom strădui să scoatem cât mai multe informaţii.

— Cum adică?

Chipul bine îngrijit al lui Barry se destinse într-un zâmbet, dar ochii săi rămaseră reci ca gheaţa.

— Sarcina dumneavoastră este de a-l contacta în acest scop de acum înainte. Ştiu că vorbiţi limba rusă.

— Dar Kirsanov vorbeşte bine engleza, ce probleme sunt?

James Barry scutură gelatina ce-i servea drept bărbie.

— Eu sunt şeful Centralei şi spaniolii mă cunosc bine. Deja am riscat destul întâlnindu-mă personal cu Kirsanov. Dumneavoastră nu sunteţi american şi aici, în afară de KGB, nu vă ştie nimeni...

— Eu credeam că Spania este membră NATO şi este aliata dumneavoastră în principiu, obiectă Malko. Omologii spanioli nu sunt la curent?

— Ei bine, nu! mărturisi Barry. Şi asta, din mai multe motive. Mai întâi, pentru că e vorba de o afacere care a început cu America Latină şi nu cred ca asta să le placă. Apoi, se ştie că spaniolii sunt extrem de susceptibili. Dacă îi facem părtaşi la această operaţiune, vor cere să-l luăm pe Kirsanov sub „protecţia lor” ca să-l descoasă ei primii, fapt ce iese din discuţie.

Malko vedea bine cum stăteau lucrurile. CIA punea gheara pe un sovietic care lucra în Spania şi aveau de gând să ofere spaniolilor o versiune revăzută a informaţiilor primite de la acesta. Aşa era regula jocului. James Barry continuă:

— În plus, în ciuda aparenţelor, noi nici nu suntem în relaţii prea bune cu ei. Asta din cauza idioţilor din NSA[10].

— NSA? Dar de ce?

— Anul trecut, în ianuarie, le-a venit în cap ideea să fotografieze antenele de pe Palatul guvernului, în scopul de a putea intercepta mai uşor comunicaţiile. De aici a ieşit un tărăboi îngrozitor. Noi am fost ţapii ispăşitori. Aşa că dacă se prind că le-am suflat un agent KGB chiar sub nasul lor, vor înnebuni de-a

10 National Security Agency se ocupă de spionajul electronic. Este o structură diferită de cea a CIA-lui (n.a.).

binelea. Şi ar mai exista un motiv extrem de serios pentru a fi cât mai discreţi.

— Care anume?

— Am aflat de la Gregor Kirsanov că în CESID se află un trădător. Dacă îi avertizăm pe spanioli, riscăm să condamnăm toată operaţiunea la eşec şi să-l condamnăm şi pe Kirsanov, dintr-o singură lovitură.

Soarele dogorea atât de puternic, încât aerul condiţionat nu reuşea să facă faţă. Malko îşi tamponă fruntea transpirată. În luna iunie, la Madrid era la fel de cald ca la Rio în sezonul estival.

— Am înţeles, spuse el. Când începem?

Barry se uită la ceas.

— După săptămâni de tratative, am obţinut un paşaport în alb de la State Department. Vom trece în el un nume american, iar amicul nostru va putea pleca la Washington cu drăguţa lui logodnică…

— Care logodnică?

CIA nu era o agenţie matrimonială.

— Asta este a doua parte a misiunii dumneavoastră. Din cauza asta Kirsanov a ales libertatea, plus un milion de dolari. Pentru doi ochi verzi, sânii lui Raquel Welch şi o crupă înfocată.

— Este o americancă?

— Nu. Este vorba de o spaniolă căsătorită. Sunt îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Dacă Kirsanov se va întoarce în Uniunea Sovietică după postul din Madrid, femeia asta nu cred că l-ar urma în tundră.

— Şi ce vreţi să fac eu?

— *My God!* Nimic. Absolut nimic! exclamă Barry. Tot ce vreau e ca operaţiunea să fie sub control. Până acum, n-am luat contact cu femeia asta. Poate că asta nu ne va fi de nici un folos, dar aş vrea totuşi să am un *feedback*[11] independent de cel primit de la amicul Kirsanov. În orice caz, astfel veţi avea ocazia să cunoaşteţi o femeie cu adevărat frumoasă, ia priviţi.

El îi întinse o fotografie în culori decupată din revista HOLA. Reprezenta o tânără surâzătoare, a cărei vestă din piele descheiată lăsa să se vadă o bluză mulată pe nişte sâni de toată splendoarea. Talia de viespe era accentuată de un cordon lat, iar fustiţa era atât de strâmtă încât, cu siguranţă, abia putea să meargă îmbrăcată cu ea. Lângă ea, se afla un bărbat în smoking,

11 Control (n.a.).

blond, cu un chip distins.

— Dar este chiar Thomas del Rio! făcu Malko uimit.

James Barry făcu ochii mari.

— Ce, îl cunoaşteţi?

— Nu sunt intim cu el, dar l-am întâlnit la Feria din Sevilla, la ducesa de Alba cu prilejul unei partide de vânătoare. Este un *senor sevillano* pur sânge. Crescut în puf şi răsfăţat de tăticu', dar fermecător. Nu ar face rău nici unei muşte. Este înnebunit după vânătoare, după viaţa în aer liber şi după tauri. Are o imensă *ganaderia*[12] în afara Sevillei. M-a invitat să o vizitez. Este vorba de…

— … de soţia lui, completă James Barry. *My God!* Nu ştiam că îl cunoaşteţi. Asta va simplifica dar, în acelaşi timp, va complica lucrurile. Tipul este la curent cu activităţile dumneavoastră?

— Nu, nu cred, zise Malko. Relaţia noastră a fost pur mondenă. Nici măcar nu ştiam că este căsătorit. Cum o cheamă pe soţia lui?

— Isabel. Rareori sunt împreună, căci lui nu-i place Madridul, iar ea detestă Sevilla. În plus, faptul că tipul este mort după tauri nu-l face să fie un etalon de virilitate. Se pare că nu se prea ocupă de nevastă-sa…

— Aşa că rusul a putut să o cucerească mai uşor, completă Malko. Văd cu claritate tabloul acesta. Bărbatul duce o viaţă separată, cu amantele lui, iar nevasta joacă golf, bridge sau gin.

— Isabel del Rio ar dori să joace şi altceva, spuse Barry. Acum ar fi timpul să mergem la masă.

*

* *

De când doamna Reagan luase masa acolo, restaurantul *El Botin* din Calle de Postas, din vechiul Madrid, nu ducea lipsă de turişti. Madrilenii însă nu prea veneau acolo.

Înghesuiţi la o masă, între un grup de japonezi şi unul de americani gălăgioşi, Malko şi Barry consumau o friptură de miel, preparată într-un cuptor vechi de două sute cincizeci de ani. Nici mielul nu părea mai tânăr… Malko se aplecă deasupra mesei şi întrebă:

— Şi KGB-ul cum reacţionează? Nu s-au ivit probleme când au aflat că omul lor e încurcat cu o aristocrată spaniolă?

James Barry care nu consuma decât Contrex şi mânca puţin,

12 Crescătorie de tauri (n.t.).

clătină negativ din cap.

— Kirsanov se bucură de o reputaţie excelentă. Acoperirea sa de ziarist îl obligă să facă numeroase contacte şi cum obţine şi rezultate bune, centrala lor trebuie să mai închidă ochii la escapadele lui. În plus, şeful lui, Anatoli Petrov este un vechi om de partid, conservat în votcă. Oricum, acesta are alte probleme pe cap acum. Nevasta lui a fost asasinată acum o săptămână de un sadic pe care spaniolii nu au reuşit încă să-l găsească.

— Iar prietenii noştri sovietici nu apreciază asta…

James Barry îşi şterse ochelarii.

— *You bet*[13]. Am auzit ceva ecouri.

El se uită la ceasul său din aur masiv.

— Să mergem!

*

* *

Librăria *Aguirre* se afla la intersecţia străzilor Serrano şi Jorge Luis. Malko supraveghease atent faţada şi uşa ce dădeau înspre intersecţie, înainte de a pătrunde înăuntru. El se amestecă printre clienţi şi începu să se uite la cărţile etalate la parter. În aripa stângă ce dădea în Calle Jorge Luis, se afla o galerie la care se putea ajunge pe o scară de lemn, rezervată cărţilor de artă şi ediţiilor de lux. El mai întârzie puţin la parter până ce un bărbat înalt intră în librărie. Era îmbrăcat cu o cămaşă cu dungi galbene şi albastre şi cu un pantalon gri. Deşi tipul purta ochelari fumurii, Malko îl recunoscu pe Gregor Kirsanov.

Rusul părea foarte calm. El se îndreptă către scara ce ducea la galerie. James Barry veni şi el imediat şi schimbă o privire cu Malko, apoi se cufundă în lectura unei monografii despre Bosch, după câteva minute se îndreptă către scara de lemn. Kirsanov se delecta cu, nişte gravuri persane, când americanul se apropie de el. Închise cartea şi se îndepărtă câţiva metri. James Barry deschise cartea. Ar fi trebuit să stai lipit de el ca să observi cum ia o foaie de hârtie din carte. Procesul invers îi permise rusului să recupereze mesajul trimis de CIA. După câteva momente, cei doi bărbaţi erau alături, în aparenţă absorbiţi în contemplarea unor reproduceri.

În galerie apăru şi Malko.

— Iată-l pe noul dumneavoastră prieten, spuse în şoaptă americanul. Este totul în ordine?

---

13 Chiar aşa (n.t.).

Rusul îl privi cu atenţie pe Malko.

— Da totul merge bine, spuse el. Dar la dumneavoastră?

— *Everything's urtder control,* făcu James Barry. Trebuie să mai aveţi însă puţină răbdare.

O umbră de iritare trecu pe chipul rusului.

— Dacă vor suspecta ceva, nu mă veţi mai vedea niciodată, spuse el.

Americanul îi zâmbi încurajator.

— Încă un mic efort. După aceea veţi uita de toate grijile şi veţi fi liber şi fericit. Trebuie doar să treceţi un mic examen.

El se îndreptă către scară, lăsându-l pe Malko în locul său.

Acesta era deja lângă Gregor Kirsanov şi îi spuse în ruseşte:

— Bună ziua Gregor Ivanovici. Mi s-a spus că ne vom mai revedea.

Malko îl examină cu rapiditate. Era un bărbat chipeş, cu pometi puternici şi nişte ochi migdalaţi şi verzi, de o frumuseţe stranie. Parcă era un animal de pradă.

Rusul părăsi librăria. Malko îl văzu cum se îndepărtează şi se urcă într-o maşină albă staţionată lângă trotuar. Aşteaptă puţin, apoi plecă şi el. James Barry avea să-i comunice locul următoarei întâlniri... Spera din toată inima ca optimismul şefilor din CIA să se verifice.

*

* *

În biroul micuţ al lui Anatoli Petrov, aflat la al patrulea etaj al clădirii principale a Ambasadei Uniunii Sovietice, domnea o linişte de mormânt. Aici toate zidurile erau duble. Acestea erau în aşa fel construite încât să nu poată fi pus în aplicare nici un sistem de ascultare electronică. Chiar şi puţinele ferestre erau făcute dintr-un plexiglas special.

Şeful K.R. îşi umplu un pahar cu votcă şi privi cu un aer dezgustat la dosarul din faţa sa. Poliţia spaniolă comunica sovieticilor toate rezultatele anchetei. El le citise şi le răscitise fără ca să găsească nimic nou. Faptul că soţia sa, Larisa, fusese violată era demonstrat din punct de vedere tehnic. Asta era tot. Ştia punct cu punct cum îşi petrecuse timpul. Verificase absolut totul şi nu descoperise nimic suspect. Telefonul ei de la centrală era ascultat fără ca ea să-şi dea seama. Larisa nu avusese întâlnire cu nimeni. Anatoli Petrov nu era însă pe deplin convins că ar fi fost vorba de o crimă sadică, aşa cum pretindeau spaniolii. Era o deformaţie profesională.

El înălţă capul şi văzu verdeaţa de afară. Ambasada sovietică se afla foarte aproape de Paseo de la Castellana, în Calle Maestro Ripoli, o străduţă rezidenţială sinuoasă, plină cu vile imense, aflată în inima Madridului.

Ea se compunea din trei corpuri de clădiri dintre care doar una era la stradă.

Anatoli Petrov închise dosarul cu un oftat. Bătea pasul pe loc. Ieşi din birou şi trecu prin faţa secretariatului, o sală amplă împărţită în douăsprezece boxe, în care analiştii redactau rapoartele sau traduceau documentele.

Uşa sălii alăturate era deschisă şi i se strânse inima când zări locul gol unde lucra odinioară soţia sa. Două soţii de ofiţeri KGB se aflau acolo şi interceptau toate comunicaţiile trimise şi primite de centrala KGB.

Secretara de serviciu îi adresă un zâmbet plin de compasiune.

— Bună seara, Anatoli Sergheievici.

El mormăi un vag „bună seara” şi trecu o privire distrată peste fotografiile prinse pe pereţi, ce reprezentau membrii identificaţi ai serviciilor spaniole de contraspionaj, precum şi lista cu numerele de înmatriculare ale vehiculelor presupuse a fi folosite de CIA. O notă subliniată cu roşu avertiza: „Dacă observaţi vreuna din aceste maşini, notaţi imediat ora şi locul”.

Continuându-şi drumul, el ajunse la uşa din oţel, groasă de cincisprezece centimetri, a locului celui mai important din centrală: camera în care se păstrau arhivele necesare operaţiunilor, maşinile de codat şi transmiţătoarele codate.

Anatoli Petrov sună: camera arhivelor nu putea fi deschisă decât din interior. Zi şi noapte, acolo se afla o gardă de permanenţă. În timp ce aştepta acolo, din ascensor ieşi maiorul Kirsanov.

— Mai eşti încă la muncă, Anatoli Sergheievici! se miră acesta. Ar fi bine să te mai odihneşti şi dumneata.

— Am treabă, Gregor Ivanovici, mormăi ofiţerul liniei KR. Eu nu-mi petrec timpul plimbându-mă.

Uşa metalică se deschise, iar Gregor Kirsanov nu mai avu timp să-i răspundă. Cei doi bărbaţi intrară în acelaşi timp, iar Kirsanov se duse să caute într-un dulap blindat un mic container de unde îşi scoase micul său carnet „top secret” ale cărui pagini erau numerotate. În el îşi nota adevăratele nume, dar şi numele de cod, ale informatorilor săi, întâlnirile, anumite detalii ale operaţiunilor sale, cât şi sumele plătite informatorilor.

Kirsanov notă în el informaţiile zilei şi închise la loc săculeţul din plastic al ştampilei personale, de mărimea unei ruble, pe care îl înmână ofiţerului de gardă. Apoi scrise în registru ora şi data. Nu avea voie să scoată acel carnet din camera arhivelor.

Când se întâmpla să scoată anumite documente afară, i se dădea o valiză specială care, dacă ar fi fost deschisă de cineva care nu cunoaşte sistemul de deschidere, ar fi distrus imediat conţinutul.

Gregor Kirsanov şi Anatoli Petrov părăsiră camera împreună. Petrov avea o migrenă îngrozitoare. El traversă grădina, trecând prin faţa hidoasei clădiri cu trei etaje şi cu acoperişul plat, trecu de platforma de ciment luminată de reflectoare puternice şi pătrunse în micuţa farmacie aflată lângă garajele ambasadei.

Acolo aşteptau deja câteva persoane. El se aşeză la coadă şi îl văzu pe Gregor Kirsanov care ieşea din ambasadă. Acesta se urcă în maşina sa albă şi dispăru pe strada boldată cu salcâmi. Anatoli Petrov rămase o clipă împietrit. Îi veni în minte una din mărturiile aflate în dosarul trimis de poliţia spaniolă.

El ezită, apoi cu paşi grei se întoarse în ambasadă, uitând de migrenă. Se îndreptă către camera microfilmelor. Acolo, un responsabil fotografia rapoartele de contact pe care oricare ofiţer KGB trebuia să le completeze după fiecare întâlnire cu un agent. Acolo se aflau şi listele tuturor întâlnirilor pentru a fi siguri că nu aveau loc două întâlniri consecutive. Fiecare ofiţer trebuia să depună filmul întâlnirilor zilnice şi folosirea fiecărei zile de lucru, oră cu oră.

— Daţi-mi dosarul maiorului Kirsanov, ceru Petrov.

În calitatea sa de ofiţer KR, el avea dreptul de a accesa aceste documente. El primi dosarul şi se întoarse în biroul său.

*

* *

Două ore mai târziu, când închise dosarul maiorul Kirsanov, nu era cu nimic mai avansat. Trebuia să mai facă o ultimă verificare pe care nu o putea face în acea seară. Dacă se dovedea negativă, totul trebuia reluat de la zero.

Când coborî din clădire îşi dădu seama de bucuria pe care ar fi trăit-o în clipa în care l-ar fi trimis pe arogantul play-boy Gregor Kirsanov la Lublianka.

Capitolul III

Invitat de Arturo de la Renta, Malko se apropie de masa la care se afla aşezată o femeie tânără, cu părul negru aranjat în coc. Era foarte discret machiată, cu gura desenată cu grijă. Rochia din lame argintiu era mulată pe corpul ei sculptural. Un smarald superb strălucea pe mâna ei dreaptă, în perfectă armonie cu ochii verzi.

— *Senora,* spuse Malko aplecându-se asupra mâinii întinse.

Gazda sa, un HC al centralei CIA, se apropie de ei şi făcu prezentările:

— Prietenul nostru, prinţul Malko Linge, este în trecere prin Madrid… Prinţe, nu ştiu dacă aţi întâlnit-o deja pe Isabel del Rio…

— *Si, si,* ne-am văzut deja, spuse tânăra. Era acum doi ani, La Feria din Sevilla. Cred chiar că v-aţi şi fotografiat cu soţul meu. Nu vă amintiţi?

— Cum să nu, spuse Malko destul de încurcat.

Era culmea! Creatura aceea splendidă trebuise să se ascundă ca să nu o remarce. În spatele zâmbetului monden de pe chipul ei, în ochii verzi se putea observa o anumită violenţă şi o pasiune mocnită. Isabel del Rio era o femeie în toată puterea cuvântului.

Invitaţii continuau să sosească şi conversaţia deveni generală, acoperită de sunetele orchestrei. Din când în când, Malko întorcea capul spre Isabel şi-i întâlnea privirea arzătoare care se întorcea repede către farfurie. Femeia părea că evită să atragă atenţia. Vorbea puţin şi din când în când râdea. După modul în care sânii i se mişcau pe sub rochie, puteai ghici că nu poartă sutien.

Vecinul ei, un bărbat corpolent, cu faţa plină de coşuri, îi făcea o curte *intensă* şi stângace şi, la un moment dat, tânăra schimbă o privire amuzată cu Malko. Profitând de o pauză a orchestrei, acesta o întrebă:

— Soţul dumneavoastră se află în Madrid?

Ea zâmbi.

— Nu, are oroare de Madrid. Preferă să stea cu taurii lui. Aceştia sunt însă din ce în ce mai răi. Deşi sunt uriaşi, sunt lipsiţi de vlagă. După trei minute de coridă, nu mai sunt capabili să se mişte. Spaţiul în care sunt crescuţi este din ce în ce mai redus şi

nu se pot dezvolta cum trebuie. Înainte erau adevăraţii tauri cu nişte boaşe atât de mari, adăugă ea făcând un gest elocvent.

Urmă o linişte jenantă în faţa acestui limbaj fără perdea. Pentru prima oară, Isabel del Rio se însufleţise. Orchestra atacă un slow. Toată lumea se ridică să danseze, iar Malko rămase singur în compania tinerei femei, lângă o fereastră ce dădea spre parcul Retiro. Apartamentul era într-o construcţie veche şi nu avea aer condiţionat.

— Arturo este adorabil, dar serata asta este sinistră, făcu Isabel. Vreau să o şterg englezeşte.

— Aţi putea să mă luaţi şi pe mine? o întrebă Malko.

Ea îl privi pieziş, curioasă şi amuzată.

— Nu vreţi să mai rămâneţi? Sunt foarte multe fete drăguţe. Soţia medicului care stătea alături părea complet topită după dumneavoastră.

— A, da? făcu Malko nevinovat. Nu am observat. Asta pentru că nu vedeam decât frumoşii dumneavoastră ochi.

Cu toate acestea piciorul celeilalte vecine fusese tot timpul lipit de piciorul lui. Isabel del Rio păru încântată de vorbele lui.

— Bine. Vă iau. Unde locuiţi?

— La *Ritz.*

Ei coborâră pe jos, iar Malko putu să-i admire trupul de la spate. Când ajunseră jos, Isabel scoase din poşetă cheile şi i le înmână.

— Luaţi-le. Ştiţi să conduceţi un Jaguar, nu?

Imensul automobil era parcat aproape. El îi deschise portiera şi se instală la volan. Din păcate, până la hotelul său, era puţin de mers. În timp ce maşina se desprinse de marginea trotuarului, Isabel dădu drumul la muzică şi se lăsă cu capul pe spate. Apoi se uită la ceas.

— Sunteţi aşteptată? o întrebă Malko *amuzat.*

— Vai, dar ce curios sunteţi, spuse ea pe un ton afectat. Nu-mi plac bărbaţii posesivi…

— Nu este şi cazul meu, zise Malko.

Din păcate…

*

* *

Gregor Kirsanov ieşi de sub duş şi se înfăşură într-un prosop moale, apoi se uită să vadă cât e ceasul. Mai avea timp destul, pentru că seratele madrilene se prelungeau până noaptea târziu.

Isabel îi dăduse întâlnire în faţa imobilului la ora două

dimineaţa. Era o adevărată nebunie, căci el nu se dădea jos din pat înainte de ivirea zorilor şi în plus, trebuia să fie la biroul redacţiei *Novosti* la ora nouă. Nu putea însă să o neglijeze pe Isabel. Tocmai el care era tartorul femeilor, descoperise că femeia acea era o parteneră atât de incandescentă încât el ardea ca un chibrit la flacăra ei. Chiar şi când soţul ei se afla în Madrid, ea nu ezita să vină în apartamentul lui. Se întâlneau oriunde: în parchinguri, în camere de motel, în maşină. Isabel nu avea nici o reticenţă şi nici pudoare. Când Gregor începea să o mângâie în plin Raseo de la Castellana, ea juisa fără reţinere, cu picioarele desfăcute, scuturată de spasme, spre oroarea automobiliştilor ce treceau pe lângă ei, neobişnuiţi cu un astfel de exhibiţionism. Gregor se grăbea atunci să intre în vreun parching unde o lua repede smulgându-i nişte ţipete ce ar fi sculat şi morţii. Totuşi, în ciuda acestor reacţii violente, el era cel mai puternic afectat, ameţit, în această relaţie.

Totul începuse cu o aventură erotică destul de picantă, *la un* cocteil dat cu ocazia unui vernisaj. Cocteilul fusese organizat în aer liber. Brusc, se stârnise furtuna, iar participanţii fuseseră obligaţi să se refugieze în *labirintul* galeriei. Gregor, care o întâlnise deja pe Isabel cu ocazia unor manifestaţii precedente la care participase în calitate de ziarist, se pomeni deodată lângă ea. Împinşi de mulţime, ei se refugiară într-un subsol plin cu vrafuri de pânze. Erau singuri.

Împins de instinct, Gregor o prinse pe Isabel într-un colţ întunecos şi începu să-i facă avansuri focoase. Conştient de atuurile sale, el îşi scoase sexul monstruos pe care îl lipise de trupul ei îmbrăcat cu o rochie subţire de vară. Isabel îl înşfăcase imediat cu ambele mâini. Când el o răsturnase pe un teanc de pânze, ea spusese gâfâind:

— Ai grijă să nu mă sfâşii!

Au fost primele cuvinte spuse de ea atunci. Vocea îi era atât de răguşită încât era de nerecunoscut. Avertismentul fusese fără rost deoarece Gregor o penetră fără nici o greutate... Isabel del Rio se cambrase sub el şi îl prinse cu picioarele, strângându-l cu o forţă extraordinară în vreme ce el o lucra cu mişcări ample. Ea îşi muşca buzele şi, în cel*e din* urmă, scoase un ţipăt scurt şi sălbatic. După ce se consumă orgasmul, ea căzu sleită de puteri.

— O, doamne!

Fără să spună ceva, Gregor se retrase, iar ea se aranjă, cu un zâmbet complice.

— Cum te numeşti?

El îi spuse că este ziarist. Isabel îşi scrise numele şi numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie.

— Sună-mă când vrei. Dacă vezi că nu te tutuiesc, închizi telefonul şi spui că ai greşit numărul.

Ei ieşiseră din subsol iar Gregor îşi spuse că va uita curând acea aventură amuzantă. Numai că, ori de câte ori făcea dragoste cu Isabel, cu atât se ataşa şi mai mult de ea.

Desigur că trebuia să de-a socoteală de ceea ce face, pentru că aşa era regula serviciului. El explica însă că această legătură îi deschidea multe uşi. Astfel primi autorizaţia de a o continua, cu condiţia să evite orice scandal, care în mod inevitabil s-ar fi soldat cu trimiterea lui acasă, în Uniunea Sovietică.

Isabel părea şi ea destul de ataşată de el. Când se plânse de soţul ei, el îi spusese:

— Atunci de ce nu te separi de el?

Femeia izbucni în râs:

— Şi atunci din ce o să trăiesc?

Abia atunci Gregor Kirsanov a început să se gândească serios la oferta făcută de CIA. Hotărât apoi să fugă în America, el o întâlnea pe iubita lui aproape în fiecare zi, cu excepţia celor în care aceasta trebuia să plece în Sevilla, chemată de soţul ei. Gregor era îndrăgostit cu patimă de focoasa spaniolă. Abia aştepta să facă dragoste cu ea. La fel ca şi în această seară...

El se debarasă de halat şi începu să se îmbrace. Se parfumă discret în locurile strategice şi fu gata de plecare. Maşina sa era parcată pe o străduţă ce dădea în Paseo de la Castellana. Coborî, îl salută pe paznicul aproape adormit şi traversă curtea. Se sui la volanul Mazdei şi porni către Avenida Principe de Vergara. Spera ca serata Isabelei să nu ţină prea mult...

*

* *

Malko opri maşina în faţa hotelului *Ritz* şi se întoarse către Isabel. Muzica flamenco inunda maşina.

— Am ajuns. Ce păcat că nu sunteţi liberă. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaştem mai bine.

Cei doi se priviră în ochi. Privirea spaniolei deveni fixă. Părea tulburată. Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi murmură ceva neinteligibil.

— Foarte bine, adăugă ea. Să mergem să bem ceva.

— Alegeţi dumneavoastră localul, propuse Malko.

— Este în apropiere un local flamenco. Se numeşte *El Corral de la Moreria.* Vă interesează muzica flamenco?

— La nebunie, spuse Malko.

*

* *

O brunetă superbă cu picioare musculoase dansa *zapateando*[14] în ritmul cântecului şi al palmelor. Malko o privi pe Isabel, care era fascinată de spectacol. Nu se atinsese de paharul cu *sangria*, cu ochii aţintiţi la fata îmbrăcată în roşu care îşi cambra trupul, ridicând volanele suprapuse ale rochiei lungi şi descoperindu-şi picioarele până la brâu.

Ori de câte ori credea că se opreşte, totul o lua de la capăt în mod obsesiv. Spectatorii numeroşi stăteau ca sardelele într-un întuneric aproape total. Brusc, Isabel se uită la Malko. Părea transfigurată de dorinţă şi ţinea buzele întredeschise. Mâna ei dispăru sub masă, iar el simţi degetele care îi mângâiau sexul… Un val de adrenalină îi inundă corpul. Cu vârful unghiei, Isabel mângâia vârful sensibil al membrului său. Nu-i păsa că poate fi văzută de vecinii lor japonezi.

Apoi ea îi desfăcu încet fermoarul şi îl eliberă din închisoare. Tempoul muzicii se acceleră şi la fel şi ritmul mângâierilor ei. Malko era tocmai pe cale să explodeze, când muzica se opri brusc. El respiră, japonezii începură să aplaude, iar Isabel puse mâna pe masă.

— Este spectacolul cel mai senzual din lume, spuse ea cu glas răguşit.

O altă dansatoare urcă pe podium. Fu rândul lui Malko să mângâie coapsa femeii. Îi era uşor, pentru că Isabel purta o rochie adânc despicată pe şold. Curând constată că femeia murea de dorinţă. Ea închise ochii cu o expresie aproape de suferinţă iar corpul ei tresări cu o violenţă atât de mare încât puţin lipsi să nu cadă de pe scaun.

Pulpele ei strânseră, mâna lui Malko cu o asemenea forţă încât acesta crezu că aveau să-i frângă degetele! Apoi se destinse brusc iar Malko o auzi cum şopteşte:

— O, Dumnezeule!

Deci avea şi educaţie religioasă… Isabel se ridică de la masă şi îl trase după ea. Abia avu timp să lase pe masă o bancnotă de cinci mii de pesetas. Cei doi plecară înlănţuiţi spre parcul ce se

14 Bătând „step” (n.t.).

afla ceva mai departe. Tânăra nu scotea nici un cuvânt. Ei coborâră pe o potecă şi ajunseră pe o peluză aflată în pantă, unde Isabel se lăsă pe iarbă, atrăgându-l pe Malko peste ea. Acestuia nu-i trebui prea mult timp ca să găsească drumul spre pântecele oferit cu generozitate. Rochia lungă se rupse la cusături în clipa când femeia îndoi genunchii ca să se ridice în întâmpinarea lui. Cu mâinile înfipte în iarba grasă, ea începu să facă dragoste ca şi cum viaţa ei ar fi depins de asta. Ţipătul scos de ea în final ajunse până în Sevilla.

Malko îşi spuse atunci că acest contact realizat la cererea înalţilor şefi din CIA, reuşise mai presus de orice aşteptări…

— Ştii că eşti un bărbat superb! îi şopti Isabel. Mi-am dat seama de asta din clipa în care te-am văzut.

Isabel se ridică în picioare. Frumoasa rochie argintie era descusută şi pătată de iarbă. Ei se întoarseră la maşină, în faţa căreia aştepta paznicul parchingului.

Odată aflată în interior, Isabel se lipi de Malko ghidându-l prin străduţele întortocheate ale vechiului Madrid până la hotelul *Ritz.* Atunci femeia îl sărută pe gât şi zise:

— Nu vreau să ne despărţim acum, zise ea.

— Vino cu mine în hotel.

— Nu, aici mă cunoaşte tot personalul.

— Atunci, la tine?

— Da, dar…

— Dar ce?

— Nu vreau să mergem cu maşina mea. Nu pot să-ţi explic de ce.

— Să o luăm atunci pe a mea, sugeră Malko. Am lăsat-o în faţa casei lui Arturo.

După puţin timp, ei se aflau în Fordul închiriat de la Budget. Isabel îl ghidă pe Malko până la un imobil modern izolat pe Avenida Principe de Vergara: Intrarea în garaj se deschidea electronic. Era un parching subteran. Când se văzură în ascensor, ea se strânse lângă Malko şi începu să-l sărute şi să-i muşte buzele. Isabel îl conduse de-a dreptul în dormitor. Acesta arăta ca la Hollywood. Mocheta aurie nu fusese instalată de multă vreme căci era groasă şi moale. Un imens pat Tiffany cu semnătura Romeo, acoperit cu o cuvertură de mătase, ocupa un sfert din cameră.

Isabel îşi scoase rochia şi îl atrase pe Malko pe pat.

— Îţi place aici la mine? Am adus totul de la Paris.

— Ţi se potriveşte stilul acesta, zise Malko, plin de admiraţie.

Ei făcură dragoste din nou iar orgasmul Isabelei cunoscu aceeaşi magnitudine ca şi precedentul.

Cei doi se opriră să-şi tragă sufletul, uzi de transpiraţie, iar ea îl contempla cu ochii verzi ca marea. Avea cearcăne mari acum.

— De ce ai vrut să schimbăm maşina? o întrebă Malko.

Ea râse, îl luă de mână şi îl trase lângă fereastră, apoi îndepărtă puţin perdeaua.

— Priveşte acolo jos! Vezi maşina albă?

Malko o zări. Era parcată pe cealaltă parte a bulevardului. Isabel lăsă perdeaua să cadă.

— El mă aşteaptă acolo de la ora două dimineaţa, zise ea. Este bestia mea. Amantul meu oficial.

Acum era deja ora trei dimineaţa. Isabel se înfăşură într-o rochie de casă. Malko îşi spuse că lucrurile merseseră un pic prea departe: bărbatul care aştepta afară nu putea fi altul decât Gregor Kirsanov.

— Acum voi pleca, spuse el.

Isabel ridică din umeri cu o mimică plină de perversitate şi veni să se frece de el ca o pisică ce toarce.

— Puţin îmi pasă de el. O să-i spun că am fost plecată afară din Madrid. Mâine se va întoarce şi mai îndrăgostit decât acum.

— De ce îi spui Bestie?

Ea râse.

— O prietenă de-a mea i-a spus aşa pentru că are un penis excepţional, de dimensiuni bestiale…

Ea uni vorba cu gestul. Avea ochii aprinşi ca focul.

— Când l-am văzut pentru întâia oară, ticălosul mi la pus pur şi simplu în mână. Atunci mi-am spus că o sculă de asemenea proporţii nu va intra niciodată în micuţa mea grădină. Ei bine, a intrat de parcă ar fi fost pe măsura ei!

— Şi cum, în ciuda acestor calităţi de excepţie, tot nu-ţi place?

— Păi, adevărul este că sunt cam nebună, oftă Isabel. Când l-am cunoscut, mi-am zis că având o asemenea jucărie nu voi mai dori în viaţa mea un alt bărbat. În plus, băiatul ăsta s-a îndrăgostit ca un nebun de mine şi e drept că l-am şi încurajat… Nu am făcut însă bine. Acum m-a cam obosit. Tipul ţine morţiş să ne căsătorim. Mă sperie faptul că a devenit prea posesiv şi nu ştiu cum să-i spun că aş vrea să mă lase în pace.

Malko avu impresia că face un duş rece, dar spuse cu un ton lejer:

— Cum aşa, vrei să-l părăseşti?

— Normal, făcu ea. Este nebun de legat. Un rus care s-a hotărât să-şi părăsească ţara. Mi-a mărturisit că şi-a găsit un job foarte bun în America şi că vrea să mă ia cu el acolo. Până atunci însă, am de gând să şterg putina fără să-i las vreo adresă.

Lucrurile mergeau din ce în ce mai bine…

— Dar ce zice soţul tău?

— A, soţul meu este numai de formă soţul meu. Preferă târfele din localurile flamenco. Tot ce doreşte el este să salvăm aparenţele; mă vrea să fiu văzută împreună cu el la anumite recepţii mai importante, genul acesta de chestii. În schimb, îmi asigură o existenţă de lux.

Malko isprăvise cu îmbrăcatul. Ea se apropie de el şi îl întrebă cu vocea unei fetiţe îndrăgostite:

— O să-mi telefonezi?

— O, desigur, spuse Malko. Dar nu renunţa la Bestia ta pentru mine. Eu sunt la Madrid doar în trecere.

Isabel del Rio făcu cu mâna un semn de nepăsare.

— O să încerc să-l pasez unei prietene. Cunosc vreo două care mor de nerăbdare să încerce o sculă de asemenea dimensiuni. Eu sunt o fată bună şi vreau să le ajut.

Malko privi la ochii verzi în care licărea o luminiţă perversă şi candidă totodată.

Ea îl însoţi până pe *palier şi* îl sărută.

— Du-te, spuse Isabel. Mâine dimineaţă am o partidă de tenis.

Rareori avusese ocazia să întâlnească o femeie atât de debordantă în erotism cum era această Isabel.

Când ieşi din garaj, farurile luminară maşina albă în care zări capătul aprins al unei ţigări. Pentru prima oară în viaţa sa, Malko încercă un sentiment de compasiune pentru un ofiţer KGB. Gregor Kirsanov păşise cu stângul cu o femeie de teapa Isabelei del Rio.

Aşa că planul perfect pus la punct de James Barry avea un grăunte de nisip blestemat. Dacă CIA dorea să pună mâna pe acest dezertor, trebuia să se grăbească.

Capitolul IV

James Barry, nemişcat şi senin ca Buda, cu mâinile aşezate pe pântecele rotund şi cu ochii albaştri impenetrabili, îl asculta pe Malko cu un aer reprobator şi concentrat, uitându-se din când în când şi la cerul de culoare indigo închis. Termometrul indica 31 de grade Celsius, iar în Madrid domnea o căldură sufocantă.

Când Malko îşi încheie relatarea, şeful centralei CIA întrebă cu o voce calmă:

— Ce sugeraţi dumneavoastră?

Cele aflate de Malko după scurta lui aventură cu Isabel del Rio nu părea să perturbeze grav operaţiunea pusă la cale de CIA. Impresia lui era că Barry nu-i împărtăşea îngrijorarea. Cu toate acestea, Malko se temea că atunci când va vedea că spaniola îl trădează, rusul se va răzgândi şi va renunţa să mai treacă în tabăra lor.

— Eu sunt de părere că exfiltrarea agentului sovietic trebuie accelerată.

— Chiar credeţi că dacă această domnişoară îl trimite la plimbare, Kirsanov va schimba macazul? îl întrebă Barry reîncrezător.

Malko bău puţină apă rece.

— Nu sunt sigur, dar există şi posibilitatea aceasta, răspunse el. Kirsanov este un slav care se smulge din mediul său natural. În ciuda formaţiei sale, poate deveni vulnerabil.

Şeful centralei CIA îşi desfăcu mâinile şi îşi trosni încheieturile degetelor. Semăna cu un motan obosit.

— Nu împărtăşesc părerea dumneavoastră, făcu el. Kirsanov ştie că este prea târziu ca să mai poată da înapoi, în plus, noi nu putem accelera procesul. După cum v-am mai spus, el ne-a promis numele unui informator extrem de sus plasat, (probabil chiar în CESID) care este în solda ruşilor. Or, potrivit părerii sale, identificarea acestui om va lua un oarecare timp. Oricum, eu vreau să pun mâna pe toată reţeaua spaniolă ce lucra pentru ruşi. Altfel, tovarăşul Kirsanov nu valorează un milion de dolari.

— Ce vă face să credeţi că este vorba de un ofiţer din CESID?

— Gregor Kirsanov ne-a dat lista nominală a tuturor ofiţerilor din CESID, cu adresele şi numerele lor de telefon de acasă. Cum

toţi lucrează în departamente diferite, numai un membru din direcţia generală sau din cabinet a putut să le transmită această informaţie.

— Eu nu credeam că o „cârtiţă” spaniolă valorează un milion de dolari, remarcă Malko.

Americanul zâmbi cu răceală.

— O simplă „cârtiţă”, nu. Adevărul este că, peste câteva luni, va avea loc aici un referendum în legătură cu NATO, care va decide dacă Spania rămâne în el sau iese. Spaniolii sunt divizaţi în două tabere mari: pro şi contra. Americanii sunt aproape la fel de rău văzuţi ca şi ruşii. Dacă am putea demasca o reţea de spionaj sovietică până la acea dată, multă lume va vota pe americani. Luna lor de miere cu ruşii este începută de puţină vreme şi are limitele ei. Ruşii nu au nici acum dreptul de a numi ataşaţi militari în Spania şi nici să deschidă consulate în afară de Madrid:

Afacerea Kirsanov căpăta în acest caz cu totul alte dimensiuni. Americanul se ridică în picioare.

— Voi avea grijă să transmit la Langley cele descoperite de dumneavoastră, spuse el. Pentru moment, continuăm să acţionăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Următoarea întâlnire cu Gregor Kirsanov va avea loc mâine la ora optsprezece la *Brummel’s* pe Calle Serrano.

— El este cel care a contactat acea „cârtiţă”?

— Nu ştiu. Nu a vrut să-mi spună. Poate reuşiţi să-l faceţi să spună ceva.

*

* *

Anatoli Petrov îşi şterse fruntea acoperită cu sudoare înainte să sune la uşa pe care era fixată o placă de cupru pe care era scris: *Vittorio Sanchez – Dentist.*

O infirmieră durdulie îl invită înăuntru într-un salon vechi în care erau răspândite reviste vechi de un secol.

Rusul se aşeză pe marginea unui fotoliu, în ciuda căldurii, el purta inevitabilul său costum din serj, mai şifonat ca de obicei. Uşa se deschise şi apăru stomatologul, un tânăr slăbănog cu o figură colţuroasă. Anatoli Petrov îşi folosi toate cunoştinţele sale de limbă spaniolă pentru a-i explica că tocmai sosise la Madrid şi caută un bun dentist.

— Ce problemă aveţi? îl întrebă Sanchez.

Anatoli duse mâna la falca dreaptă.

— Mă doare rău aici.

Dentistul îl instală în fotoliul său şi începu să-i examineze cu grijă dantura, dar nu descoperi nimic.

— Cred că este vorba de o nevralgie, spuse el în cele din urmă. Dinţii dumneavoastră sunt în perfectă stare.

Petrov se ridică zâmbind.

— Oricum, am de gând să vă vizitez în mod regulat, zise el. La noi, în Uniunea Sovietică, nu avem specialişti prea buni. Unul dintre tovarăşii mei de servici mi-a vorbit cu multă căldură despre dumneavoastră. Se numeşte Gregor Kirsanov.

— Kirsanov, Kirsanov, spuse spaniolul încruntându-se. Nu-l cunosc. Aşteptaţi o clipă!

El se îndreptă către fişier şi deschise la litera „K”.

— Ah, într-adevăr! Kirsanov Gregor. Este însă cam multă vreme de când nu a mai trecut pe aici. Mai mult de şase luni. Asta înseamnă că se simte perfect…

— Într-adevăr! recunoscu Petrov. Apropo, nevralgia încă nu mi-a trecut. Nu aveţi cumva o aspirină?

— Mă duc să caut una, spuse Sanchez şi ieşi din cabinet.

Imediat Anatoli Petrov sări la fişierul lăsat deschis, scoase repede fişa lui Kirsanov şi o vârî în buzunar. Când dentistul se întoarse, el se ţinea de falcă de parcă ar fi suferit îngrozitor. Înghiţi comprimatul cu un zâmbet de recunoştinţă, plăti şi plecă.

Imediat cum ajunse la ambasadă, rusul urcă în sectorul în care se afla centrala KGB. Mai întâi, merse la camera cu microfilme şi ceru dosarul lui Kirsanov, unde acesta trecuse rapoartele asupra întâlnirilor exterioare efectuate în ultimele şase luni. Motivă că doreşte să noteze activităţile acestuia. Apoi trecu în sala Zenit. Acolo, un tehnician asculta frecvenţele radio utilizate de serviciile spaniole de contraspionaj şi de diferitele poliţii. Ori de câte ori un ofiţer KGB urma să aibă o întâlnire ce putea reprezenta un anumit risc, tehnicianul încerca să repereze un bruiaj sau orice alt detaliu neobişnuit în comunicaţiile spaniole. În acest caz el trimitea un semnal sonor la un avertizor miniatural ce se afla în buzunarul respectivului ofiţer, care în acest caz, renunţa la întâlnire.

*

* *

Trei ore mai târziu, Anatoli Petrov subliniase cu roşu vreo douăsprezece întâlniri ale lui Gregor Kirsanov. Erau datele la care scrisese că a fost la dentist, plus alte trei în care a refuzat orice

protecţie. O dată era subliniată cu verde: 21 mai, ziua în care soţia sa, Lansa, fusese asasinată.

În ziua aceea, Gregor Kirsanov îşi motivase activitatea printr-o vizită la dentistul său. Anatoli Petrov se sculă de la birou, merse la frigider şi-şi scoase o sticlă de votcă şi o bucată mare de pâine. Îşi umplu un pahar pe care îl goli pe nerăsuflate, cu sete. Apoi muşcă din pâine. Nu voia ca votca să-i ardă măruntaiele. Păstrase acest obicei de pe timpul în care era un sărac miliţian în Stavropol.

Numele lui Kirsanov îi juca pe dinaintea ochilor. Avusese deci noroc. În ajun, când îl văzuse pe maior urcându-se în Mazda, îşi adusese aminte de o mărturie culeasă de poliţia spaniolă: un cioban care stătea cu oile la iarbă văzuse, trecând pe acolo o maşină albă necunoscută la ei în cartier, chiar în seara crimei. Ea nu se oprise şi nu putuse să vadă cine era înăuntru.

Aşadar Anatoli Petrov vedea acum în Kirsanov un posibil ucigaş al nevestei sale. Asta l-a condus la verificarea dentistului. Iar în cele din urmă, descoperise o istorioară cu mult mai importantă. Totul devenea logic. Kirsanov o cunoştea pe soţia sa, deci nu avea intenţia să o violeze.

Odată mai mult, Petrov se cufundă în impecabilul C.V. al lui Gregor Kirsanov. Nu era acolo nici cel mai mic element suspect. Bun comunist, bun ofiţer, bun profesionist. Nici una din anchetele făcute cu o meticulozitate sadică de către ofiţerii KR nu dăduse vreun rezultat.

Şi totuşi, un bărbat ca el nu făcea rapoarte false din pură plăcere. Iar el, Anatoli Petrov urma să afle motivul adevărat. El se îndreptă spre etajul superior, unde se afla biroul generalului de brigadă Iuri Antonov. Fără să o lase pe secretară să-l anunţe, el bătu la uşă şi intră întâmpinat de o muzică dată la maximum. Generalul asculta un *gopak* ucrainean. El micşoră volumul cu o privire întrebătoare.

— Tovarăşe general, cred că avem o problemă serioasă cu maiorul Gregor Ivanovici Kirsanov.

*

* *

Holul hotelului *Ritz* era la fel de vesel ca un cimitir de ţară. Malko telefonă de acolo lui Isabel del Rio. După întâlnirea avută cu James Barry, simţea nevoia de un pic de relaxare. Ea îi răspunse imediat cu o voce cam adormită.

— A, Malko! Ce surpriză plăcută! Ştii, nu m-am dus azi

dimineaţă la tenis şi asta din cauza ta. Mă dor toţi muşchii, nu ştiu ce mi-ai făcut! Şi trebuie să mă pun pe picioare pentru că trebuie să merg la o masă.

— Cu cine? Cu amantul tău? nu putu să se abţină Malko.

— A, eşti deja gelos?!

— Nu, deloc. Sunt doar curios. Aşadar, te duci cu Bestia, nu?

— Ai ghicit. Am de gând să-i spun că nu vreau să ne mai vedem.

Malko simţi un nod în gât.

— Poate că este un pic cam dură lovitura, făcu el cu prudenţă.

— Aiurea! Nu e treaba ta!

— Nici nu vreau să mă amestec în viaţa ta.

— A, da? Mă bucur să aud asta.

Femeia îşi îndulci glasul. Malko îşi şterse fruntea de transpiraţie. Dacă Isabel ar fi bănuit ce urmăreşte el prin tot acel marivodaj... Ea spuse cu o voce de îndrăgostită:

— Voi merge la Zalaican. Sună-mă ceva mai târziu.

O ticăloasă mai mare, nici că se putea. Malko puse receptorul în furcă şi urcă în camera sa. După noaptea agitată, avea nevoie de un pic de odihnă. Era inutil să înfrunte canicula de afară. Până la întâlnirea cu Kirsanov nu avea nici un program. Aşa că ar fi putut să viziteze Muzeul Prado. Se felicita că nu a luat-o şi pe Alexandra, logodnica lui, cu el. Nu ar fi fost deloc încântată cu o asemenea căldură, iar cu Isabel del Rio, cu atât mai puţin.

*

* *

Vocea veselă a lui Isabel del Rio îl smulse pe Malko din starea de somnolenţă.

În ajun, colindase prin sălile Muzeului Prado mai mult de patru ceasuri.

— Nu m-ai mai sunat aseară! Dormi?

Malko se uită la ceas. Era ora opt!

— Nu, deloc, făcu el surprins de acest apel atât de matinal. Se temea de o catastrofă.

— Imaginează-ţi că am uitat complet că trebuia să mă duc la Sevilla pentru trei zile, spuse Isabel. Este vorba de o serată foarte importantă la care soţul meu ţine mult să iau parte. Plec imediat şi vreau să-mi iau rămas bun de la tine, spuse ea cu o voce mângâietoare.

— Nu vrei să te duc eu la aeroport? sugeră Malko.

Întâlnirea cu Kirsanov era planificată abia pentru ora şase,

după-amiază.

— Eşti un drăguţ! spuse Isabel cu o voce dulce ca mierea. Treci să mă iei peste o oră...

*

* *

Când ajunseră în Plaza del Marques de Salamanca, Isabel del Rio era deja la orgasm. Erau în plin centrul Madridului, iar focoasa spaniolă îşi veni în fire doar în clipa în care hamalul îi luă valiza la aeroport.

În tot timpul drumului, Malko şi Isabel nu schimbaseră nici trei cuvinte între ei. În momentul în care se urcase la el în maşină, aceasta îi prinsese mâna şi i-o aşezase între picioarele ei. Cu chipul răvăşit de plăcere, Isabel se uită fix la Malko.

— Nu ştiu ce anume mă vrăjeşte la tine! remarcă ea cu tandreţe. Ştiu numai că nu mai pot să mă gândesc la nimic altceva.

— Dar Bestia ta? o întrebă Malko.

Isabel del Rio făcu o mutrică plictisită.

— Nici nu mai vreau să aud de el! I-am spus că plec pentru opt zile. În felul acesta voi avea puţină linişte. O să te sun imediat ce mă întorc.

Ea îl îmbrăţişă repede şi îl urmă pe hamal. Malko o văzu cum dispare în aeroport. Simţea că este sinceră: într-adevăr, se săturase de amantul ei din Uniunea Sovietică.

Din nefericire, acest lucru putea să dea complet peste cap planurile făcute de CIA în legătură cu Gregor Kirsanov. Malko spera ca relaţia sa intimă cu tânăra femeie să contribuie la menţinerea sub control a situaţiei. Nu ştia însă cât timp va reuşi.

Capitolul V

La *Brummel's* era o iluminaţie atât de precară, încât lui Malko îi trebuiră câteva momente bune ca să-şi obişnuiască ochii. În restaurant era complet pustiu. Spaniolii nu aveau să sosească mai înainte de ora opt. Malko trecu pe lângă bar şi se instală ceva mai în fundul sălii. Un picolo veni imediat să ia comanda, iar el comandă o votcă. După interludiul avut cu Isabel în timpul drumului către aeroport, el îşi omorâse timpul plimbându-se pe străzile Madridului, în căutarea magazinelor cu obiecte vechi.

Gregor Kirsanov apăru la ora şase fix. În afară de trei spanioli care sosiseră între timp şi se instalaseră într-un separeu destul de depărtat, restaurantul era gol.

Rusul se aşeză la masa lui fără să-i strângă mâna. Părea epuizat, ochii îi erau încercănaţi şi un tic nervos făcea să-i tresară pleoapa dreaptă. El comandă imediat un J & B.

— Păreţi destul de obosit, Gregor Ivanovici, remarcă Malko în limba rusă.

Ofiţerul KGB tresări, îşi trecu mâna prin părul des şi negru şi răspunse în engleză:

— Dorm foarte prost din cauza căldurii. În plus, am multe treburi de făcut. Ar fi mai bine să vorbim în engleză…

El îşi aprinse o ţigară cu nervozitate. Degetele îi tremurau uşor. Malko îl observă cu atenţie. Presiunea psihologică asupra acestui om părea a fi teribilă. Teama de a nu fi descoperit de serviciul de contraspionaj al KGB-ului, cererile americanilor, precum şi problemele sentimentale cu Isabel del Rio, toate la un loc erau o greutate mult prea mare pentru un singur om. Malko încercă să destindă puţin atmosfera:

— Mai aveţi doar puţin de îndurat. În curând vă veţi putea reface complet viaţa…

— Da, dar nu am venit aici ca să vorbim despre viaţa mea personală. Am riscat enorm ca să vă pot întâlni. Când veţi avea undă verde de la Washington ca să mă treceţi dincolo?

Tensiunea care se putea ghici în vocea lui era revelatoare.

Kirsanov ajunsese la capătul puterilor. Mai mult ca oricând, Malko îşi dădu seama că Isabel del Rio juca un rol extrem de important în această poveste.

— Aţi avut vreo problemă cu linia KR? îl întrebă el pe sovietic.

— Nu, până acum, nici una.

Răspunsese repede, fără să ezite, iar Malko era sigur că era sincer. El se aplecă peste masă.

— În acest caz, totul depinde numai de dumneavoastră, Gregor Ivanovici, zise el. Deocamdată, trebuie să identificăm acel informator sus-pus despre care ne-aţi spus. Face parte dintre persoanele cu care aveaţi contact?

Sovieticul se uită în jurul său.

— Eu ţineam legătura cu un prieten din copilărie, un ziarist căruia acesta îi dădea anumite informaţii. Folosea un nume de cod: Don Quijote. Nu mi-a fost prezentat niciodată.

— Aveţi încredere în acest prieten?

— Da.

— De ce?

— Pentru că îl plătesc bine. Omul are mare nevoie de bani.

— În cazul acesta ar fi bine să-l presionaţi. Spuneţi-i că superiorii nu cred în cele furnizate de el, că sunt simple invenţii. Spuneţi-i că vreţi să-l întâlniţi *direct pe* informatorul lui. După aceea, ne comunicaţi nouă locul şi ora întâlnirii.

Gregor Kirsanov bău până la fund paharul plin cu whisky.

El se jucă puţin cu paharul gol, apoi spuse repede:

— Următoarea noastră întâlnire va fi poimâine în librăria Aguirre, după-masă, la aceeaşi oră.

— De ce nu răspoimâine? spuse Malko. Aţi avea mai mult timp la dispoziţie. Problema asta trebuie rezolvată cu orice preţ.

— Nu, spuse Kirsanov. Marţi voi avea prea multe de făcut.

El se ridică de la masă, traversă sala şi ieşi. Malko îşi bău în linişte votca, mai aşteptă un sfert de oră, după care plecă şi el.

*

* *

Malko tocmai făcea duş a doua zi dimineaţă, când sună telefonul. Crezu că era Isabel. Vocea încordată a lui James Barry îl readuse cu picioarele pe pământ.

— Trebuie să vă văd imediat. Ne întâlnim în locul obişnuit, făcu şeful centralei CIA, după care închise imediat telefonul.

Malko rămase destul de surprins. În principiu, Barry nu trebuia să sune la *Ritz* decât în situaţii grave. Intrigat şi neliniştit, Malko se îmbrăcă repede. Oare ce se putuse întâmpla? El se despărţise de Kirsanov în seara din ajun, la ora şase şi jumătate.

Termometrul din Plaza de Colon indica 31 grade, iar instalaţia

de aer condiţionat în maşina Orion închiriată de la Budget abia putea să mai facă faţă. James Barry îl întâmpină cu chipul îngrijorat.

— Am dat de mare bucluc. L-aţi văzut ieri pe Gregor?

— Da.

— Şi cum era?

— Era obosit şi nervos, spuse Malko. Nu e de mirare în situaţia sa.

— Ticălosul! mormăi James Barry.

Lui Malko i se puse un nod în gât.

— A trădat?

Americanul scutură gelatina ce-i atârna pe maxilare.

— Nu. Am primit însă o informaţie de la un om de-al nostru aflat la poliţia spaniolă. Sticleţii din Guardia Civil au descoperit un nou martor în cazul asasinatului Larisei Petrov. Este vorba despre o femeie care se întorcea la ea acasă şi care se jură că a văzut maşina albă menţionată şi de cioban. Or, ea îşi aduce aminte că ultimele două cifre de pe placa de înmatriculare erau 33. Le jucase la loterie.

— Şi?

— Păi, Gregor Kirsanov are o Mazda albă cu numărul M7433.

— Ce motiv ar fi avut el ca să o asasineze pe colega ta? întrebă Malko. Nu pare a fi un sadic.

James Barry luă o foaie de hârtie şi se uită pe ea.

— Nu m-ar fi frapat acest amănunt dacă nu ar fi existat şi o altă coincidenţă. În ziua morţii Larisei, aveam întâlnire cu Gregor Kirsanov, dar acesta nu a venit. Se mai întâmplase asta şi cu alte ocazii, aşa că nu i-am dat cazului o atenţie prea mare. Azi dimineaţă însă, am citit din nou tot dosarul. De astă dată, m-au trecut fiorii.

— De ce?

— Potrivit raportului poliţiei spaniole, Larisa Petrov făcea cumpărături chiar în cartierul în care trebuia să-l întâlnesc pe Gregor Kirsanov. Au fost găsite câteva chitanţe în poşeta ei.

Malko încercă să evalueze situaţia.

— Atunci, credeţi că fiind surprins de soţia şefului său, el a ucis-o ca să se protejeze, făcând să se creadă că e vorba de o crimă sadică, nu-i aşa? Apoi s-a ferit să pomenească ceva în legătură cu asta ca să nu vă alarmeze…

— *Sure enough! îl* aprobă americanul. Numai că treaba asta nu miroase deloc a bine. Poate ieşi o mare încurcătură!

— Nimic nu-i pierdut încă, remarcă Malko. Spaniolii nu se vor grăbi prea tare ca să dea vina pe un sovietic.

— Sigur că nu. Numai că, dacă află ruşii de asta, Kirsanov al nostru va fi urcat în primul avion ce zboară la Moscova...

— Ideea este că ar trebui exfiltrat în cea mai mare viteză!

Americanul se uită nervos la ceasul său de aur.

— Sau că ar trebui să lăsăm tot planul baltă. Nu prea văd cum ar putea Kirsanov să plece de aici cu un paşaport fals dacă este acuzat de crimă. Vă imaginaţi cum ar reacţiona şi spaniolii şi ruşii. Nu ştiu pe unde mi-aş putea scoate cămaşa. Şi, în plus, există o altă problemă.

— Ce anume?

— Chiar admiţând că-l putem scoate de aici înainte ca el să ne poată da numele „cârtiţei”, atunci nu mai valorează un milion de dolari. Să fim serioşi, la ce ne-ar mai trebui tipul ăsta?

Era clar că nu era deloc o artă facilă prinderea unui trădător. James Barry părea destul de pesimist şi încă nu realiza importanţa problemei cu Isabel del Rio. Malko îi relată atunci conversaţia avută cu Gregor Kirsanov.

— Am impresia că vom rezolva *curând* chestiunea cu „cârtiţa” spuse el.

— Asta e bine, făcu Barry. Care este deci concluzia la care aţi ajuns până acum?

— Cred că am putea să-i mai acordăm rusului încă douăzeci şi patru de ore, până la următoarea mea *întâlnire* cu el.

— O. K., făcu James Barry...

El traversă biroul şi, cu o cheie mică, deschise o uşă blindată şi intră în sala de transmisii. Ieşi de acolo după zece minute.

— Am vorbit cu şeful. Vom accelera procesul. A admis să renunţăm la „cârtiţă” şi să exfiltrăm maiorul în regim de urgenţă. La ora asta el trebuie să se afle la agenţia „Novosti”. Voi trimite imediat pe cineva acolo. Va accidenta „din întâmplare” maşina lui Kirsanov *şi va lăsa o carte de* vizită pe parbriz. Asta înseamnă că rusul trebuie să ne contacteze cât mai repede. Are un număr de telefon pentru cazuri de maximă urgenţă, la care răspunde Bob, unul dintre adjuncţii mei. Este la datorie şi ziua şi noaptea. Îi dă *întâlnire* şi îl *îmbarcă* imediat.

— Şi cu milionul de dolari, cum rămâne?

— Asta vom vedea mai târziu, zise americanul făcând un semn evaziv.

— Care este rolul meu în această situaţie?

— Va trebui să supervizaţi exfiltrarea, zise Barry. Cel mai bine este să-l scoatem pe la baza noastră de la Torrejon, de lângă Madrid. Va trebui să negociez cu Air Force. E bine să nu părăsiţi deocamdată camera hotelului. Totul se poate declanşa foarte repede. Nu vreau să mai stabilim o întâlnire intermediară. Ne aflăm pe un vulcan ce fumegă.

Malko deschise gura, dar o închise fără să mai spună nimic. Ce rost avea să cobească? James Barry avea motivele sale să treacă la acţiune. Ştia însă că Gregor Kirsanov s-ar fi putut să nu fie de acord. Cu siguranţă că va încerca să negocieze plecarea sa. Ştia că odată ajuns în SUA nu va mai avea prea mult de ales.

*

* *

Bob, adjunctul lui James Barry, ridică receptorul la ora opt şi cincisprezece minute.

— Sunt Athos, spuse el.

— Aici Portos, spuse vocea îngrijorată a lui Kirsanov. Ce s-a întâmplat?

— Şeful vrea să vorbească cu dumneavoastră. Aşteptaţi puţin.

Bob făcu legătura cu linia protejată a şefului centralei CIA.

— S-a ivit o mare problemă, anunţă americanul. Spaniolii au de gând să vă acuze de asasinarea Larisei Petrov.

Barry îl puse la curent cu bănuielile privind maşina şi încheie spunând:

— Nu este cazul să ne asumăm vreun risc. Trebuie să plecaţi cât mai curând posibil.

O tăcere lungă se aşternu la celălalt capăt al firului, apoi Gregor Kirsanov întrebă:

— Dar ce se întâmplă cu Don Quijote?

— Va trebui să renunţăm la el.

— Dar cu banii, cum rămâne?

— Vom discuta despre asta mai târziu, când veţi fi în siguranţă.

Vocea neîncrezătoare a sovieticului replică:

— Nu mai târziu. Acum. Trebuie să vă ţineţi promisiunea.

— Eu nu pot să…

— Bine, spuse Kirsanov. Când vă veţi hotărî, vom vorbi despre plecarea mea. Eu unul nu cred nici o vorbă din tot ce mi-aţi spus. Vreţi să evitaţi să mă plătiţi…

James Barry crezu că face infarct.

— La ce vă vor mai fi de folos biştarii în Lublianka?

Kirsanov nu-i răspunse. Închisese telefonul.

Americanul lovi cu pumnul în birou. Tremura gelatina pe el de furios ce era. Nu se aşteptase ca rusul să reacţioneze aşa. Ori era nevinovat, ori era inconştient. Ori avea un motiv mult mai imperios care îl făcea să nu vadă pericolul iminent ce-l ameninţa. În plus, CIA era legată de mâini şi de picioare. Nu dispunea de nici o altă procedură de urgenţă. Acum nu-i mai rămânea decât să aştepte ca dezertorul să ia legătura cu ei.

Nebun de furie, Barry apăsă pe butonul interfonului şi ceru:

— Bob, caută-l pe prietenul nostru la *Ritz.*

*

* *

— Nu am nici o posibilitate de a o găsi pe Isabel del Rio în Sevilla, obiectă Malko. Treaba asta riscă să complice lucrurile. Oricum, ea se întoarce la Madrid poimâine. Atunci, poate că Kirsanov va da un semn de viaţă. E ca la poker. Este încolţit şi va reacţiona. Pentru el femeia asta înseamnă foarte mult.

Barry făcu un gest moale de acceptare.

— Oricum, voi încerca să aflu numărul ei de telefon din Sevilla, cu ajutorul serviciului nostru. Nu-mi place deloc turnura actuală a evenimentelor.

— Să sperăm că spaniolii nu vor face exces de zel! oftă Malko. Dacă Kirsanov este suspectul principal, nu vom mai avea ce face.

*

* *

Gregor Kirsanov se afla încă în stare de şoc în urma conversaţiei avute cu James Barry. Clocotea de furie când îşi parcă maşina Mazda în faţa ambasadei URSS.

În ciuda atitudinii sale tranşante faţă de James Barry, o panică îngrozitoare îl cuprinsese cu gheare de oţel. Nici prin gând nu i-ar fi trecut că spaniolii l-ar putea bănui pe el de crimă. Dacă aceste bănuieli ar fi ajuns la urechile lui Anatoli Petrov, ar fi fost un om pierdut. Bătrânul comunist îl ura de moarte şi, chiar dacă nu ar fi crezut în vinovăţia lui, ar fi profitat din plin de acuzaţiile aduse ca să-i distrugă cariera şi l-ar fi expediat imediat la Moscova. Iar Isabel nu era acolo!

— Gregor Ivanovici!

Vocea de stentor îl făcu să tresară. El se întoarse brusc. Era Piotr, un cameraman rotofei şi mereu cu zâmbetul pe faţă, care lucra pentru agenţia Tass. Gregor îi dădea din când în când votcă şi ţigări, iar el îi prezenta câte o actriţă spaniolă care tânjea după

afecţiune. Grăsunul îl adora pur şi simplu.

— Piotr! Ce mai faci? spuse Kirsanov cu o voce distrată.

— Căldura asta mă omoară, se văită cameramanul. Spune, ai putea să-mi faci un serviciu?

— Cum să nu!

— Uite, spuse Piotr în şoaptă, când ajungi la Moscova, aş vrea să duci o scrisoare unei fetiţe. Nu am chef ca şefii din KGB să-mi citească toate prostiile. Tu nu rişti nimic.

Gregor Kirsanov îl privi mirat.

— Dar eu nu plec la Moscova!

Celălalt îi făcu cu ochiul.

— Ba da, ştiu eu! Mi-a spus şoferul tipilor de la sala Zenit. Au primit un mesaj de la Centru azi dimineaţă. Trebuie să te duci la o conferinţă pentru trei sau patru zile. Norocosule!

Gregor Kirsanov simţi cum îi îngheaţă şira spinării şi cum i se moaie brusc picioarele. Din acea clipă, era hăituit de una dintre cele mai puternice organizaţii din lume: aceea din care făcea parte. Nu mai avea decât o singură dorinţă: să fugă şi să ceară protecţia americanilor. Fără să mai pună condiţii.

El se uită la clădirea zugrăvită în alb şi verde a ambasadei. Îi evoca gulagul. Dacă intra acolo, nu era sigur că va mai putea ieşi.

Dacă fugea, pierdea milionul de dolari şi, o dată cu el şi pe pretenţioasa Isabel dei Rio:

Cu inima bătând să-i spargă pieptul el rămase nemişcat pe trotuar sub privirile nedumerite ale gardianului spaniol ce păzea ambasada.

Nu ştia ce să facă. Să intre sau să fugă?

Capitolul VI

Gregor Kirsanov îşi şterse sudoarea ce îi şiroia pe faţă. O grămadă de gânduri îi năvăleau în creier. Aşadar Barry nu-l minţise. Se afla în pericol de moarte. Informaţia primită de la cameramanul Piotr era cu siguranţă exactă. Uneori o relaţie de prietenie reuşea să vină de hac celor mai severe reguli de securitate. Îşi zise că dacă mai stătea mult acolo ar fi atras oricum atenţia asupra sa. Simţea însă că picioarele sale erau sudate de trotuar. Încercă să se pună în locul lui Anatoli Petrov. Pus la curent cu bănuielile spaniolilor, ofiţerul KR avea să rezolve lucrurile încercând calea cea mai puţin scandaloasă. Trebuia ca Gregor să fie deja la Moscova când Poliţia madrilenă va dori să-i pună întrebări. Astfel ancheta se curma de la rădăcină, iar KGB-ul avea să fie scutit de scandal.

Imaginea lui Isabel del Rio îi apăru în faţa ochilor, iar el fixă cerul albastru ca să o alunge din minte, îi era groază că va ajunge la Lublianka. Reuşi în cele din urmă să se mişte. Se îndreptă către Calle Jorge Manrique şi se opri în faţa unei cabine telefonice.

Membrii KGB aveau ordin să nu o folosească niciodată, deoarece din cauza apropierii de ambasadă, ea ar fi putut fi ascultată de CESID.

Urma să facă o imprudenţă. Nu-i păsa însă. Voia să vorbească imediat cu omul său din CIA.

Intră în cabină şi ridică receptorul. Acesta nu avea ton!

Acest lucru i se păru un semn al destinului. În loc să caute o altă cabină, el se întoarse către ambasadă.

Un plan se înfiripase în mintea sa.

*

* *

Cu un gest hotărât, Gregor Kirsanov apăsă butonul interfonului şi îşi spuse numele chiar în faţa camerei de luat vederi.

Grilajul porţii se deschise cu un zgomot ce i se păru sinistru. El mai întoarse o dată capul spre Calle Matias Montero, întrebându-se dacă nu cumva spune adio libertăţii.

Chiar el asistase la repatrierea unui coleg care căzuse în patima beţiei. O dată ce intra în birourile KGB, nimeni nu-l mai

putea ajuta.

Gregor Kirsanov traversă curtea, intră în prima clădire după ce arătă miliţianului de la poartă legitimaţia roşie a KGB-ului.

Cu inima bătând puternic, reuşea să pară degajat. Uşa secretariatului era deschisă, iar secretara îl strigă:

— Gregor Ivanovici, tovarăşul general doreşte să vă vadă.

Cu pulsul de 150, Gregor Kirsanov bătu la uşa generalului. Acesta nu răspunse imediat. Avea nevoie de timp ca să ascundă nelipsita sticlă cu votcă. Când îl văzu, generalul îl întâmpină cu un zâmbet călduros.

— Gregor Ivanovici, am veşti bune pentru tine!

— A, da? Despre ce este vorba?

— La Moscova are loc o reuniune importantă pentru *nacialnici*[15] în legătură cu Spania, sub preşedinţia tovarăşului Boris Ponomarev. Cum tu ai făcut parte din Departamentul Internaţional, el doreşte ca să-i faci o prezentare a situaţiei din Spania. Este o deosebită onoare, adăugă generalul cu un ton solemn. Cred că am şi eu o contribuţie datorită rapoartelor pe care le-am făcut despre tine. Eşti un ofiţer excelent.

— Mulţumesc, făcu Gregor Kirsanov, cu un glas şters.

— Este un zbor Aeroflot poimâine, continuă generalul Antonov şi ţi-am rezervat un loc la clasa întâi. Este un Komandirovka[16] pe cheltuiala Centrului.

Dacă Kirsanov nu s-ar fi întâlnit mai înainte cu Piotr, cameramanul, cu siguranţă că s-ar fi prăbuşit acolo sub ochii generalului. Acesta îl privea cu ochii unui crocodil bătrân aflat în faţa prăzii.

— Este fantastic! exclamă Gregor cu veselie în glas. Cu ocazia asta mă întâlnesc cu Anna.

Am impresia că interlocutorul său se destinde. El continuă cu acelaşi ton lejer.

— Numai că nu pot pleca poimâine, tovarăşe general. Am nişte întâlniri importante toată săptămâna. O să-l văd pe tovarăşul Ponomarev imediat cum termin. Este în interesul amândurora, adăugă el suav.

Bătrânul general îşi recăpătă aerul de buldog. Kirsanov se grăbi să adauge:

— Nu poţi să-mi schimbi rezervarea pentru luni? Avem un zbor

---

15 Înalţi funcţionari (n. a.).

16 Călătorie de afaceri (n. a.).

şi atunci. Aşa voi avea timp să-i cumpăr un cadou Annei!

Există un zbor Air France, via Paris, în care ar fi fost şi mai bine servit ca în Aeroflot, dar personalul KGB era obligat să călătorească numai cu liniile aeriene sovietice.

Generalul reflectă câteva momente cu sprâncenele încruntate. Apoi întinse mâna către butonul care o chema pe secretară. Cuprins de panică, Gregor îşi spuse că va fi arestat de Serviciul de Securitate. Cu stomacul încordat, îl auzi pe general că spune cu un zâmbet forţat:

— Bine. Ai dreptate! Trebuie să fi pregătit bine. Până luni, rezolvă bine lucrurile aici. O să mă ocup de rezervarea ta.

Gregor Kirsanov părăsi biroul. Cămaşa îi era lipită de corp, udă de transpiraţie. Câştigase prima manşă, dar *asta* nu însemna mare lucru.

Ca un automat, el se îndreptă către biroul cu microfilme, spunându-şi că era poate pentru ultima dată când avea această ocazie. Lăsă înăuntru raportul privind activitatea sa din acea zi şi îl pregăti pe cel de a doua zi. După aceea se duse să sune la uşa arhivei. Greaua uşă metalică se deschise şi ofiţerul de servici îi aduse cofretul său portabil. Gregor îl deschise şi scoase din el săculeţul de plastic ce conţinea preţiosul său carnet. Din nou, inima începu să-i bată nebuneşte: sigiliul era schimbat uşor.. În alte circumstanţe, poate că nici nu ar fi observat. Fusese deschis şi închis la loc. Numai Anatoli Petrov ar fi putut să facă asta cu acordul generalului.

Gregor Kirsanov simţi că i se face rău. Întoarse capul şi văzu că ofiţerul de servici citea ceva. Cu un gest iute, Gregor vârî carnetul în buzunar, închise săculeţul şi îl puse în cofret pe care îl încuie.

— Am terminat, tovarăşe.

Indiferent, funcţionarul luă cutia şi o puse la locul ei. Kirsanov ieşi din arhivă, reuşind cu greu să nu o ia la goană. Tocmai comisese o faptă de neiertat, care îl denunţa total. Suprimându-şi carnetul, el îşi supăra adversarii. În arhivă nu erau dubluri. Pe de altă parte, informaţiile acelea îi erau necesare pentru a fi folositor, „dincolo”. Ele reprezentau „zestrea” sa.

Înainte să izbucnească scandalul, avea să-l identifice pe Don Quijote. În felul acesta, avea să încaseze milionul de dolari şi putea să o ia cu el pe Isabel del Rio.

*

* *

Malko tresări când soneria telefonului îl trezi brusc. Ceasul Seiko-Quartz indica ora două noaptea. Recunoscu imediat vocea lui Kirsanov, iar inima începu să-i bată mai repede.

— Voi face ceea ce mi-aţi cerut, spuse rusul. Putem să ne întâlnim mâine la locul prevăzut?

— Sigur că da, răspunse Malko. Să nu faceţi vreo imprudenţă.

Se auzea muzică. Kirsanov îl suna dintr-un bar.

— Noapte bună, spuse acesta şi închise telefonul.

Malko se hotărî să-l anunţe imediat pe James Barry. Să nu fie singurul trezit în miez de noapte...

*

* *

El Circo era unul dintre restaurantele cele mai cunoscute din Madrid. Se afla într-un subsol decorat în stil ultramodern, cu tablouri abstracte pe pereţi. În mod normal, aici se înghesuia o mulţime de lume, dar acum era gol din cauza căldurii. Asta îi plăcea lui Gregor Kirsanov. Din cauza nervilor la stomac, nu putea înghiţi nimic.

Cu o voce blândă, el îi explică lui Francisco Parral, un ziarist reputat, ce doreşte de la el...

Spaniolul puse furculiţa pe masă. Era palid.

— Este imposibil! spuse el crispat, i-am jurat că nu voi dezvălui niciodată cine este.

Zâmbetul rece al lui Kirsanov îl făcu să tacă.

— Dar trebuie. Altfel amândoi dăm de belea.

Rusul văzu cum panica îl cuprinse pe interlocutorul său. Acesta primea de multă vreme bani de la el, sub pretext că vindea agenţiei *Novosti* articole de mic interes. Făcuse imprudenţa să-i semneze nişte chitanţe lui Kirsanov, care erau puse la păstrare la Centrul din Moscova.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el cu un glas nesigur.

— Şefii de la Moscova au început să aibă dubii... Sunt de părere că multe din informaţiile furnizate de dumneavoastră sunt pure invenţii. Eu unul vă cred, dar trebuie să le spun şefilor mei că l-am văzut cu ochii mei pe informator şi că nu sunteţi un mitoman. Desigur că nu voi dezvălui numele lui... Aveţi cuvântul meu de onoare...

Cum putea înghiţi ziaristul o asemenea gogomănie, se întreba Kirsanov. Dar Francisco Parral era atât de perturbat încât putea înghiţi orice... El puse pe masă şervetul şi îl respinse pe picolo care venise să-i propună un desert care, în alte ocazii, l-ar fi

încântat.

— Sunaţi-mă peste câteva zile, trebuie să mă mai gândesc, spuse el.

Pentru Kirsanov aceste câteva zile însemnau sfârşitul lui.

— Nu, spuse el. Problema asta trebuie rezolvată în câteva ore. De altfel, trebuia să-mi predaţi şi sinteza în legătură cu planul Phoenix de reorganizare a CESID. Tot el vă furnizează datele, nu-i aşa?

— Da, mărturisi ziaristul, palid la faţă.

— Ei, bine, nu trebuie decât să-mi spuneţi ziua şi locul unde vă veţi întâlni. Vă sun diseară sau mâine în zori.

Francisco Parral nu-i răspunse. El se ridică de la masă fără ca să-şi bea cafeaua, îi strânse mâna lui Kirsanov şi plecă.

După câteva ore de somn, reuşi să-şi recapete calmul şi îşi spuse că, în cele din urmă, va reuşi să scurtcircuiteze planurile generalului şi ale lui Anatoli Petrov.

*

* *

Malko se îndreptă către casieria librăriei *Aguirre* şi puse pe masă un album Rubens.

— Îl cumpăr pe acesta, spuse el. CIA plătea. Nu-i plăcea Rubens, dar trecuse deja o oră de când se plimba prin librărie. Nu voia să pară suspect.

Îngrijorarea i se citea pe chip. De ce oare nu sosise încă Gregor Kirsanov? Poate că în acea clipă era închis în beciurile KGB-ului, injectat cu penthotal şi interogat de serviciul de contraspionaj.

El se sui la volanul Orion-ului, dar ezită să demareze. Gregor Kirsanov putea să fi avut o întârziere. El dădu drumul instalaţiei de aer condiţionat şi dădu maşina un pic înapoi, ca să poată supraveghea mai uşor intrarea în librărie. Nu avusese timp să fixeze cu Kirsanov o nouă întâlnire în caz de urgenţă.

Era semn rău ca un profesionist de talia lui Kirsanov să neglijeze o precauţiune atât de elementară. Era dovada clară ca acesta se afla într-o puternică derută de ordin psihologic... Malko se hotărî să mai aştepte un sfert de oră.

*

* *

Gregor Kirsanov ieşi cu brutalitate din convoiul de maşini blocate în Plaza de las Cibeles, trecu peste stopul de pe Calle Alcala, viră la stânga, trecând pe lângă birourile agenţiei *Iberia* şi

pătrunse pe contrasens în Calle de los Madrazos ce ducea la Puerta del Sol. Cu mare greutate reuşi să se ferească de un autobuz ce era să intre în el din plin. Mazda nu era echipată cu aer condiţionat şi avea impresia că se află într-un cuptor încins.

Ceva mai calm, el intră pe Gran Via, artera cea mai animată din Madrid. În acest timp se uita mereu în oglinda retrovizoare. Toată această goană în Madrid avea rolul de a dejuca orice filaj. Era o precauţie de rutină pe care o lua ori de câte ori urma să aibă o întâlnire. De astă dată voia să scape chiar de KGB. Cunoştea bine mijloacele de care dispunea acesta în Madrid. Dacă Petrov îl bănuia de ceva, ar fi unit toate forţele împotriva lui.

Dintr-o dată observă în spatele lui o maşină Seat 2000 de culoare vişinie pe care o mai văzuse. Simţi că i se face negru în faţa ochilor: era a unui ofiţer GRU, o ramură rudă cu KGB-ul! Fu atât de perturbat încât reuşi cu greu să demareze când stopul trecu pe lumina verde. În acest sector circulaţia era extrem de intensă. Cu greu reuşi să se strecoare. În dreptul clădirii Air France, făcu un viraj brusc la *dreapta* şi pătrunse pe Calle Fior Alta. Reuşi repede să scape de Seat-ul vişiniu.

Kirsanov îşi şterse fruntea. În ciuda tuturor precauţiunilor luate, o maşină reuşise să se ţină după el! Şoferii lor avea antrenament serios în acest tip de filaj…

Când ajunse în faţă la Teatro Real, parcă în faţa lui. De acolo chemă un taxi gol care era în trecere şi dădu adresa librăriei *Aguirre.* Nefiind concentrat asupra volanului, putea să observe mult mai bine maşinile din jurul său. Ave avantajul că Mazda lăsată în parcare, putea da o pistă falsă urmăritorilor săi. Privi la ceas: mai avea încă ceva timp la dispoziţie.

Taxiul înainta cu greu în circulaţia densă, îndreptându-se spre Puerta del Sol. Gregor se uita întruna prin luneta din spatele maşinii, căutând pe eventualii urmăritori. Ştia că aceştia puteau fi în camionete pentru marfă, limuzine, motociclete şi chiar în false taxiuri. KGB-ul avea un taxi pe care îl folosea în situaţie de excepţie.

Ei ajunseră în cele din urmă în Plaza de las Cibeles şi urcară pe Castellana până la Plaza de Colon în scopul de a pătrunde pe Calle Serrano în sensul bun.

Sovieticul se întoarse să privească din nou prin lunetă. Nimic suspect în afara unui motociclist ce avea chipul ascuns după o cască de tip compact. În Madrid circulau cu sutele.

La intersecţia străzii Jorge Juan cu Serrano, stopul trecu pe roşu. În timp ce Kirsanov scotea banii ca să-i dea şoferului, apăru lumina verde. Motociclistul depăşi taxiul şi intră pe strada Jorge Juan. La treizeci de metri mai încolo, Gregor văzu cum se opreşte, pune piciorul pe pământ şi se apleacă spre maşina sa.

Avu impresia că cineva îi vâră un cuţit în inimă. Motocicliştii erau cei mai periculoşi.

Cu sufletul la gură, el îi strigă şoferului:

— M-am răzgândit. Trebuie să fac o cursă urgentă. Du-mă la *Iberia,* în Plaza de las Cibeles.

Şoferul mormăi ceva şi plecă din nou. În trecere, Gregor îl văzu pe bărbatul cu care urma să se întâlnească. Era aşezat în maşina sa. Simţi cum i se strânge stomacul. În jurul său se strângea laţul de oţel ce începuse să-l sufoce încetul cu încetul. Dacă cei din KGB îl urmăreau în aşa hal, viaţa lui atârna de un fir de păr. Trebuia să-şi revizuiască toate planurile. Chiar un telefon dat de la o cabină publică putea deveni periculos. El întoarse capul: motociclistul se afla în urma lui...

Când ajunse în Cibeles, plăti taxiul şi intră în agenţia *Iberia* cu creierul fierbând de agitaţie.

*

* *

Malko se hotărî să plece în clipa când personalul librăriei *Aguirre* lăsau obloanele de fier. Era ora opt şi zece. Gregor Kirsanov nu avea să mai vină. Se întâmplase ceva. Înainte să dea raportul lui Barry, se gândi să treacă pe la hotel ca să facă un duş. Spera să găsească un mesaj, dar la recepţie primi doar cheia camerei. Nu intră bine, că auzi cum sună telefonul. Ridică receptorul şi auzi vocea senzuală a lui Isabel del Rio.

— Malko!

— Te-ai întors la Madrid?

— Nu, oftă Isabel. Nu mă lasă bărbatul meu. Mâine însă sper să scap de aici. Nu vrei să vii să mă iei de la aeroport?

— Cum să nu? Cu cea mai mare plăcere, spuse Malko.

— Am petrecut o mare parte din noapte cu gândul la tine, adăugă femeia.

Din nefericire, Malko nu se putea bucura prea mult de aceste aluzii transparente.

— Ai ceva noutăţi despre Bestia ta? o întrebă el.

— Vai, dar ai început să fii obsedat! făcu ea. În primul rând, nu are numărul meu de aici. Sper că va pleca în curând la Moscova.

Asta da, mostră de umor involuntar…

— Pe mâine, spuse Malko.

Americanul îi aştepta în compania adjunctului său Bob în „infrastructură”, de unde se putea vedea tot Madridul. Malko făcu un raport complet asupra celor întâmplate. James Barry era negru de furie.

— Sunt sigur că ticălosul acela s-a lăsat prins, spuse el. Au reuşit să-l dibuiască. Probabil că acum se află într-o cameră a KGB-ului şi nemernicii ăia îi smulg unghiile ca să-l facă să scoată tot din el. Apoi vor spune că e bolnav şi că va fi repatriat cu primul zbor al Aeroflot-ului.

— Chiar mâine este un zbor la Moscova.

Malko vru să spună ceva, când sună telefonul. Era un aparat vechi al cărui număr era cunoscut de un singur om: Gregor Kirsanov.

Cei trei bărbaţi rămaseră încremeniţi de parcă i-ar fi sunat cineva de pe lumea cealaltă. Prin mintea lui Malko trecură nişte imagini îngrozitoare: Kirsanov, legat de un scaun de tortură, cu un revolver pus la tâmplă, formând numărul acesta.

Dacă răspundeau puteau să-l condamne la moarte… Tot aşa însă, putea fi vorba şi de un SOS…

— Pentru numele lui Dumnezeu, răspunde! strigă James Barry.

Bob întinse mâna şi ridică receptorul.

Capitolul VII

— Aici e Athos, spuse Bob cu glasul uşor crispat.

James Barry apăsă pe un comutator ca să treacă pe telespeaker.

Vocea lui Kirsanov invadă încăperea, pe fondul unei conversaţii duse în spaniolă.

— Aici e Portos, zise el. N-am putut veni la întâlnire pentru că am fost *urmărit.*

— *My God!* Precizaţi ce anume s-a întâmplat, spuse James Barry.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Kirsanov spuse încet cu o voce în care se simţea disperarea:

— Nu mai pot continua astfel. Este mult prea riscant.

— Ce sugeraţi în acest caz? întrebă repede Barry.

— Aş vrea să trec imediat sub protecţia dumneavoastră.

James Barry avea un chip lipsit de expresivitate.

— Vreţi să fiţi exfiltrat?

— Nu. Doresc să mai rămân câteva zile în Madrid, pentru a avea timp să pun la punct afacerea care ne interesează.

James Barry răspunse:

— Nu pot discuta acum, trebuie să primesc instrucţiuni în acest sens.

Gregor Kirsanov scoase o înjurătură în ruseşte.

— Dar eu nu am timp să mai aştept. Totul trebuie rezolvat mâine, altfel voi lua alte decizii.

Malko scrise pe o bucată de hârtie „despre ce decizii este vorba?” şi i-o arătă lui Barry.

Americanul repetă această întrebare la microfon:

— Pot să cad de acord cu spaniolii, sugeră rusul.

„E un bluff[17]” scrise Barry pe hârtie. *„Nu sunt foarte sigur de asta”* scrise Malko. *„Spuneţi-i că este O.K.”*

Americanul, încăpăţânat, insistă:

— Aşadar ne puteţi garanta accesul la persoana care ne interesează? Chiar dacă vă luăm sub protecţia noastră de mâine dimineaţă?

Kirsanov răspunse după un moment de gândire:

17 Cacialma (n.t.).

— Aşa cred. Am făcut ce trebuia pentru asta. Acum trebuie să închid. Ne întâlnim mâine la ora două la librărie pentru *pick-up,* da?

Malko şi James Barry se uitară unul la celălalt, apoi americanul spuse:

— De acord.

— Atunci, pe mâine, spuse rusul.

În birou se lăsă liniştea. James Barry părea vizibil preocupat.

— Ei bine, asta este, abia acum vor începe adevăratele probleme. Să sperăm că popovii nu vor reacţiona prea brutal. Dacă nu, ne ardem cu un „incident" diplomatic de mai mare dragul. Dacă spaniolii se prind că l-am răpit pe Kirsanov şi că acesta se mai află încă în Madrid, am încurcat-o! Consider că este o nebunie din partea mea să organizez din punct de vedere material, protecţia maiorului Gregor Kirsanov de pe o zi pe alta. Ca să nu mai vorbesc de exfiltrarea sa ulterioară. Am nevoie de mai multe autorizaţii în acest sens. Imediat ce ruşii vor afla ce am pus la cale, o să-i alerteze pe spanioli şi va începe circul. Totul depinde de capacitatea lui Kirsanov de a identifica pe informatorul ruşilor. Este singura monedă de schimb pentru omologii noştri din CESID. Altfel ne vor face viaţa imposibilă. Îl cunosc prea bine pe generalul Vicente Diaz care conduce CESID. Este la fel de antiamerican pe cât este de antisovietic.

Malko se uită la ceas: era nouă şi un sfert. Se lăsase noaptea. Până a doua zi le rămăsese extrem de puţin timp.

— Să procedăm cu calm şi în ordine, zise el. Mai întâi să ne ocupăm de recuperarea omului nostru.

— Desigur, zise Barry. Vă ocupaţi de asta împreună cu Bob. Veţi folosi maşina dumneavoastră. Trebuie să aveţi în consideraţie posibilitatea unei opoziţii fizice din partea lui Anatoli Petrov. Aşa că vă voi da o armă ca să vă puteţi apăra.

El scoase dintr-un dulap de metal un pistol lung şi negru, prelungit cu un enorm amortizor şi trei încărcătoare de „22" şi i le dădu lui Malko. Acesta nu-şi adusese pistolul său extraplat. De când se înăspriseră controalele la intrarea în aeroporturi, singurii care mai veneau cu întreaga artilerie în avioane erau doar teroriştii... Arma aceasta era versiunea perfecţionată a armei sale, numai că era şi mai greu de ascuns. James Barry îi întinse un cilindru cenuşiu de mărimea unui spray cu cremă de ras.

— Ăsta-i bun pentru situaţii mai speciale, adăugă el. Poate adormi şi o gorilă.

Malko nu se vedea bine în cazul declanşării unui conflict armat în centrul Madridului. El vârî pistolul-mitralieră în geanta sa diplomat şi întrebă:

— Ei, ce facem atunci cu tovarăşul Kirsanov? Unde-l ducem?

James Barry îl fixă cu ochii săi reci.

— Pot să vă spun deja unde puteţi să nu-l aduceţi:... la ambasadă. Nici la hotel nu se pune problema. Voi încerca să fac rost de o ascunzătoare sigură pentru amicul nostru. Până mâine după-amiază, se rezolvă.

— Şi dacă nu se rezolvă? Am nevoie de o rezervă.

— Se va rezolva, spuse tranşant Barry. Totul e ca spaniolii să nu facă urât din cauza poveştii cu Larisa Petrov. În acest caz, eu nu mai am ce face...

— Am impresia că ne jucăm rău cu focul, observă Malko. Ar trebui să avem şi o soluţie pentru o situaţie de urgenţă. Ca de pildă, exfiltrarea clandestină a individului chiar mâine, dacă lucrurile se încing prea tare.

Guşa gelatinoasă a lui Barry tremura de indignare.

— Nu putem face nimic de capul nostru fără un pachet de ordine scrise din partea Pentagonului şi State Department... Şi aşa spaniolii vor să ne limiteze activitatea în ţara lor.

— Atunci, tot ce ne mai rămâne de făcut e să ne rugăm, făcu Malko ironic. Mă voi duce la întâlnire. Dar Bob?

— Voi veni şi eu cu maşina mea, zise tânărul american. Pot interveni în caz de nevoie, ne vom întâlni acolo.

Nu se punea problema unei pene de motor la o maşină recent închiriată de la Budget, dar nu strica şi o rezervă... Malko se gândi că are încă timp berechet să mai treacă şi pe la Isabel del Rio înainte de întâlnire.

*

* *

Gregor Kirsanov închise uşa apartamentului său, apoi acţionă încuietorile electronice pe care i le montase KGB-ul. Ca o ironie a soartei, acest lucru se întorcea acum împotriva lor. Merse direct la bar şi îşi turnă o votcă bine frapată, apoi puse un disc cu muzică flamenco pentru ca să mai risipească liniştea apăsătoare, îşi privi mâinile ce-i tremurau uşor. Era semn rău. Ultimele ore fuseseră grele.

Aşteptase o groază la *Iberia,* apoi plecase să-şi găsească maşina Mazda. În, acest fel, cei din KR puteau să creadă că a ratat contactul. Îşi dădea seama că trăia acum ultimele lui ore de

pace relativă. Riscase enorm scoţând din ambasadă carnetul său secret. Totuşi exista o şansă ca dispariţia acestuia să nu fie descoperită până a doua zi.

Se îndreptă către balcon şi se uită afară. Copiii se jucau gălăgioşi, iar femeile stăteau la taifas într-un părculeţ ce se afla între imensele clădiri rezidenţiale. Gregor îşi scoase cămaşa şi, cu bustul gol, începu să se plimbe prin cameră. Nu-i venea să creadă că avea să petreacă acolo ultima noapte şi că nu putea lua nimic cu el. După o încă altă votcă, el sună la Moscova. După douăzeci de minute, obţinu legătura cu soţia sa..

— Vin acasă lunea viitoare, spuse el. Ce vrei să-ţi aduc?

Anna, trezită din somn, părea cam îmbufnată şi nu stătu mult la discuţii. El închise telefonul, satisfăcut. Dacă era ascultat, Anatoli Petrov ar fi încântat: victima sa nu avea nici o bănuială.

Gregor nu putea să adoarmă. Întins pe pat, el începu să se gândească la Isabel. Simţi brusc o dorinţă irezistibilă de a-i auzi glasul. Ştia bine numărul ei de telefon din Sevilla, deşi până acum nu-l utilizase niciodată... Cuprins de o inspiraţie subită, el formă numărul.

— *Digame! Digame!*

Era Isabel.

— Sunt eu, Gregor, spuse el cu glasul sugrumat de emoţie.

— Tu! Ce doreşti?

În glasul ei era nelinişte, dar şi enervare. Rusul zise timid:

— Mă gândeam la tine. Îmi lipseşti cumplit.

Isabel râse flatată, dar, imediat, îl întrebă:

— Cum de ai numărul meu?

— L-am găsit în cartea de telefon. Tu ce faci?

— Am o serată. Îl aştept pe bărbatul meu să mă ia. Dar tu?

— Eu mă mângâi singur, cu gândul la tine, făcu rusul, unind vorbele cu fapta. Cu ce eşti îmbrăcată?

— Am rochia verde din jerse, ştii tu, cea cu care... O, trebuie să închid, soseşte soţul meu.

Gregor rămase mut apoi închise la rândul său telefonul, încetul cu încetul, îl fură somnul. Imaginea lui Isabel continua să-i tulbure visurile. O vedea cum i se oferă chiar de la prima întâlnire, retrăind senzaţia unică din clipa în care fusese a lui...

Gregor deschise ochii, cu o senzaţie bizară. Îşi dădu *seama că juisase.*

Fu obligat să se scoale ca să facă un duş. Verifică încă o dată încuietorile de la uşa apartamentului. Scoase dintr-un dulap un

Makarov de 9 mm şi îl puse alături de el, pe pat.

*

* *

Gregor Kirsanov tocmai termină de ars nişte hârtii, când sună telefonul. Era secretara lui de la agenţia *Novosti,* Svetlana.

— Te caută tovarăşul Petrov, îi spuse ea. Trebuie să mergi urgent la el la birou.

— Mulţumesc, spuse Gregor.

Era ora nouă şi jumătate, când ar fi trebuit să se afle deja la agenţia *Novosti.* După un timp, telefonul sună din nou. De astă dată, era chiar secretara şefului său, cu acelaşi mesaj. Kirsanov îi spuse că va veni şi închise telefonul. Avea gâtul uscat. Nu era de bine. Poate că Petrov primise noi instrucţiuni de la Moscova şi dorea să-l elimine cât mai repede sau poate că descoperiseră dispariţia carnetului său. În ambele cazuri, obiectivul lor era să-l atragă cu binişorul la ambasadă.

Mai avea câteva ceasuri până la întâlnirea finală cu contactul său din CIA, dar nu mai putea rămâne în apartament. S-ar fi aflat cu mult mai în siguranţă în exterior, căci KGB avea oroare de scandal…

Cu geanta diplomatică bine pusă la punct şi cu revolverul la centură, el părăsi apartamentul.

Portarul îl salută ca de obicei. El se hotărî să hoinărească prin Madrid până la ora întâlnirii. Traversă părculeţul şi ieşi în Calle Esteban Calderon unde îşi lăsase maşina, în faţa restaurantului japonez. El se opri brusc. Lângă Mazda, era oprită o maşină roşie. Un bărbat stătea la volan şi altul aştepta fumând afară, sprijinit de aripa maşinii.

Era Nichita Gulbenkian, un căpitan din GRU, aflat la post în Madrid sub acoperire diplomatică. El îl zări pe Kirsanov şi-i făcu vesel un semn cu mâna.

*

* *

Avionul de Sevilla sosise ceva mai devreme o dată cu un Airbus al companiei Air France. Malko o reperă cu greu pe Isabel în mulţimea ce coborâse din ambele avioane.

Era îmbrăcată cu o rochie albă mulată pe superbul ei trup ca o mănuşă. Ea îl întâmpină cu o răceală ciudată. Când el îi luă valiza, îi şopti la ureche:

— În spatele meu este un prieten de-al soţului meu.

Când fură instalaţi în Ford, ea se arătă mai puţin rezervată. Se

lipi de Malko. Părea deja într-un fel de transă. Când îi puse o mână pe picior, ea i se oferi cu generozitatea cunoscută. Focoasa spaniolă era deja la primul ei orgasm când ieşiră din aeroport. Cu un suspin de uşurare, ea spuse:

— Ştii că aseară m-a sunat Bestia!

Malko tresări.

— Ce voia?

— I se făcuse dor de mine. Eu însă nu mă gândeam decât la tine, spuse ea cu un ton pervers. Malko se simţi flatat.

— Asta a fost tot?

— Da. Apropo, am vorbit cu soţul meu despre tine. Ar fi foarte încântat să te revadă.

— Îţi cam place să te joci cu focul…

Isabel îşi scutură pletele negre.

— Nu, el crede că îi spun tot. Este mândru când alţi bărbaţi îmi fac curte.

— Atunci ar trebui să-l încânte şi Kirsanov! remarcă Malko.

— Dar eu nu am chef să-l cunoască! Gregor ar fi capabil să-i spună că s-a culcat cu mine. O, ce bine că pleacă peste câteva zile!

„Să sperăm că aşa va fi…” îşi zise Malko.

*

* *

Nichita Gulbenkian se apropie de Kirsanov cu un zâmbet călduros şi-l luă de braţ.

— Te aşteptam, Gregor Ivanovici!

— Ce faci aici, Nichita? întrebă Kirsanov încercând să-şi ascundă panica.

Celălalt se uită în jur.

— Am venit să te protejez. Te aşteptau urgent la ambasadă. Era vorba de o conferinţă importantă. Te-au anunţat, nu?

— Da, făcu rusul.

— Ei bine, s-a contramandat. La sala Zenith a fost interceptat un mesaj al poliţiei spaniole. Vor să te interogheze – în legătură cu asasinarea Larisei Petrov. Ştii, e vorba de maşina albă, care seamănă cu maşina ta, care a fost văzută în seara crimei. Tovarăşul Petrov se teme să nu fi arestat. Nu ai imunitate diplomatică. Aşa că mi-a spus să te iau în maşina mea care are placă CD. Aici nu rişti nimic.

— Nu vreau să stau închis în ambasadă, făcu Gregor. Şi apoi, spaniolii trebuie să acţioneze în primul rând pe cale diplomatică,

zise Kirsanov. *Neveroiatno!*[18]

— Nu se ştie niciodată, răspunse Gulbenkian. Mai bine să lăsăm agenţia noastră să rezolve situaţia.

Gregor Kirsanov nu-l ascultă ci merse direct la maşina sa, oprindu-se lângă portieră, cu cheile în mână. Strada era plină cu lume. Nu puteau să-l ia cu forţa. Nichita zâmbi iar.

— Vino cu noi! Poate că este un ordin idiot, dar dacă nu-l îndeplinesc intru în bucluc. Doar îl cunoşti pe Anatoli…

— Eu unul nu ascult de ordinele idioate, zise ofiţerul KGB. Tu n-ai decât să mă urmezi. Mă duc la ambasadă. O să le explic eu cum a fost.

El deschise portiera şi se urcă la volan. Nichita Gulbenkian ezită o clipă, apoi cu un zâmbet se urcă şi el în maşina sa.

Gregor îl văzu cum vorbeşte cu şoferul, un subofiţer GRU. În cele din urmă, maşina GRU se mişcă din loc, iar Gregor putu să se degajeze. Viră la dreapta în Paseo de la Castellana, cu creierul aprins. Ceilalţi erau exact în spatele lui. Conducea atent. Pentru moment, ei erau cu ochii după el, trebuia să-i convingă de bunele sale intenţii. Se îndreptă către ambasadă prin Plaza San Juan de la Cruz, urcă în Calle Jorge Manrique, străduţă ce ducea direct la ambasadă. Maşina GRU era acum ceva mai în urmă.

Kirsanov încetini viteza ca şi cum ar fi căutat un loc de parcare, depăşi ambasada şi se angajă pe Calle Matias Montero. Apoi, brusc acceleră puternic şi trecu peste un stop.

Începea vânătoarea!

El scoase Makarovul de la brâu şi-l puse pe scaunul de alături. Cu pulsul la maximum, el se strecura printre taxiuri şi autobuze. Poate că îl urmărea doar o singură maşină… Dacă reuşea să o păcălească, avea să scape.

Acceleră iar şi intră pe banda principală unde se circula mai puţin. Deodată, lângă ei apăru o altă maşină. Era un BMW cenuşiu. Prin geamul lui îl zări chiar pe Anatoli Petrov!

Tot KGB-ul din Madrid era acum pe urmele lui!

Petrov avea în mână un radioemiţător. În spatele lui se afla locotenentul KGB, Ivan Mujikin.

Maşina lui Petrov îl silea să tragă spre dreapta, iar Kirsanov trebui să tragă de volan către intrarea unui pasaj subteran ce trecea pe sub piaţa Doctor Marahon şi deservea centrul comercial BB. Pasajul subteran făcea o curbă largă, apoi se

18 De necrezut! (n.a.).

diviza în mai multe ramuri ce duceau către parchinguri şi către Paseo de la Castellana. În plină curbă, BMW acceleră şi ajunse în faţă brusc. Kirsanov frână puternic, dar bara sa de protecţie izbi spatele maşinii. Maşina sa fu zguduită de un alt şoc, de astă dată, în spate! Cei din GRU îl tamponaseră. Era prins la mijloc. În jur nu se vedea nici un pieton. Maşinile continuau să treacă pe lângă ei, crezând că este vorba de o tamponare banală. Vru să dea înapoi, dar era imposibil. În acelaşi timp, se deschise portiera sa. Şoferul lui Gulbenkian încerca să-i ia Makarovul! Gregor i-o luă înainte şi îl ameninţă cu arma.

— Dă-te jos imediat sau te ucid! *Bîstro!*[19]

— Calmează-te Gregor Ivanovici! Nu vrem să-ţi facem *nici un rău, spuse* subofiţerul GRU.

El încercă să-l apuce de braţ. Înnebunit, Kirsanov ridică privirea. Petrov şi adjunctul lui se dăduseră jos din maşină şi se îndreptau spre el! Cu umărul, el deschise portiera. Subofiţerul GRU încercă să-l apuce cu un braţ de fier.

Fără să se mai gândească, Kirsanov apăsă pe trăgaci. Detunătura fu asurzitoare. Agresorul îi dădu drumul şi se prinse cu mâinile de pântec, cu chipul crispat de durere.

Kirsanov se dădu jos din Mazda, cu geanta diplomat într-o mână şi cu Makarovul în cealaltă, aţintit înspre Anatoli Petrov, care se opri brusc. El o luă la fugă către o cale de acces în centrul comercial. În clipa în care se afla pe scara rulantă, el îl zări pe bărbatul pe care îl împuşcase, îndoit din şale şi sprijinit de Nichita Gulbenkian.

Gregor Kirsanov coborî din patru în patru treptele ce duceau la un subsol al magazinului. Nu era prea multă lume în jur. O femeie îi arătă unde se află cabinele telefonice, în apropiere de toalete.

Se repezi în prima cabină şi, după ce, puse în aparat o monedă, formă numărul secret al CIA. Îi veni să urle de furie. O voce impersonală îl anunţă că numărul, era scos din serviciu! Ceilalţi demontau deja operaţiunea... în clipa când voia să închidă telefonul, îi văzu pe urmăritorii săi. Petrov, Mujikin şi şoferul lor înconjuraseră cabina.

Locul era izolat iar fugarul nu spera nici un ajutor de la rarii trecători. Cu gesturi febrile, Kirsanov formă 091, numărul poliţiei. Nu avea de ales! Cu mâna pe clanţa uşii, el o ţinea cu forţă. Cei

19 Repede! (n.a.).

de afară îl priveau cu o ură imensă. La poliţie nu răspundea nimeni. Anatoli Petrov trăgea din răsputeri de mânerul exterior. Mijukin îl ajută şi uşa se deschise cu zgomot. Kirsanov zări o seringă îndreptată spre el. Nu mai avu timp să tragă. Acul i se înfipse în braţ pricinuindu-i o durere ascuţită.

Fascinat de oroare, Kirsanov văzu cum şoferul îi injectează un lichid de culoare gălbuie.

Capitolul VIII

Kirsanov se retrase cât putu în cabină. Şoferul scăpă seringa din mână, dar aceasta rămase înfiptă în braţul lui Gregor. Acesta îşi scoase revolverul şi îl îndreptă spre agresorii săi. Anatoli Petrov îşi dădu seama că va trage în ei.

— Înapoi! urlă el.

Era inadmisibil ca nişte ofiţeri KGB să se împuşte între ei în mijlocul Madridului... Cu ochi de nebun, Kirsanov ieşi din cabina telefonică, cu arma în mână. Petrov îi strigă:

— Gregor Ivanovici, ascultă-mă!

Kirsanov se opri, îşi smulse seringa din braţ şi o vârî în buzunarul hainei.

— Anatoli Sergheevici, zise el încet, dă-te la o parte, ori te ucid!

Ofiţerul KR făcu un pas în lături, urmat de cei doi acoliţi. Kirsanov putu să fugă cu paşi mari. Cei trei ofiţeri se luară după el. Era greu să scape cu una cu două... Braţul îl durea, dar era convins că nu voiseră să-l ucidă, doar să-l adoarmă!

Se strecură fugind prin raioanele magazinului, îmbrâncind clienţii, fără a putea să scape de urmăritori. În spatele lui, cei trei ruşi nu-l pierdeau din ochi. Kirsanov era hotărât să-i ucidă pe toţi iar ei ştiau asta. Deodată, ajunse la ieşire. Se trezi pe Calle Jose Abascal, în plin soare orbitor. Ceva mai departe, se afla o clădire veche în care se afla CESID. Putea să se ducă acolo ca să ceară protecţia Serviciilor Spaniole. Astfel urmărirea se termina, însă asta ar fi însemnat să renunţe definitiv la Isabel.

Mai multe taxiuri aşteptau în faţa magazinului. Cu un salt, sări în primul.

— Du-mă în Principe de Vergara, nr. 185.

Numai Isabel del Rio putea să-l asculte. Ştia că sosise de o oră. La ea acasă putea lua legătura repede cu protectorii săi.

El se întoarse şi îi văzu pe cei trei urmăritori vorbind între ei. Petrov şi Mujikin săriră într-un alt taxi. Mai avea mult de tras...

*

* *

Nici nu puse bine valiza jos, că Malko se trezi cu Isabel în braţe. Cu trupul lipit de el, ca o ventuză, ea îl săruta cu patimă.

Apoi ridică spre el ochii de culoarea smaraldului şi spuse:

— Ştii că soţul meu a visat mereu să mă aibă pe acea masă de marmură roz? Am găsit-o la Paris, la Claude Dalie şi mi-a plăcut din prima clipă.. El nu prea a vrut să o cumpere căci era foarte scumpă. În cele din urmă l-am convins pentru că i-am promis că vom face sex pe ea. Dar nu mi-am ţinut încă promisiunea.

Cum Malko nu spuse nimic, ea îşi desfăcu nasturii rochiei cu mişcări lente, lăsând să se vadă pântecele gol.

— Eşti cu adevărat o regină a curtezanelor, spuse Malko. A reuşit cineva să te întreacă? făcu Malko. Nu te-a bătut nici un bărbat?

— Poate vrei tu să mă baţi? Vrei să mă faci să ţip şi apoi să mă ai? făcu ea cu un glas insinuant.

Malko îşi dădu seama că Isabel nu glumea. Ochii ei spuneau mult mai mult decât cuvintele.

Privindu-se în ochi, cei doi se sărutară îndelung. Malko voia să vadă până unde va împinge Isabel jocul ei erotic. Îndepărtându-i rochia, el îi prinse sânii în căuşul palmelor şi-i strânse cu putere. Trupul femeii fu scuturat ca de un şoc electric. Ea închise ochii şi spuse:

— Da, aşa. Mă doare!

Isabel se dădu îndărăt, cu spatele sprijinită de marmura mesei iar picioarele ei abia atingeau pardoseala. Pântecele ei se agita venindu-i în întâmpinare. Cu o grabă febrilă, ea începu să-i desfacă veşmintele şi să-l ghideze către ea. Malko o penetră cu sete smulgându-i un ţipăt scurt. Isabel pierdu contactul cu podeaua iar picioarele ei se înnodară în jurul trupului lui cu toţi muşchii încordaţi.

Malko îşi dădu seama că femeia îşi savura orgasmul şi simţi că şi el este aproape. Atunci se auzi cum sună telefonul.

La al treilea apel, el schiţă o încercare de a se retrage din închisoare, dar Isabel îl strânse şi mai tare cu braţele şi cu picioarele, gemând imperios:

— Continuă! Continuă! Te rog!

Malko o ascultă. Soneria se auzea insistent. Malko realiză brusc că era interfonul. Exasperată, Isabel se dădu jos de pe masă, cu rochia desfăcută, cu ochii încercănaţi şi ridică receptorul. Malko auzi clar vocea bărbatului, probabil a paznicului.

— *Senora del Rio,* este un domn foarte nervos care insistă să urce la dumneavoastră.

— Cine este? strigă agasată Isabel.

— Un prieten înalt. E străin.

Isabel puse mâna pe receptor. Era albă de furie.

— Este Bestia! Spune-i că nu sunt acasă!

Ea închise interfonul şi se întoarse la Malko, mai pisicoasă ca înainte. Ea zâmbi când zări chipul îngrijorat al acestuia.

— O, eşti gelos! Ce caraghios! Îţi jur că nu aveam întâlnire cu el. Hai... Vino.

Era clar că voia să înceapă totul de la capăt, acolo sau în altă parte. Malko însă coborâse cu picioarele pe pământ şi la propriu şi la figurat. Ce căuta acolo Gregor Kirsanov?

Interfonul se auzi din nou. Isabel ridică receptorul cu o strâmbătură.

— Sunt nişte oameni aici şi se bat cu prietenul dumneavoastră. Chem poliţia *senora!* Eu nu pot să fac nimic...

Malko simţi cum i se strânge stomacul. Era clar ce se întâmpla. KGB era pe urmele lui Kirsanov. Trebuia cu orice preţ să-l scoată din ghearele lor!

— Spune-i să urce! spuse el.

Isabel se uită la el stupefiată.

— Ce, eşti nebun? Te va face una cu pământul!

— Fă ce ţi-am spus! îi porunci el. Este extrem de important. O să-ţi explic mai târziu.

— Bine! Spune-i să urce, zise Isabel.

Malko strigă:

— Şi nu-i lăsa pe ceilalţi să urce! Dacă încearcă asta, cheamă poliţia!

Isabel se întoarse furioasă spre el.

— Ce înseamnă toată această farsă? De ce vrei să urce?

— Îţi voi explica imediat, zise Malko.

El deschise servieta-diplomat, scoase revolverul Viking şi îl încărcă. La vederea armei, Isabel făcu ochii mari.

— Doar nu vrei să-l omori!

— Nu, spuse Malko. Prietenul tău este în primejdie şi vreau să-i vin în ajutor. Du-te în camera ta, aranjează-te puţin, căci o să-l primesc eu. Dacă-ţi voi spune, vei chema poliţia imediat.

— Poliţia, dar eu!...

Soneria o făcu să tacă. Malko o înlătură pe Isabel şi se duse la uşă să deschidă. Kirsanov intră în apartament cu sufletul la gură, cu haina pătată de sânge şi cu ochii ieşiţi din orbite. El se opri brusc când îl văzu pe Malko. Acesta din urmă îl întrebă:

— Gregor Ivanovici, ce s-a întâmplat? Cine vă urmăreşte?

Rusul căzu pe un scaun obosit ţinându-se de un braţ.

— Sunt colegii mei, dar ce căutaţi aici?

— Am venit ca să vă protejez. Relaxaţi-vă, vă rog şi povestiţi-mi ce se întâmplă.

Isabel del Rio interveni.

— Cum? Vă cunoaşteţi?

— Într-un anumit sens, da, recunoscu Malko.

Privirea femeii se întunecă. Ea izbucni furioasă:

— Ţi-ai bătut joc de mine!

Kirsanov o privea cu un aer consternat. Era total depăşit de situaţie. Îşi scoase haina cu un geamăt de durere. Mâneca îi era pătată de sânge. Scoase seringa, încă plină, din buzunar şi o puse pe masa de marmură, pe care Isabel tocmai făcuse dragoste. Aceasta scoase un strigăt:

— Eşti drogat!

— Eu cred că au încercat să-l drogheze, o corectă Malko.

El îl întrebă pe Gregor în ruseşte:

— Ce s-a întâmplat?

Fugarul îi povesti pe scurt evenimentele din ultima vreme şi concluzionă:

— Sunt sigur că-i vor alerta pe spanioli. Trebuie să facem ceva.

— Bine. Vă scot eu de aici. Acum odihniţi-vă puţin.

Kirsanov era într-un asemenea hal, încât se lăsă condus în cameră fără să opună nici o rezistenţă. Malko se întoarse la Isabel. Era la fel de întunecată la chip.

— Ei, acum ai de gând să-mi explici ce se întâmplă?

— Aşteaptă doar o secundă.

El ridică receptorul şi formă numărul liniei secrete. I se răspunse că linia este întreruptă. Sună apoi acasă la James Barry. Un servitor răspunse că americanul este la ambasadă.

Malko formă alt număr şi-l ceru pe şeful centralei CIA, spunând că sună din partea lui Kirsanov. După câteva secunde, vocea înfuriată a americanului răsună în receptor:

— *What the hell...*

— Nu este Portos, sunt Malko. Am veşti. Sunaţi-mă imediat la numărul 6744359.

— O.K., răspunse Barry.

După ce închise telefonul, Malko se întoarse către Isabel del Rio.

— Acum e timpul să afli adevărul. Prietenul tău Gregori este un spion.

Chipul femeii era împietrit de uimire.

— Un spion? Nu se poate!

— Ba da, se poate.

— Dar tu ce eşti?

— Să zicem că lucrez pentru tabăra adversă.

— De aceea îl cunoşti?

— Da.

— Deci ăsta e motivul pentru care ai făcut dragoste cu mine, spuse Isabel clocotind de mânie. Voiai să afli ce făceam cu el, nu?

— Nu.

— Ce s-a întâmplat? De ce a venit aici ca un nebun?

Malko îşi spuse că va avea nevoie de Isabel del Rio. Nu era cazul să se mai ferească de ea şi să-i înşire minciuni.

— Ruşii vor să-l împiedice să fugă în Vest, spuse el.

Soneria telefonului îi întrerupse. Era James Barry.

— Sunteţi nebun să mă sunaţi la ambasadă! izbucni el. Ce s-a întâmplat?

— Sunt acasă la Isabel del Rio şi l-am recuperat pe Gregor mai devreme decât era prevăzut. Asta-i vestea cea bună. Vestea proastă este că oamenii din KGB îl aşteaptă afară. Deja au încercat să-l drogheze, iar el a tras în ei ca să te apere.

— *Oh! My god!*

— Până acum, nu a izbucnit nici un scandal, spuse Malko. Aţi luat măsurile prevăzute?

— Da, totul este O.K., zise Barry. Nu mai rămâne decât să-l transportaţi în *safe-house.* Nu ştiu dacă mai puteţi în situaţia de faţă.

— Cred că există o soluţie, spuse Malko.

El îi explică americanului planul său, apoi spuse:

— Trebuie să acţionăm repede. Încă nu sunt bine organizaţi. Peste o oră însă, s-ar putea să avem tot KGB-ul pe urmele noastre şi poate chiar şi pe spanioli.

— Cred că vom reuşi, zise James Barry. Sper să nu avem surprize neplăcute.

După ce închise receptorul, Malko se întoarse către Isabel.

— Va trebui să împrumut maşina ta.

Gregor Kirsanov ieşi din cameră puţin mai calmat, iar Malko vorbi cu el în ruseşte, explicându-i ce anume pusese la cale cu

CIA.

— Dar cu Isabel cum rămâne? întrebă Gregor.

— Va veni şi ea mai târziu să vă caute.

Rusul se întunecă pe loc.

— Eu vreau să vină chiar acum. Ştiu eu cum va fi. O vor hărţui.

Acum începeau să se complice lucrurile. Malko ripostă:

— Gregor Ivanovici, dacă nu plecăm imediat, nu veţi putea ieşi de aici decât pentru a intra într-o închisoare spaniolă sau în ambasada sovietică. Isabel va fi sub protecţia noastră oricum, dar pe moment nu poate pleca din *cauza* soţului ei.

— Aţi pus-o la curent cu situaţia?

— Da.

— Bine. O să stau de vorbă cu ea între patru ochi.

Gregor o luă pe Isabel de braţ şi vru să o ia de acolo, dar Malko se opuse:

— Nici vorbă de aşa ceva! Noi plecăm chiar *acum!*

El merse către peretele de sticlă al livingului de unde se vedea bulevardul Principe de Vergara. Un BMW cenuşiu era parcat lângă ieşirea din garajul imobilului. Cei din KGB cu siguranţă ceruseră şi ei ceva întăriri. Era vorba de o cursă contracronometru.

Telefonul sună din nou.

— Puteţi pleca acum! anunţă vocea crispată a lui James Barry. Ceva nou de comunicat?

— Nu, plecăm chiar acum, spuse Malko.

Isabel îl privi cu îngrijorare.

— Mă întorc mai târziu, zise Malko. Până atunci, să stai închisă în casă. Nu deschizi uşa la nimeni.

El luă arma Viking cu ţeavă lungă şi o ascunse în buzunarul interior al hainei. Kirsanov îşi luă Makarov-ul şi seringa în timp ce Malko verifică culoarul.

— De ce luaţi maşina lui Isabel?

— Pentru că nu încăpeţi în portbagajul maşinii mele, spuse cu simplitate Malko.

Cei doi ajunseră la al doilea nivel al subsolului. Erau cu armele pregătite. În parching nu era nimeni. Ei se îndreptară către Jaguar. Malko deschise portbagajul mare al maşinii.

— Suiţi-vă înăuntru!

A zice că Gregor era entuziasmat de asta, ar fi fost exagerat. El încercă să intre cât mai bine în spaţiul disponibil şi, până la urmă. Reuşi. Malko închise portbagajul şi deschise uşa garajului,

acţionată electronic.

Malko demară şi plecă în viteză. Jaguarul ieşi ca o săgeată. Malko observă BMW-ul la stânga. Viră dreapta şi călcă pedala de acceleraţie. Cu un scrâşnet de roţi, uriaşa maşină porni în viteză maximă.

Capitolul IX

Cu coada ochiului, Malko zări BMW-ul ocupat de doi bărbaţi pe scaunele din faţă. Era chiar în spatele lui. Peste o secundă, maşina ruşilor ţâşni de pe trotuar. Aşadar recunoscuseră Jaguarul. Acum îl descopereau pe el... Erau desigur intrigaţi să-l vadă la volan... Malko ajunse la semaforul din intersecţia cu Calle Alcocer şi fu nevoit să oprească. Sovieticii erau în spate, lipiţi de bara sa de protecţie.

Semaforul trecu pe verde. El lăsă celelalte maşini să demareze şi când nu mai rămase decât BMW-ul în spate, porni în viteză. Imediat fu surprins de brutalitatea cu care se derulară evenimentele: o imensă maşină, ce părea a fi un Volvo, ţâşni din stânga lor trecând peste lumina roşie a semaforului. Ca un glonţ, ea se izbi în BMW şi îl lovi în aripa stângă. Zgomotul de tablă turtită fu un adevărat balsam pentru Malko, BMW fu răsucit în mijlocul drumului. Malko lăsă în urmă cele două vehicule făcute zob.

El acceleră şi Jaguarul părea că zboară.

Elementul surpriză era de partea sa. Sovieticii nu avuseseră timp să elaboreze un dispozitiv special. El se îndreptă spre nordul oraşului. Bob, adjunctul lui James Barry, făcuse o treabă bună.

Paseo de la Castellana se împărţea la un moment dat în două. Artera din dreapta se lega de autostrada periferică M30 din estul Madridului. Chiar lângă indicatorul din dreptul bifurcaţiei, Malko văzu un Chevrolet alb cu luminile de poziţie aprinse. El încetini viteza şi claxonă când îl depăşi.

Cealaltă maşină demară imediat şi îl depăşi la *rândul ei.* La volan se afla James Barry. Venise singur. Cele două vehicule rulau acum spre nora, pătrunzând în traficul dens de pe M30. Treptat, clădirile înalte deveniră din ce în ce mai rare, iar în locul lor apărură întinderi aride de pământ.

Malko era atent la oglinda retrovizoare, dar nu se vedea nimic suspect. Gregor Kirsanov era cu siguranţă amorţit de cât a stat în portbagajul maşinii.

După încă douăzeci de kilometri, maşina părăsi şoseaua de Burgos şi se îndreptă către o colină împădurită. Indicatoarele arătau: *Urbanisacion de la Moraleja.* Locul era destul de sărăcuţ.

Căsuţele din lemn, cu galerii exterioare, înconjurate de iarbă neîngrijită, evocau cartierele modeste din Los Angeles. După alţi câţiva kilometri, peisajul se modifică. Casele erau mult mai luxoase, aveau grădini îngrijite şi piscine. Barry opri maşina în faţa unei porţi ce se deschise imediat. Era acţionată electronic. Poarta se închise în urma lor. Cele două maşini pătrunseră într-un garaj spaţios, care se lumină imediat. Doi tipi în civil, raşi în cap şi înarmaţi, se apropiară de Jaguar.

Malko îl scoase pe Kirsanov din portbagaj. Acesta era dezorientat şi cu hainele mototolite, dar, în curând se relaxă când îl zări pe american. Barry îi întinse mâna, cu un zâmbet călduros pe chip.

— *Welcome!* V-am scos la timp din bucluc. Băieţii ăştia sunt puşcaşi marini de la ambasada noastră.

Rusul îi strânse mâna.

— Unde ne aflăm?

— Într-un loc extrem de sigur unde vom rămâne până ce se mai liniştesc apele, spuse americanul. Este locuinţa unui prieten spaniol de încredere, care habar nu are de prezenţa dumneavoastră aici. La *fel* cum o ignoră spaniolii şi oamenii din KGB. Totul este OK.

— Da, răspunse Malko. Cred că Gregor are nevoie de puţină odihnă.

Ei intrară într-un imens living de unde se putea admira peluza impecabilă şi o piscină enormă. Vila era înconjurată de multă vegetaţie *ce o* ferea de privirile indiscrete. James Barry scoase din bar o sticlă de Dom Perignon şi o destupă. El umplu trei cupe cu lichidul cristalin şi o ridică pe a sa zicând cu un ton solemn:

— Mult succes în noua dumneavoastră viaţă, Gregor Ivanovici!

Rusul observa locul cu atenţie. Era încă destul de nervos. Îşi înmuie buzele în şampanie şi întrebă:

— Sunteţi convins că oamenii noştri nu cunosc acest loc?

— Nu a fost niciodată utilizat şi nu face parte din infrastructurile „oficiale” ale centralei noastre din Madrid, spuse Barry. Mi-a fost oferit ca un serviciu personal, adăugă el.

Şeful centralei CIA semăna cu un Buda cu silueta sa supraponderală şi chipul neted şi rotund. El îl fixă pe Kirsanov cu ochii săi albaştri şi reci.

— După ce vă odihniţi, va trebui să punem la punct câteva puncte rămase în suspensie.

— Despre ce puncte vorbiţi?

— Aţi avut ocazia să-l identificaţi pe Don Quijote?

— Încă nu, dar voi reuşi cu siguranţă în maximum două zile.

James Barry îşi pipăi gelatina de sub bărbie.

— Nu cumva faptul că aţi fost scos din circuit ar putea pune în pericol această întâlnire?

— Nu, nu cred, făcu Gregor Kirsanov. Contactul meu nu va refuza întâlnirea. Are nevoie să se asigure. Desigur, fuga mea nu trebuie făcută publică..

— Vă voi trimite doi dintre analiştii mei în după-amiaza aceasta ca să înceapă un *debriefing* serios.

Chipul sovieticului se crispă.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Mai întâi, vrem să identificăm cu certitudine pe toţi agenţii din KGB şi GRU ce operează în Madrid, răspunse americanul.

— Dar acordul nostru? replică imediat rusul. Mi-aţi promis că-mi veţi da un milion de dolari. Când voi primi aceşti bani?

— Îndată ce veţi onora partea dumneavoastră din contract, răspunse *cu* răceală James Barry. Noi vă vom ajuta şi vă vom asigura maximum de protecţie.

— Eu vreau să plec din Spania însoţit de Isabel del Rio, răspunse rusul.

Ochii albaştri ai lui Barry rămaseră la fel de reci.

— În privinţa acestei persoane, este vorba de viaţa dumneavoastră personală. Având în vedere situaţia creată, suntem obligaţi să vă scoatem din ţară în mod clandestin, dar numai pe dumneavoastră singur. Desigur, nimic nu o va împiedica pe prietena dumneavoastră să vină în SUA prin mijloace, să zicem, mult mai ortodoxe…

Gregor Kirsanov stătu niţel pe gânduri, apoi păru că acceptă argumentele omologului său.

— De acord, făcu el în cele din urmă. Vreau însă ca ea să se întâlnească cu mine aici!

Barry dădu nervos din cap.

— Pentru moment, ar fi foarte periculos. Cu siguranţă, ea va fi pusă sub, supraveghere severă din partea mai multor interesaţi. Îndată ce acest lucru va fi posibil, vă promit că vă veţi vedea.

— Totuşi, aş vrea să-i telefonez, insistă Kirsanov.

Americanul rămase ca de gheaţă.

— Nimeni nu are dreptul să telefoneze de aici. Acum este cazul să încetaţi să vă mai comportaţi copilăreşte. Mai bine spuneţi-mi, ce credeţi că vor face oamenii dumneavoastră în

situaţia de faţă?

Rusul îşi trecu degetele prin părul negru.

— Vor încerca să mă găsească, iar dacă nu vor reuşi în câteva ore, vor alerta Moscova, Moscova va cere alertarea autorităţilor spaniole, care vor afla că am fost luat de CIA.

James Barry clătină din cap.

— Tot aşa gândeam şi eu. Ce va urma?

— Vor încerca să-i presioneze pe spanioli şi vor cere să nu-mi permită ieşirea din ţară înainte de a mă întâlni cu ambasadorul nostru sau cu şeful agenţiei KGB din Madrid. Vor face totul ca să mă atragă în ambasadă. În plus, vor încerca absolut orice formă de şantaj asupra soţiei mele. Dacă toate aceste metode vor da greş, vor încerca să mă lichideze prin mijloace sofisticate…

— Credeţi că se vor servi de afacerea Larisa Petrov?

— Nu, ar fi prea riscant. Asta le-ar da spaniolilor un motiv prea puternic de a mă reţine aici pe timp nedefinit. Dimpotrivă, vor încerca să mă scoată basma curată. Dacă spaniolii vor insista în această direcţie, cei din KGB vor face scandal şi îi va acuza de colaborare cu CIA. În cele din urmă, spaniolii vor fi nevoiţi să renunţe, din dorinţa de a conserva bunele relaţii cu Uniunea Sovietică…

James Barry îşi umplu paharul cu Vichy Saint Yorre şi îl bău în întregime.

În cameră se aşternu o linişte adâncă, tulburată doar de ciripitul păsărelelor din grădină. Malko spuse:

— Plec să duc Jaguarul lui Isabel del Rio.

— Aşteptaţi! făcu Kirsanov. Vreau să-i trimit câteva rânduri.

El luă o coală de hârtie din servietă şi începu să scrie. Malko ieşi cu Barry pe terasă.

— Aşadar, ce credeţi despre toate astea, îl întrebă el pe american.

— Cred că atât ruşii cât şi spaniolii o să ne înnebunească! Trebuie să terminăm afacerea asta cât mai repede posibil.

— De ce să nu-l exfiltrăm imediat, dacă vă temeţi de complicaţii?

— Din două motive. Mai întâi, din punct de vedere tehnic, am nevoie de autorizaţie de la Langley şi Pentagon. Pentru asta am nevoie de câteva zile. Nu putem folosi un paşaport fals. În al doilea rând, vreau să-l identific pe Don Quijote.

— Înţeleg, dar aveţi mare grijă. Kirsanov este un tip greu de manevrat. Dacă există vreo problemă în legătură cu Isabel del

Rio…

James Barry făcu un semn cu mâna.

— Nu vă faceţi griji. Nu uitaţi că este băgat şi în asasinatul Larisei Petrov.

— Cum va fi protejat?

— Pentru moment, de puşcaşii marini. Am cerut azi dimineaţă nişte *baby-sitters,* de la Washington. Probabil că-i vor trimite pe Chris Jones şi Milton Brabeck. Mâine dimineaţă, vor fi aici.

— Şi pe urmă?

— Imediat după ce-l identificăm pe Don Quijote şi vom primi undă verde de la Langley, îl vom scoate din ţară. Până atunci, dacă voi fi întrebat de spanioli, voi declara că nu ştiu unde se află.

— Ruşii vor întoarce lumea pe dos ca să-l recupereze…

Cei doi se întoarseră în living. Kirsanov terminase de scris.

El îi întinse lui Malko biletul.

— Apropo, nu ştiu cum a-ţi cunoscut-o pe Isabel…

— Cu ajutorul soţului ei, răspunse Malko. Este un vechi prieten de-al meu. O coincidenţă amuzantă, nu-i aşa?

Rusul nu părea să găsească nimic amuzant, dar nu făcu nici un alt comentariu. Malko vârî scrisoarea în buzunar şi se îndreptă spre garaj. Un puşcaş marin îi deschise uşa. James Barry îl ajunse din urmă.

— Vă dau numărul de aici, spuse el. Nu sunaţi decât de la o cabină publică. Cu cât vom suna mai puţin, cu atât mai bine. Timp de patruzeci şi opt de ore va trebui să-l descoasem cât mai bine pe Kirsanov.

Un Seat 2000 verde era parcat în faţa imobilului cu numărul 185 de pe strada Principe Vergara. Doi bărbaţi se aflau înăuntru. Malko pătrunse în garajul subteran.

Isabel del Rio îl întâmpină zâmbitoare şi machiată, într-o rochie de casă din mătase. Acordurile unei melodii bine înregistrate umpleau apartamentul.

— Ei, ai reuşit să te debarasezi de acel spion? întrebă ea cu un ton ironic.

— Am o scrisoare pentru tine, spuse Malko. Citeşte-o tu mai întâi, dar aş vrea şi eu să o văd după aceea.

Isabel citi biletul, apoi i-l întinse lui Malko.

Începea cu „Te iubesc nebuneşte” şi continua pe tonul sentimental abordat de „curierul inimilor”. Scrisoarea se încheia cu nişte obscenităţi obsedante…

— Ce poveste minunată de dragoste, comentă Malko.

— Este complet nebun! strigă Isabel.

— Ar trebui să fii mai drăguţă cu el, măcar vreo două-trei zile, spuse Malko.

— Drăguţă! Nu vreau să mai aud nimic despre el! Dacă îmi iese în cale o să-i scot ochii. Îmi poate provoca mari necazuri cu soţul meu.

— Ascultă, trebuie să te stăpâneşti. Să-l laşi să creadă că…

— Nu, nimic, îi tăie vorba Isabel. Nu am de gând să mă amestec în combinaţiile noastre. Destul am fost manipulată până acum. Nu sunt o spioană! Acum, te rog, dă-mi cheile de la maşină şi du-te la amicul tău sovietic. Veţi putea vorbi despre mine. Pot să-ţi jur că următorul meu amant nu va mai fi un spion! Acum, dispari din ochii mei, nu vreau să mai aud de nici unul!

Capitolul X

Malko o privi pe Isabel cu un aer amuzat: se aşteptase la o asemenea reacţie din partea ei. Liniştit, el îi întinse cheile maşinii. Ea le luă, le vârî în faldurile rochiei de mătase şi-i spuse supărată:

— Ai considerat că sunt o proastă bună de regulat. Numai că de acum, s-a terminat cu asta!

Fără să-i răspundă, Malko se apropie şi încercă să o prindă în braţe. Ea îl respinse cu putere.

— Pleacă! Dispari din ochii mei!

— Înainte de a pleca vreau să mai fac ceva, zise el cu glas dulce.

— Ce?

— Să fac dragoste cu tine pentru ultima dată.

— Ticălosule!

El o prinse în braţe, o ridică în sus şi o duse în cameră şi o aruncă în imensul pat Romeo, fără să-i pese de ţipetele şi împotrivirea ei.

— Lasă-mă! Chem poliţia!

— Asta să faci când vor veni agenţii din KGB şi te vor tortura...

Tânăra tresări.

— Şi nu mă vei apăra?

— Păi nu mai vrei să mă vezi, remarcă el.

Isabel se zbătea în continuare, însă nu la fel de îndârjită ca înainte. Ea se linişti complet când Malko o străpunge. El simţi cum femeia se înmoaie în braţele sale. Curând, redeveni amanta caldă şi pasională pe care o cunoscuse.

— O, eşti un monstru! susură ea. Dar te-am dorit întotdeauna. Tot ce vreau este să nu mai avem probleme şi să fac dragoste cu tine ori de câte ori am chef.

— Asta e uşor, dacă eşti de acord să mă ajuţi un pic, zise Malko. Gregor trebuie să creadă că-l iubeşti în continuare şi că ai de gând să-l urmezi în Statele Unite. Dacă vei proceda altfel, se poate declanşa o adevărată catastrofă.

— Dar e dezgustător ce-mi ceri!

Malko nu-i răspunse. Profesia lui de samurai în CIA nu era întotdeauna uşoară.

— Bine, consimţi Isabel. În seara asta, am chef să ieşi cu mine la un local flamenco. Apoi să mergem să dansăm, îţi jur că voi fi cuminte...

Ticăloasa asta mică profita de situaţie cât putea, aşa că Malko trebuia să-i satisfacă dorinţa.

*

* *

Ambasadorul Uniunii Sovietice la Madrid, un georgian masiv, cu chipul roşu, pe nume Serghei Volkof, intră în biroul generalului Vicente Diaz cu paşi grei şi apăsaţi. Maşina Zil a ambasadei era parcată în grădina micului imobil cu acoperiş în formă de terasă în care se afla instalat CESID, pe Paseo de la Castellana, la numărul 5.

Era lucru rar ca un diplomat străin să treacă de grilajul ce înconjura această clădire cu trei etaje, păzită zi şi noapte de soldaţi din Unitatea de Operaţiuni Speciale, braţul de fier al CESID. Serghei Volkof fusese autorizat în urma unei intervenţii speciale din partea ministrului spaniol al Afacerilor Externe.

Generalul Diaz îl invită să ia loc în biroul său în care domnea o răcoare plăcută. Era singurul echipat cu instalaţie de aer condiţionat. Generalul era un bărbat oacheş, cu o gură enormă şi o siluetă masivă. Deşi nu era un tip arătos, era considerat un excelent profesionist.

Se ştia că nutreşte o aversiune virulentă împotriva americanilor, dar şi o neîncredere viscerală în privinţa Uniunii Sovietice, veche aliată a republicanilor spanioli.

— Domnule ambasador, spuse el, ministrul Afacerilor Externe mi-a spus că vă confruntaţi cu o problemă delicată, în ce fel pot să vă ajut?

Ţeapăn ca un par, Serghei Volkof spuse:

— S-a petrecut *un* eveniment extrem de grav. Un cetăţean sovietic aflat la post în Madrid, Gregor Ivanovici Kirsanov, şeful biroului agenţiei *Novosti,* a fost drogat şi răpit de agenţi din CIA.

— Nu mai spuneţi! făcu generalul Diaz, sincer consternat.

Ministrul Afacerilor Externe îi vorbise de dispariţia unui sovietic, dar nu menţionase nimic despre răpire, imediat deveni bănuitor. Ştia perfect că Kirsanov era un ofiţer KGB. Apoi, îl cunoştea bine pe James Barry, şeful centralei CIA şi ştia că este destul de prudent pentru a nu se comporta ca un gangster.

— Sunteţi absolut sigur că e vorba de o răpire?

— Absolut sigur. Mai mult, o cetăţeană spaniolă este complice.

Generalul îşi ascunse o tresărire. Pe furiş, puse în funcţiune un magnetofon în timp ce lua notiţe în mod ostentativ. Cu o voce monotonă, diplomatul sovietic relată versiunea proprie a evenimentelor, dar trecu sub tăcere rănirea subofiţerului din GRU.

— Avem toate motivele să credem că americanii vor să-l scoată din ţară, spuse ambasadorul. Aşa că vă rog în mod oficial să faceţi tot ce vă stă în putinţă să împiedicaţi acest *kidnapping.* Am sprijinul ministrului de Externe.

— Sigur, sigur, aprobă generalul Diaz.

Era perplex. Era pentru prima oară când avea de-a face cu o problemă de acest gen. Se întreba ce beneficiu avea el în schimbul unui astfel de serviciu. Era însă extrem de supărător faptul că o spaniolă era amestecată într-o afacere de acest gen.

— Nu ştiţi unde se află acum Gregori Kirsanov?

— Nu, mărturisi diplomatul sovietic.

Generalul Diaz se ridică, arborând un surâs încântător.

— Domnule ambasador, voi face tot ce trebuie ca să facem lumină în acest caz. Fiţi sigur că autorităţile din ţara noastră nu vor tolera nici un act ilegal, indiferent de cine este vorba.

El îl conduse pe ambasador până la maşina acestuia, apoi urcă în birou şi începu să dea telefoane. În primul rând, voia să afle ce se întâmplă în realitate. El încercui cu roşu numele lui Isabel del Rio. Familia del Rio era una dintre cele mai bogate şi vechi din ţară.

*

* *

Chris Jones clipi în lumina orbitoare a aeroportului Barajas şi îi spuse lui Milton Brabeck:

— *Holy shit!* Cred că am greşit adresa. Suntem în Africa!

Timp de opt ore, călătoriseră ca nişte sardele şi erau obosiţi şi anchilozaţi. Erau două figuri aparte cu siluetele lor asemenea unor dulapuri pentru haine şi mâinile mari de strangulatori. Cei din jur aşteptau prudenţi să treacă.

Milton îi dădu un ghiont colegului său. Ei îl găsiră pe Malko aşteptându-i afară. Cordialitatea cu care s-au salutat îi surprinse pe vameşi. Cei doi zdrahoni depăşeau cu cel puţin cincisprezece centimetri pe cei din jurul lor. Braţele lui Milton semănau cu nişte jamboane de Virginia. Chris şi Milton la un loc *reprezentau o forţă egală cu o* duzină de Rambo. Erau oamenii de bază din Secret Service, care lăsaseră în urma lor un lung şir de cadavre, ce, din

fericire, nu păgubeau omenirea.

— Ce avem de făcut? întrebă Chris Jones.

Ochii lui cenuşii erau roşii de nesomn, ca ai unui iepure.

— Trebuie să vă ocupaţi de un maior din KGB, Gregor Kirsanov.

Milton Brabeck zâmbi cu un aer gurmand.

— Trebuie să-l „terminăm”?

În ochii lor, existau pe lume trei blesteme de care voiau să scape: comunismul, laptele nepasteurizat şi bucătăria mexicană.

— Nu, făcu Malko. Trebuie să fiţi doar „baby-sitters”. El pleacă din KGB şi vine în tabăra noastră.

— Unde mergem? întrebă Milton.

— La baza din Torrejon, explică Malko. Veţi pleca fără mine la destinaţia finală.

— Ce vom face la Torrejon?

— Uitaţi-vă la biroul *Iberia,* lângă vânzătorul de ziare! Bărbatul care citeşte ziarul…

Un bărbat în cămaşă şi cu ochelari de soare era adâncit în lectura ziarului *Avanguardia.*

— Este un ofiţer operativ din KGB, le explică Malko. Sunt răspândiţi peste tot. Vor să afle unde se ascunde Kirsanov.

— Am putea să-l lichidăm, propuse Chris Jones.

— Chris, aici ne aflăm într-o ţară civilizată. Nu veţi folosi armele decât în caz extrem.

Ei se urcară în Fordul de la Budget şi se îndreptară către autostrada ce se unea cu N 11, ce lega Madridul de Barcelona. Curând îşi dădură seama că sunt urmăriţi. După douăzeci de minute, Malko opri la o staţie de benzină Mobil. Un Chevrolet bej aştepta acolo cu doi bărbaţi la bord. Unul dintre ei era Bob, adjunctul lui James Barry. Malko îi prezentă cele două gorile şi apoi le explică acestora:

— Bob vă va conduce la baza din Torrejon ce se află la câteva mile distanţă. Acolo veţi primi „echipamentul” şi veţi fi conduşi la vila în care se află Kirsanov. Veţi folosi una din numeroasele ieşiri din bază de care nu se pot apropia ruşii. Eu o să vă contactez mai târziu.

Maşina celor din KGB, un Seat 2000, se oprise de cealaltă parte a şoselei. Malko plecă spre Madrid singur, iar Seat-ul îl urmă. La hotelul *Ritz* îl aşteptau şase mesaje. Toate erau de la Isabel del Rio. Cu stomacul închircit, Malko se repezi în cameră. Apoi şi mai neliniştit, sări în Ford şi plecă repede, cu Seat 2000

pe urmele sale. El urcă direct la apartamentul lui Isabel şi sună la uşă.

Tânăra femeie îi deschise imediat. Avea chipul tras şi era nemachiată. Ea i se aruncă imediat în braţe.

— O, eşti tu! Nu mai puteam rezista. Credeam că înnebunesc!

— Ce s-a întâmplat?

— Toată noaptea a sunat telefonul. Mai întâi a fost un domn foarte manierat care spunea că este cel mai bun prieten al lui Gregor şi care mi-a explicat că acesta are o criză de nebunie şi că este în interesul lui să se întoarcă la Ambasada Sovietică cu orice preţ, unde va fi bine îngrijit. Voia să ştie unde se află…

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu înţeleg nimic şi că Gregor a dispărut pur şi simplu. Atunci el mi-a vorbit despre tine ca să mă pună în gardă. Mi-a spus că eşti un agent american, un ucigaş. Atunci nu m-am mai putut stăpâni şi i-am spus că eşti cel mai bun *macho* din lume. L-am făcut să închidă telefonul.

— Dumnezeule! făcu Malko.

Telefonul Isabelei era cu siguranţă ascultat. Acum şi spaniolii şi ruşii ştiau că el are relaţii cu tânăra femeie.

— N-a trecut mult şi iar a început să sune telefonul. De câte ori ridicam receptorul nu răspundea nimeni. Iar azi dimineaţă am fost trezită de poliţie. Voiau să afle dacă îl ţin la mine pe Kirsanov contra voinţei acestuia. Le-am declarat că de-abia îl cunosc şi că sper să nu-l mai văd în faţa ochilor niciodată.

— Bravo! Asta-mi place! spuse Malko şi o sărută. Eşti superbă!

— Da, dar bărbatul meu va veni la Madrid la sfârşitul săptămânii. Îţi dai seama ce poate ieşi dacă descoperă că oamenii se omoară în apartamentul meu?

— N-ai grijă, totul se va rezolva, o asigură Malko. Peste trei zile, Gregor pleacă din Spania.

— Atunci ne vom putea întâlni în linişte? întrebă incorigibila spaniolă.

— Păi parcă spuneai că-ţi soseşte bărbatul…

— Este adevărat, dar el nu va rămâne aici tot timpul.

Malko se apropie de fereastră. Seat 2000 aştepta jos.

Neputând reacţiona brutal, ruşii îşi arătau măiestria în arta hărţuirii. Frecându-se ca o pisică de el, Isabel spuse:

— Atunci, este adevărat că eşti şi tu un spion?

— Aproape.

— O, când le voi povesti prietenelor mele…

— Ai un telefon jos în hol?

— Da.

— Mă întorc imediat.

Strecurându-şi marele revolver sub haină, el luă ascensorul. Portarul se uită la el intrigat. Malko sună la numărul vilei. Chris Jones tocmai sosise.

— Mă bucur că m-aţi sunat. Amicul nostru este al naibii de nervos. Vi-l dau la telefon.

Vocea furioasă a lui Gregor urlă amestecând cuvinte în ruseşte cu altele în engleză.

— Vreau să ştiu ce face Isabel! Aici m-au stors de vlagă. Mi se pun zeci de întrebări fără un minut de răgaz. Nu mai rezist...

Bietul Gregor era într-un hal fără de hal. *Debriefing*-ul intensiv impus de James Barry îl epuizase.

— Vă voi aduce o scrisoare de la ea, îi promise Malko. Vă rog să vă calmaţi. Cât despre *debriefing,* ştiţi prea bine că este indispensabil.

El închise telefonul şi urcă sus la Isabel.

— Mă iei undeva să cinăm?

— Cum să nu. Dar mai întâi îi vei scrie lui Gregor.

Ea îl privi bănuitoare.

— De ce i-aş scrie?

— Ca să-i spui că-l iubeşti şi că eşti nerăbdătoare să-l vezi...

Isabel avu un gest de recul.

— O, nu!

El se apropie de ea, îi ridică rochia şi o sprijini de perete cu o încetineală calculată, ţintuind-o cu privirea ochilor irizaţi cu vinişoare aurii şi strângându-i sânii în palme.

— O, stai, mă doare! se plânse femeia cu glas tremurător.

Malko îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

— Opreşte-te! Eşti o brută!

Degetele lui Malko strângea sfârcurile sânilor între degete. Oricare altă femeie ar fi ţipat de durere. Dar femeia asta se topea văzând cu ochii. Acum începu să se mişte ritmic sub greutatea lui, cu pântecele lipit de al lui.

El nici nu apucase să o penetreze că ea începu să geamă de plăcere, cuprinsă de orgasm.

— Monstrule!

Câteva clipe mai târziu, ea îşi reveni şi cu ochii încercănaţi îl întrebă simplu:

— Ce ai vrea să-i scriu?

Malko îi dictă un scurt mesaj arzător, de natură să-l liniştească pe Kirsanov în legătură cu sentimentele amantei sale. Ea îi întinse scrisoarea cu un aer sfidător.

— Sper că nu-mi vei cere să fac şi dragoste cu el, nu? Malko prefera să nu-i răspundă: era o eventualitate care nu putea fi pe deplin exclusă. Acum că descoperise resortul secret al tinerei femei, între ei exista o complicitate perversă ce promitea mai mult.

*

* *

James Barry opri automobilul Lincoln Mark VII negru în faţa grilajului din faţa imobilului în care se afla CESID. Imediat, un soldat apăru în cadrul porţii.

— Am întâlnire cu generalul Vicente Diaz, spuse americanul.

Fu autorizat să staţioneze în mica incintă plină cu maşini şi un soldat îl conduse în vechea clădire ce găzduia Serviciile de contraspionaj spaniole. În hol era o căldură sufocantă. El se aşeză şi aşteptă cu chipul impenetrabil ca de obicei.

Începând de dimineaţă, tensiunea continua să crească. Fusese convocat de Ambasadorul Statelor Unite care îl săpunise zdravăn pentru că nu fusese prevenit în cazul Kirsanov. Barry se apărase zicând că era vorba de un secret profesional. Ambasadorul îi răspunsese că indiferent de importanţa pe care o avea acel trădător sovietic, nu admitea ca pentru el să provoace o criză cu guvernul spaniol.

Un soldat întrerupse gândurile americanului. Generalul Diaz îl aştepta în pragul biroului său, zâmbitor. Zâmbetul îi dispăru însă de pe chip când fură înăuntru. Cei doi bărbaţi nu nutreau o simpatie reciprocă, mulţumindu-se să se întâlnească la reuniuni lunare, la care nu se discuta cine ştie ce. Ţările lor erau aliate în NATO, dar nici unul nu avea încredere în celălalt.

— Am fost înştiinţat de Ambasadorul Uniunii Sovietice că le-aţi răpit pe unul din ofiţerii lor…

Barry îşi deschise geanta-diplomat cu un zâmbet resemnat. Scoase o cutie din carton şi o aşeză pe birou.

— Minte cu neruşinare, zise el rece. Ofiţerul acela a cerut azil politic în Statele Unite. Este vorba de un agent KGB pe care colegii lui au încercat ieri să-l drogheze, iată seringa utilizată în atentatul lor. Veţi constata că este de fabricaţie sovietică. Ea conţine un somnifer puternic, tot de fabricaţie sovietică. Serviciile dumneavoastră vor avea plăcerea să confirme spusele

mele...

Generalul Diaz luă seringa. Nu crezuse nici o iotă din spusele ambasadorului rus, dar se bucura să le mai dea din când în când peste nas americanilor din CIA. James Barry îl călca pe nervi cu aroganţa sa.

— Să lăsăm asta, făcu el mărinimos. Cert este că Kirsanov a dispărut. Ştiţi unde se află?

— Da.

— Unde?

— Deocamdată nu pot să vă spun, pentru propria lui securitate. Vă asigur că este sub protecţia noastră.

Generalul Diaz îşi linse buzele groase.

— *Senor* Barry, doar nu vreţi să insinuaţi că aş putea denunţa acest om celor din KGB?

James Barry îl privi cu răceală.

— Generale, dumneavoastră ascultaţi de ordine, ca şi mine. Eu încă nu cunosc poziţia guvernului spaniol în legătură cu această afacere. Ştiu în schimb că KGB este capabil de orice pentru a-l găsi pe Gregor Kirsanov, ca să-l trimită acasă şi să-l ucidă. Ofiţerul rus a hotărât să-şi schimbe destinul şi să treacă de partea noastră.

Generalul Diaz simţi că se află pe teren alunecos.

— Ceea ce mă deranjează cel mai mult este că în afacerea asta este amestecată o cetăţeană spaniolă...

— Asta ţine de viaţa personală a lui Kirsanov, îi tăie vorba Barry. Oricum, vă asigur că doamna despre care vorbiţi nu va interveni în nici un fel în această poveste.

— Dar acel domn Malko Linge, găzduit la hotel *Ritz,* nici el nu intervine? întrebă spaniolul cu glas mieros.

— Ba da, ca interpret. Ştie limba rusă şi este un specialist pentru Europa de Est.

Liniştea se lăsă în birou, tulburată doar de zgomotul traficului. Americanul se hotărî să atace.

— Spania este o ţară democratică şi oricine are dreptul să intre sau să iasă liber fără a da socoteală, atât timp cât îşi vede de treabă, zise el. După câte ştiu eu, Gregor Kirsanov nu a comis nici un delict, adăugă el fără să vrea.

Imediat îşi dădu seama că a făcut o mare gafă.

— Acest lucru nu este deloc sigur, dar nu asta este problema. Pe de altă parte, ţin foarte mult să stau de vorbă cu acest Kirsanov. Probabil că are multe de spus despre contactele sale în

ţara noastră…

— Vreau să vă încredinţez că vă vom aduce la cunoştinţă toate informaţiile primite de la el în acest sens, spuse Barry cu un ton oficial. Aşa cum prevede contractul nostru în cadrul NATO…

— Eu unul prefer să-l contactez direct.

— Dacă maiorul Kirsanov o doreşte, nu văd nici un inconvenient în asta, spuse cu seriozitate James Barry.

Din nou se lăsă liniştea. Generalul Diaz îşi linse din nou buzele. Îi plăcea enorm să se joace de-a şoarecele şi pisica. Din nefericire, era aşteptat la o reuniune şi trebuia să întrerupă partida.

— Sper ca totul să se termine cu bine în interesul ambelor ţări.

— Mulţumesc, făcu americanul uşurat.

— Ar mai fi o mică formalitate de îndeplinit, adăugă Diaz vesel.

Barry simţi un nod în gât.

— Care?

— Guvernul meu mi-a cerut să mă asigur că maiorul Gregor Kirsanov va pleca de bună voie.

— Dar este evident!

— Desigur, dar sovieticii se pregătesc pentru o campanie de dezinformare, acuzându-ne că suntem complicii unui *kidnapping* organizat de CIA…

Văzându-l pe James Barry gata să explodeze, generalul Diaz îl calmă cu un gest mieros:

— Am hotărât ca Gregor Kirsanov să ţină o conferinţă de presă în care să explice purtarea sa. Acolo vor fi invitaţi şi colegii sovietici…

— Dar… protestă James Barry.

— După aceea, Kirsanov va fi liber să părăsească teritoriul spaniol şi să plece unde vrea, continuă generalul. Am fixat acest lucru pentru luni, după weekend. Sunt sigur că veţi fi de acord cu această formalitate.

Barry rămase total blocat. Ar fi fost o catastrofă.

Era exact ce ar fi vrut să evite. Situaţia îi scăpa de sub control. Această aşa-zisă conferinţă nu putea fi decât o capcană a KGB-ului, un prilej pentru acesta de a se debarasa de Gregor Kirsanov.

Capitolul XI

James Barry încerca să-şi ascundă furia, dar bărbia îi tremura, iar ochii semănau cu două pietre de cobalt. Cu voce vibrantă, el îi spuse generalului Diaz:

— Pretenţia dumneavoastră este un amestec flagrant în afacerile interne ale unei ţări care vă este şi aliată. Sunt convins că ideea cu conferinţa de presă nu vă aparţine dumneavoastră ci ruşilor!

Generalul Diaz îşi îndepărtă mâinile într-un gest de neputinţă.

— Nu. Dar ataşatul de presă de la ambasada lor a convocat pe principalii ziarişti din Madrid şi le-a povestit povestea cu răpirea. Asta va apărea în toate ziarele de mâine.

James Barry avu un şoc, deşi se aştepta şi la aşa ceva.

— Sovieticii vor profita de această întâlnire pentru a exercita presiuni asupra lui Kirsanov şi pentru a încerca să-l lichideze, spuse el. Le cunoaşteţi metodele. Nu se dau înapoi de la nimic.

Generalul Diaz se întunecă la faţă şi răspunse cu un ton, sec:

— Eu mă pun garant pentru securitatea lui Gregor Kirsanov. Suntem în Spania, *senor* Barry, nu în Uniunea Sovietică.

James Barry nu răspunse. Totul se ducea de râpă. Când se va afla că Gregor a hotărât să fugă, toate „cârtiţele” şi în special Francisco Parral se vor da complet la fund. Generalul profită de tăcerea lui pentru a lansa ultima bombă:

— *Senor* Barry, am primit ordin să descopăr unde se află Kirsanov.

— El se află sub protecţia noastră! sări ca ars Barry. În deplină siguranţă.

Spaniolul clătină din cap cu o aparentă înţelegere.

— Sigur, *senor,* dar aici ne aflăm pe teritoriul spaniol. Vă dau cuvântul meu de onoare că această informaţie va rămâne „ermetică” la cel mai înalt nivel.

James Barry vru să-i pomenească de agentul Don Quijote, dar se abţinu la timp. Asta le-ar fi dat şi mai multe motive spaniolilor să-l reţină pe Kirsanov.

— Şi dacă refuz?

Generalul clătină din cap, iritat.

— Asta va avea un efect negativ asupra bunelor noastre

relaţii, iar eu aş fi obligat să-l expulzez pe colaboratorul dumneavoastră, domnul Malko Linge şi să-l găsim pe Kirsanov prin propriile noastre mijloace.

Timp de câteva momente nu se auzi decât zgomotul instalaţiei de aer condiţionat. Apoi Barry spuse:

— Vereda de Los Alamos, numărul 22. În Moraleja.

În plus, îşi denunţa colaboratorul! Generalul notă şi îl privi cu un aer destul de crispat.

— Vă mulţumesc pentru cooperare, *senor* Barry.

Americanul avu brusc o idee îngrozitoare: şi dacă generalul Diaz era Don Quijote? Cu voce tare, el spuse:

— Dacă i se întâmplă ceva lui Gregor Kirsanov, dumneavoastră veţi fi socotit responsabil. Să fie foarte clar acest lucru!

Generalul Diaz se ridică în picioare.

— *Senor* Barry, mă insultaţi!

— Nu, dar sper să nu fie nevoie să o fac!

El ieşi din birou fără să-i mai strângă mâna omologului său. Era turbat de furie.

*

* *

Greaua poartă a Ambasadei Americane se deschise pentru a lăsa înăuntru Fordul Orion condus de Malko.

Înainte să intre în parching, un puşcaş marin îi controlă portbagajul, ridică capota şi trecu pe sub maşină o oglindă, ca în Germania de Est. Erau măsuri standard împotriva terorismului.

James Barry vorbea la telefon când Malko bătu la uşa biroului său. El închise repede telefonul şi-l pofti înăuntru.

— Vorbeam cu corespondentul meu din aeroportul Barajas. A filtrat pasagerii care au sosit cu zborul Aeroflot de la Moscova. Printre ei se află un anume Igor Molikof, un aşa-zis cameraman ce lucrează pentru agenţia *Novosti.* În realitate, este un ucigaş din Departamentul 8 al secţiei S din Primul Directorat.

— Vor să-l lichideze! spuse Malko. Trebuie să întărim măsurile de protecţie.

— Din păcate, asta nu e tot, făcu Barry cătrănit...

El îl puse la curent cu întrevederea avută cu generalul Diaz. Malko reuşi cu greu să-şi ascundă decepţia. Erau depăşiţi de evenimente.

— Va trebui să anulaţi această conferinţă de presă.

— Imposibil.

— În cazul acesta va trebui ca luni Kirsanov să nu se mai afle în Spania.

Barry îl privi fix.

— Ar fi o soluţie, făcu el. Dar asta ar însemna să renunţăm la identificarea lui Don Quijote.

Malko încerca din răsputeri să găsească o soluţie.

— Nu există o bază NATO la Rota, lângă Sevilia?

— Ba da.

— Aţi putea obţine autorizaţia de a-l exfiltra pe Kirsanov de acolo?

— Ar fi posibil. Dar de ce de la Rota? Torrejon este mai aproape de Madrid.

— Spaniolii supraveghează vila din Moraleja. Dacă îl vor vedea pe Kirsanov îndreptându-se spre aeroport, îl vor intercepta. În cazul în care noi îl vom mişca de acolo, ei vor urmări toate mişcările. În plus, dacă Isabel del Rio îşi va petrece weekend-ul la Sevilia şi îi va cere să se întâlnească, am putea profita ca să dejucăm o posibilă urmărire şi să-l scoatem prin baza de la Rota.

Barry se lăsă pe spate în fotoliu.

— Ar fi tentantă ideea, dar există mai multe probleme, întâi, am nevoie de o aprobare de la Langley şi de una de la Pentagon. Apoi am nevoie ca Isabel del Rio să coopereze.

— O voi convinge eu, spuse Malko cu un aer modest.

Barry râse:

— *Nu* este chiar o corvoadă, nu?

— Într-adevăr, recunoscu Malko. Plec imediat la ea şi după aceea îl voi anunţa pe Gregory.

— Mai treceţi încă o dată şi pe aici. Vom încerca să dejucăm un eventual filaj. Nu are sens să le indicăm popovilor unde se află mica noastră comoară.

— Nu vă temeţi că ruşii s-ar putea agăţa de Isabel?

— Nu. Spaniolii i-au avertizat să nu încerce aşa ceva.

*

* *

Isabel del Rio îi deschise lui Malko. Abia ieşise din baie şi avea doar un imens prosop în jurul trupului. Casa era inundată de acordurile unui flamenco pasional.

— O, ce devreme ai veni! Nu sunt încă gata!

El o sărută.

Ea se lipi de el toată, de sus şi până în vârful degetelor. Era un animăluţ cald, dornic să facă sex. Uneori Malko avea impresia că

trăieşte o idilă liniştită, nu că se află amestecat într-un pericol de moarte.

— Am nevoie de tine, spuse el.

Ea spuse îmbufnată:

— Nu este de ajuns o scrisoare, nu?

— Nu am reuşit încă să i-o dau. De astă dată, dacă vrei să ne ajuţi, chiar că vei scăpa de Bestie.

Ea i se atârnă de gât.

— Atunci fac tot ce vrei tu!

— Trebuie ca în seara asta să pleci la Sevilla pentru weekend.

— Cu tine?

— Voi veni şi eu, dar nu acesta este scopul operaţiunii.

El începu să-i expună planul său.

— Ce spui, crezi că soţul tău ar putea să ne pună beţe-n roate?

Ea îşi scutură pletele ude.

— Nu, în cazul în care îi explic cum stau lucrurile. Nu ştiu însă ce va zice Gregor. El va dori să plec cu el.

— Va înţelege. Este suficient să-i juri că-l vei întâlni acolo. După aceea vei face tot ce vrei.

— O, ştii tu prea bine ce vreau eu, făcu Isabel pisicoasă. Te vreau pe tine... Gregor va fi cumplit de nefericit când va vedea că nu vin, făcu ea zâmbind.

— Deci ne-am înţeles. Pleci în seara asta la Sevilia. Gregor îţi va telefona şi-i vei da întâlnire la hotelul *Alfonso XIII.* Cum conversaţia va fi ascultată, va trebui să fii foarte convingătoare.

— Las-pe mine! făcu ea savurând dinainte momentul.

— Unde am putea să ne întâlnim noi duminică? întrebă Malko. Am nevoie de un loc în care să putem scăpa de un filaj şi de unde să putem pleca spre Rota.

— La catedrală, sugeră Isabel. Ne întâlnim acolo după masă. Este imensă şi plină de turişti. Dacă eşti supravegheat, nimeni nu se va mira că eşti acolo. Există multe ieşiri...

— O idee formidabilă!

— Aşteaptă! făcu ea. Eu cunosc locul la perfecţie. Nu trebuie să ratăm întâlnirea. Aproape de intrarea ce dă spre Plaza de la Giralda, există o micuţă capelă mai retrasă, dedicată lui Iuda.

Nici nu putea găsi un loc mai potrivit...

— Trebuie să merg să-l anunţ pe Kirsanov, spuse Malko. Şi să-i dau scrisoarea ta.

— Întoarce-te repede! Mor de foame!

*

* *

Un minibuz cu ferestre fumurii ieşi din curtea ambasadei SUA prin poarta de pe Calle Hermanos Becquer. Era urmat de alte trei maşini. El se îndreptă spre Avenida Joaquim de Costa, urmărit de un Buick în care se afla Bob, adjunctul lui James Barry. Maşina pătrunse pe aleile liniştite din Parque Roma, escortată de Buick. Acolo se opri câteva secunde şi Malko schimbă locul cu Bob.

— Ne întâlnim acolo peste un sfert de oră, îi spuse acesta.

*

* *

Gregor Kirsanov ascultă planul lui Malko. În numai două zile, se schimbase mult. Avea chipul tras şi cearcăne mari sub ochi. El îşi aprinse o ţigară şi suflă încet fumul. Cei doi analişti ce aveau sarcina să-l interogheze se retrăseseră pe terasă discreţi împreună cu Bob, când sosise Malko. Rusul devorase scrisoarea lui Isabel.

— Atunci veţi renunţa la Don Quijote? întrebă el.

— Nu cred că există o altă soluţie. Mâine toate ziarele vor scrie despre dumneavoastră.

— Şi ce se aude despre banii mei?

— Asta e o problemă pe care o va rezolva domnul James Barry. Vă asigur însă că totul se va aranja.

Sovieticul îl privea absent. Malko simţi că răbdarea acestuia ajunsese la capăt. Bietul om era torturat de ruptura de foştii săi tovarăşi, de teama că Isabel îl va părăsi, dar şi de angoasa schimbării fundamentale din viaţa sa. Viitorul i se părea confuz şi nesigur. Gregor făcu un gest de neputinţă.

— Oricum, nu mai rezist la tot acest interogatoriu. Vreau să mă odihnesc puţin.

Dacă ar fi ştiut ce-l aşteaptă la „ferma” din Virginia…

Acolo era centrul pentru *debrieting* al CIA.

Chris şi Milton îi observau, întrerupând o partidă de poker.

— Să aşteptăm răspunsul de la Langley, îl sfătui Malko, nu este cazul să ne pierdem cumpătul.

— La ce oră mâncăm? întrebă Chris Jones. Ieri seară am cinat la ora unsprezece… în plus a fost ceva greţos: orez cu tot felul de chestii dubioase în el. Din fericire, s-a servit Perrier…

Fuseseră serviţi cu *paella* şi nu-şi reveniseră încă. Cei doi uriaşi erau obişnuiţi să cineze la ora şase după amiază şi acum mureau de foame. Spaniolii aveau nişte ore de masă aiurite.

Malko se uită la ceas. Era ora două.

— Curaj, mai aşteptaţi încă o oră.

Nu-i mai rămânea acum decât să se întoarcă în oraş şi să ia masa cu Isabel.

*

* *

Limuzina Lincoln a lui James Barry rula pe N 1. Era sâmbătă dimineaţa şi madrilenii se buluceau către zonele de agrement din afara Madridului. Când ajunse pe şoseaua ce ducea la Moraleja, acceleră.

— Priviţi, spuse Malko.

O maşină banală din CESID păzea la intrarea în vilă. Ei pătrunseră în garaj şi de acolo, în *living-room.* Gregor, în halat de casă, lua micul dejun.

— Gregor, am primit autorizaţia să te scoatem de aici, spuse americanul. Un avion militar va decola de la Rota mâine pe la ora patrusprezece, cu dumneavoastră la bord.

— Nu mai rămâne decât să o sunaţi pe Isabel, sugeră Malko. Ea trebuia să fie acum la Sevilla.

Gregor formă numărul. Isabel răspunse imediat.

— Sunt eu, făcu Kirsanov. Cred că voi pleca din Madrid luni. Când te întorci?

Din aparat se auzi un lung strigăt de dragoste:

— Mă întorc abia marţi. Vreau însă să te văd înainte să pleci.

— Nu ştiu dacă este posibil…

— Vreau să fac dragoste cu tine, să ne iubim ca nebunii, înainte de a ne despărţi!…

Kirsanov obiectă cu glas moale:

— Dar tu vei veni după mine!

— Eu vreau să te văd acum, îi tăie vorba Isabel. Vino. Descurcă-te cum poţi, îţi poruncesc!

Ea începu o lungă litanie plină cu obscenităţi. Şi o asculta atâta lume… Kirsanov se învioră brusc. O credea.

— Vino la hotelul *Alfonso XIII,* în Sevilla. Spuse femeia. Ne întâlnim acolo duminică la ora cinci după-amiază. Aşteaptă-mă în camera ta.

Ea închise telefonul. Gregor îşi reveni cu greu.

Isabel îşi jucase rolul în mod desăvârşit. Cei care le interceptaseră convorbirea puteau fi siguri de patima ce-i răvăşea pe cei doi amanţi.

— O. K., făcu Barry. O să-l anunţ pe generalul Diaz, blestemat

să-i fie numele, că vom pleca. Nu va putea să ne refuze.

Malko tăcu. Un al şaselea simţ îi spunea că exfiltrarea lui Gregor Kirsanov pe sub nasul celor din KGB şi CESID nu avea să fie deloc simplă.

Capitolul XII

— Ce plicticoasă este Andaluzia! remarcă Chris Jones uitându-se prin hublou.

Câmpia andaluză, arsă de soare, netedă ca-n palmă precum şi clădirile moderne ce înconjurau oraşul vechi, nu păreau deloc atrăgătoare.

Cu stomacul strâns de emoţie şi stres, Malko privea cum se apropie de pământul galben. Le fusese destul de greu să-l convingă pe generalul Diaz ca să-l autorizeze pe Kirsanov să plece din Madrid, Evident, interceptarea convorbirii cu Isabel îl liniştise. Putea însă să le întindă o capcană…

Viitorul avea să le arate repede adevărul.

Gregor Kirsanov plecase la aeroport într-un *Cadillac* blindat împrumutat de la Ambasadorul Statelor Unite. Era încadrat de cei doi *baby-sitters,* Chris şi Jones. Din păcate, aceştia fuseseră nevoiţi să-şi lase artileria la Bob care trebuise să se deplaseze cu maşina la Sevilla.

Malko încerca să-i identifice pe agenţii lui Diaz, dar nu reuşea. Era sigur că trebuie să fie prezenţi în avion. Aparatul aterizâ, uşor. Erau la Sevilla, ultima etapă spaniolă pentru Kirsanov. Chris Jones îşi suci gâtul şi scoase un oftat de uşurare.

— A sosit şi Bob, ne aşteaptă pe pistă!

Cele două gorile nu se simţeau în apele lor fără arme.

Adjunctul lui Barry îl aştepta sub soarele arzător. Avionul era aproape gol. Chiar şi japonezii se temeau să înfrunte această căldură toridă: Deşi avidul avea instalaţie de aer condiţionat, Barry transpirase cumplit. Nu putea suporta căldura din sud, dar prezenţa sa era indispensabilă pentru încheierea operaţiunii.

Gregor Kirsanov era mai puţin palid, iar ochii săi erau mai plini de viaţă. Protejat de Chris şi Milton, el coborî pasarela. Înainte să părăsească Madridul, avusese o conversaţie serioasă cu James Barry în legătură cu suma de un milion de dolari. Americanul îi promisese solemn că-i va da banii, ori ce s-ar fi întâmplat, iar asta îi ridicase serios moralul. Perspectiva de a-şi reîntâlni iubita contribuia din plin la acest lucru.

— *My God!* Dar este un adevărat cuptor! exclamă Chris când puse piciorul pe pământ.

Erau 45°. Malko sări în Mercedesul închiriat de Bob de la agenţia Budget. Acesta din urmă îl conduse pe Barry la maşina sa, un Buick alb. Chris şi Milton îşi primiră valiza ce conţinea tot arsenalul lor şi, cinci minute mai târziu, se aflau în drum spre Sevilla. Parcă ar fi fost în Marrakes. Nu lipsea nimic: nici palmierii, nici bananierii şi nici marile bulevarde perpendiculare unele pe celelalte. Cel doi „baby-sitters" priviră lung hotelul *Alfonso XIII.*

— Pe la noi, asemenea construcţii sunt muzee, făcu mirat Milton.

Arhitectura rococo a hotelului *Alfonso XIII era* impresionantă, cu coloanele, cu stucaturile şi lambriurile din lemn închis la culoare şi cu pardoseala multicoloră.

Chris Jones întinse mâna către două uşi din lemn sculptat ce aveau pe ele câte o cruce mare.

— Hei, au aici şi confesional!

De fapt erau uşile de la ascensoare... Toată aripa etajului patru, dinspre Avenida San Fernando le era rezervată lor. Fiecare cameră de acolo avea dimensiunile unui teren de baschet.

Când se văzu în camera sa, Kirsanov se repezi la telefon, fără să-i pese de Malko.

Era inutil să-l întrebe unde sună...

— Am ajuns, spuse el. Când te văd?

Malko nu auzi răspunsul, dar ghici după decepţia ce se ivi pe chipul lui.

— Nu poate să vină în seara asta, spuse Gregor după ce închise telefonul. Are un dineu cu soţul ei... Ne vom întâlni mâine la ora cinci.

— Doar aşa fusese vorba, remarcă Malko, în realitate, trebuie să ne întâlnim mâine la catedrală. De acolo, plecăm direct la Rota.

— Dar nu o să pot să o...

— Gregor Ivanovici, aveţi toată viaţa în faţă, zise Malko. Mai întâi trebuie să ieşiţi din Spania. Aici sunteţi în pericol de moarte.

Rusul clătină din cap.

— Ştiu asta!

Cu toate acestea, părea că nu-i pasă, ca şi cum viaţa nu ar fi fost atât de importantă pentru el. Era tipica reacţie a sufletului slav.

Milton Brabeck apăru transpirat, cu cămaşa lipită de corp. Făcuse turul hotelului, cu grădini cu tot.

— Totul pare a fi OK, zise el. În afară de cuptorul de afară. Am impresia că sunt un urs polar paraşutat în Sahara.

Gregor se lungise îmbrăcat pe patul său. Malko îl lăsă şi se duse în camera lui.

Chris şi Milton se instalară pe palier unde puteau supraveghea culoarele şi ascensoarele. Aveau cu ei suficiente arme ca să poată transforma în foc de artificii minunatele lambriuri ale hotelului *Alfonso XIII.* Acum nu le mai rămăsese decât să se roage pentru ca totul să se petreacă în linişte.

*

* *

Un pianist amărât în ţoale de gală interpreta fără convingere o versiune destul de chinuită a unei arii din opera *Carmen,* încercând să animeze atmosfera imensei săli de mese care era mai degrabă pustie.

Maiestuoasele lustre din cristal lungi de cincisprezece metri păreau că strivesc cele două perechi de tineri şi grupul alcătuit din Malko, James Barry, Kirsanov, Bob şi cele două gorile. Una dintre tinerele de la masa vecină nu adăugaseră la tricoul portocaliu decât o pereche de sandale şi o bucăţică de fustă. Fata părea destul de ameţită, dar se căznea să danseze în stil flamenco pe acordurile pianului.

Un nor de chelneri roia în jurul celor trei mese ocupate, solemni ca nişte ciocli. Acest grandios decor a la Marienbad, avea mai degrabă un efect oprimant în ciuda frumuseţii sale. Gregor Kirsanov căscă. Nu voise să se atingă de mâncare.

— Mă duc să mă culc, spuse el.

El se sculă de la masă, iar pianistul, brusc trezit de zgomotul făcut de scaun, reluă uvertura la opera *Carmen,* care era probabil singura piesă din repertoriul său. Încadrat de cele două gorile, rusul dispăru din patio.

— Aveţi ceva noutăţi de la Madrid? îl întrebă Malko pe Barry.

— Nu. Totul pare O.K. Mă voi duce şi eu la culcare.

Ei rezervaseră locuri pentru Sevilla, folosind nume false. KGB nu putea supraveghea toate zborurile ce plecau din Madrid. Riscul era destul de mic. Cu toate acestea, Malko nu era liniştit. Prea părea totul în regulă.

Rămas singur, el mai consumă o votcă pe o terasă interioară a barului instalat în patio. Hotelul părea complet adormit şi pustiu. Zidurile groase înăbuşeau toate zgomotele oraşului. Doar un clopot începu să bată într-un ritm lent, undeva în depărtare, ca

un glas.

*

* *

Un soare dogoritor strivea Plaza de la Giralda, plină până la refuz de maşinile turiştilor şi dominată de silueta impozantă a colosalei catedrale gotice cu acoperişul plin de turnuri din piatră. Undeva, într-un colţ umbrit, un beţiv cânta o melodie îndrăcită: *Am doar optsprezece ani şi beau doar apăăăă!*

În Sevilla, copii se năşteau cu o chitară între dinţi…

Milton Brabeck căzu pe spate când văzu catedrala.

— Este mai haioasă decât Disneyland!

Gregor Kirsanov, cu ochelari de soare la ochi, pătrunse primul în catedrală, urmat de cele două gorile, de Malko şi Barry. Ei trecură pe lângă un grup de francezi sosiţi de la Malaga să petreacă weekendul în Andaluzia pentru un preţ ridicol de mic.

Cu aparatele de fotografiat în mâini, ei explorau imensa catedrală, socotită a treia din lume ca frumuseţe şi mărime. Malko se opri ca să se orienteze şi să-şi obişnuiască ochii cu întunericul dinăuntru, în ciuda căldurii, fusese nevoit să îmbrace haina ca să ascundă ţeava lungă a revolverului Viking. Cât despre gorile, costumele acestora erau atât de deformate, încât păreau a fi victimele unei maladii rare şi îngrozitoare.

De jur împrejurul colosalului naos se aliniau zeci de capele protejate de grilaje din fier forjat. Fiecare era dedicată unui anumit sfânt. Pereţii lor erau complet acoperiţi cu picturi prăfuite, adunate acolo de secole. Oricare dintre ele ar fi putut fi considerată piesa de aur a oricărui muzeu din lume. În faţa capelei destinate lui Iuda, nu se afla nimeni. Desigur, existau sfinţi cu mult mai reprezentativi… Isabel ar fi trebuit să fie deja acolo.

James Barry se apropie de Malko.

— Bob a lăsat maşina pe Avenida de la Constitution. Cheile sunt pe planşeu, spuse el. Unde este Isabel del Rio?

— Va sosi, nu vă enervaţi, făcu Malko.

Era bine ca Isabel să nu fi păţit ceva. Oricum, ei trebuiau să plece la douăsprezece şi jumătate cel mai târziu. Mercedesul era parcat la vedere, în Plaza de la Giralda.

Rusul, aflat în faţa capelei lui Iuda, contempla cu un aer indiferent un tablou pictat de Goya. Catedrala forfotea de lume. Parcă erau într-o piaţă. Grupurile de turişti se buluceau peste tot, fotografiau şi se interpelau în toate limbile pământului.

Parcă era Turnul din Babel!

Neliniştit de absenţa tinerei femei, Malko ocoli catedrala, fără nici un rezultat.

În mijlocul naosului, un preot oficia misa în faţa câtorva credincioşi, într-un sanctuar de un fast nemaiîntâlnit.

Privirea lui Malko se opri asupra unei femei îmbrăcate cu o rochie albă ajustată, strânsă cu o centură neagră, ce-i sublinia fineţea taliei. Cum nu putea să-i vadă decât spatele, el se apropie şi recunoscu profilul lui Isabel del Rio. Avea un aer de reculegere şi ţinea mâinile încrucişate în faţă, iar capul îi era acoperit cu o mantie ce-i conferea un aer pocăit.

Ce căuta ea acolo, tocmai acum, când fiecare clipă era atât de preţioasă?

Strecurându-se prin mulţime el reuşi să se apropie de ea. Tânăra îl zări dar nu se mişcă.

— M-am întâlnit cu un prieten de-al soţului meu, îi şopti ea. I-am spus că mă duc la misă. Fii atent, el se află mai în faţă. Voi veni când voi putea.

Liniştit, Malko se întoarse la capela din Iuda..

— Isabel este aici, spuse el.

Kirsanov se lumină de parcă i s-ar fi arătat Sfânta Fecioară.

Ei se îndreptară către centrul naosului. Misa tocmai se terminase. Câţiva credincioşi mai stăteau în genunchi în sanctuar, cufundaţi în rugăciune. Isabel del Rio, cu aerul cel mai cucernic din lume, părea pe cale să-i fie iertate toate păcatele.

Gregor nu mai pierdu nici o clipă. El se apropie de ea. Isabel îl privi pe Malko furioasă la culme. Apoi se ridică şi ieşi din sanctuar, urmată de rus. Acesta o prinse de braţ şi o trase într-un colţ mai liniştit.

— *My good Lord!* exclamă cu voce scăzută James Barry.

Gregor Kirsanov o proptise pe Isabel de un stâlp şi o sărută cu foc. Era un adevărat sacrilegiu. Desigur că în timpul destinat turiştilor, catedrala semăna mai degrabă cu un bâlci decât cu un loc de cult, dar totuşi aşa ceva nu se putea face! James Barry se apropie de cei doi care erau parţial acoperiţi de siluetele impozante ale gorilelor.

— Repede! Să plecăm! zise el. Ne aşteaptă maşina.

Rusul, ocupat să descheie nasturii de la rochia amantei sale, păru că nu-l aude. Şi mai grav încă era că femeia gusta din plin această tentativă de viol. Probabil că mirosul de tămâie îi aţâţa simţurile... Fără a fi forţată, ea ridică un picior şi-l sprijini de o

băncuţă din apropiere, permiţându-i lui Gregor să se vâre între coapsele ei dezgolite. Din fericire, locul era destul de izolat…

Isabel del Rio îi aruncă lui Malko o privire resemnată.

— Doar nu are de gând să o reguleze aici, spuse sufocându-se de indignare James Barry. *It's disgusting*[20].

— Ba cred că da, zise Malko.

Tocmai văzuse bucata de dantelă albă care alunecase de-a lungul picioarelor femeii, trasă de mâna lui Gregor Kirsanov.

Milton şi Chris priveau la această scenă cu chipurile aprinse.

— Ascunde-ţi-i! le ordonă Malko. Nu avem nevoie de un scandal tocmai acum.

Era şi timpul. Câţiva turişti renunţaseră să-l asculte pe ghidul grupului lor şi rămăseseră pironiţi. Nu le venea să-şi creadă ochilor…

Dezlănţuit, Gregor Kirsanov o ţinea pe Isabel de mijloc şi o ţintuia de coloana de piatră, izbind-o cu sete nedomolită. Era o adevărată bestie.

Dintr-o dată, Malko îl zări pe sacristanul de serviciu. Acesta venea înfuriat spre ei. Milton Brabeck îl izbi cu pumnul în stomac aruncându-l pe o bancă de lemn. Bietul creştin rămase lat acolo, cu gura deschisă, ca un peşte scos din apă.

Malko se repezi la el. Trebuia cu orice preţ să-l împiedice să dea alarma. A face sex într-o catedrală merita stigmatizarea publică! El îi vârî în buzunarul sutanei un teanc de bancnote de cinci mii de pesetas şi-i spuse cu voce joasă:

— Nu-i nimic. Femeia aia are o criză de isterie, iar bărbatul încearcă să o calmeze.

„Criza" se termină cu un ţipăt scurt şi ascuţit scos de Isabel del Rio, care juisa ca o posedată, în timp ce Gregor Kirsanov, înfipt în ea, explodă cu un geamăt de om înecat.

El aruncă spre Malko o privire fericită.

— Gregor Ivanovici, v-aţi comportat ca un porc, izbucni Malko. Să plecăm imediat de aici!

Ruşinat, rusul îşi aranjă hainele. Isabel îşi ridică slipul de jos şi se apropie de Malko.

— Tu ai vrut-o… făcu ea spăşită.

Malko nu-i răspunse. El îl trase pe Kirsanov de braţ.

Acesta încercă să-i reziste cu gâtul răsucit spre Isabel.

— Vei veni repede după mine, nu?

---

20 Este dezgustător! (n. a.).

— Îţi jur, iubitule! spuse ea cu un glas ce ar fi înmuiat şi inima unui inchizitor.

Gregor se întoarse către Malko.

— De ce nu vine şi ea cu noi?

— Pentru că nu se poate. Nu are autorizaţie să pătrundă în baza noastră de la Rota, spuse tăios Malko.

Rusul se lăsă târât, după ce-i aruncă lui Isabel o privire disperată.

Isabel se apropie brusc de Malko şi-i spuse îngrijorată.

— Sunt acolo doi bărbaţi şi o femeie. Ce-i curios este că i-am văzut şi mai devreme în faţa mea, la misă..

Malko îi zări pe cei trei, care stăteau ceva mai retraşi în faţa capelei Sfântului Anton. Malko îl întrebă pe Kirsanov.

— Îi cunoaşteţi pe cei trei oameni de acolo?

Rusul întoarse capul şi păli.

— Da. Cel mai înalt este Igor Molikof, un ucigaş din Departamentul „S”. Cum au ajuns aici?

— Au urmărit-o pe Isabel, zise Malko. Ea i-a adus la dumneavoastră.

Tânăra femeie se apropie de ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă. Pleacă repede. O să te sun când mă întorc de la baza Rota.

Isabel plecă fără să protesteze. Kirsanov era prea tulburat ca să o mai reţină, Malko privea la mulţimea de turişti ce se afla în imensul naos. Oare erau aici şi agenţi din CESID? Trebuiau să plece imediat de aici, dacă mai era posibil.

— Au venit aici ca să mă lichideze! zise Kirsanov.

Cei trei sovietici se aflau între ei şi ieşirea din catedrală.

— Să mai facem un tur al catedralei şi să ieşim pe altă poartă. Există o ieşire ce dă în Curtea cu Portocali.

Din fericire, studiase cu grijă planul catedralei şi a anexelor acesteia.

Chris Jones se aplecă şi îşi armă revolverul „38” aflat la gleznă. Când se ridică, spuse:

— Să plecăm. De cei trei se va ocupa Milton.

— Nu, spuse Malko. La prima împuşcătură se va crea mare panică. Trebuie să acţionăm discret.

James Barry se uită nervos la ceas.

— Peste cinci minute va trebui să fim plecaţi, zise el. Avionul nu ne aşteaptă şi-aşa abia l-am obţinut.

Ei traversară naosul către dreapta. Imediat, ruşii în afară de Igor, se luară după el. După ce ocoliră corul, îl zăriră pe ucigaşul din Departamentul „S” stând sprijinit de monumentalul mormânt al lui Cristofor Columb.

Kirsanov se opri brusc.

— Atenţie!

— Aşteptaţi aici, spuse Malko. Vom încerca noi să-l neutralizăm. Chris şi Milton, voi ocupaţi-vă de ceilalţi doi. Femeia şi tovarăşul lui Igor se aflau în faţa unei capele, nu departe de mormântul dăltuit în piatră şi susţinut de statuile a patru regi.

Chris şi Milton dispărură în umbra unei coloane în timp ce Kirsanov încerca să se ferească de foştii săi colegi, acoperit de James Barry.

Malko îl examina pe Igor, aflat la câţiva metri depărtare de el. Rusul părea că nu-l cunoaşte. Brusc el luă aparatul de fotografiat, echipat cu un teleobiectiv şi îl îndreptă înspre Malko.

O fracţiune de secundă mai târziu, în spatele lui se auzi un sunet înfundat şi un nor de praf fu dislocat dintr-o coloană multicentenară. Aparatul rusului era de fapt o armă echipată cu amortizor! Ochiul rotund al obiectivului se îndreptă din nou către Malko, iar acesta simţi că i se taie picioarele. În spatele său se auzi un strigăt:

— *Vnimanie*[21]*!*

21 Atenţie! (n. a.).

Capitolul XIII

Mâna lui Malko apucase revolverul ascuns sub haină, când un obiect voluminos lovi falsul aparat de fotografiat al rusului. Malko făcu un salt şi se adăposti în spatele unui stâlp uriaş, cu arma în mână. Igor se dăduse înapoi, dispărând în spatele mausoleului lui Cristofor Columb. Malko zări pe jos braţul de lemn al unei statui vechi de câteva secole. Gregor Kirsanov îl smulsese şi-l aruncase în ucigaş împiedicându-l să tragă...

Din nefericire, Igor se afla tot lângă ieşire. Malko se gândea disperat cum putea ieşi din acest blocaj, când Chris şi Milton îşi făcură apariţia împreună cu ceilalţi doi adversari ruşi. Totul se petrecu foarte repede. Din fericire nici un turist nu se afla în *preajmă.* Chris Jones o imobiliză *pe* femeie cu ambele mâini. Malko se aştepta ca aceasta să fie neutralizată imediat. Falsă iluzie! Aceasta se aplecă şi se ridică brusc lovindu-l cu capul în plină figură pe american. Chris îi dădu drumul cu un geamăt. Milton sări în faţa rusoaicei şi îi pocni un pumn în nas lăsând-o lată.

Milton o târî până la un confesional închis cu un grilaj, înainte ca femeia să-şi poată veni în fire, el o lovi cu latul palmei peste ceafă şi o vârî cu capul între barele de fier! Victima scoase un urlet sălbatic care răsună în tot naosul şi încercă să-şi elibereze capul, dar nu reuşi. Igor, pistolarul, se făcuse nevăzut. Malko înarmat cu revolverul său Viking, ocoli mormântul lui Cristofor Columb, dar nu-l zări. El se întoarse la Kirsanov în acelaşi timp cu Barry şi cu cele două gorile. Chris avea faţa plină de sânge şi înjura ca un birjar.

— Să plecăm numaidecât, spuse Malko.

Era şi timpul. Ţipetele de durere ale rusoaicei aveau să aducă Guardia Civil. Grupul tocmai se pregătea să iasă din catedrală, când Malko îl reperă pe Igor. Cu falsul aparat de fotografiat, îndreptat către Gregor Kirsanov, el îi urmărea ascunzându-se după uriaşii stâlpi de piatră.

Cu pulsul mărit la maximum, Malko aţinti revolverul către capul rusului şi apăsă pe trăgaci. Igor se clătină, îşi duse mâna la faţă şi se prăbuşi chiar în clipa când Kirsanov trecea pragul în stradă. Malko se aplecă şi luă de jos arma deghizată a lui Igor

Molikof. Trăsăturile acestuia erau deja înţepenite. Glonţul îi străpunsese cutia cranianã.

Malko îşi făcu şi el apariţia în Avenida de la Constitution. James Barry îi făcea semne disperate să se grăbească. El traversă bulevardul în fugă şi se aruncă în maşină. Pe bancheta din spate era Kirsanov, încadrat de cei doi *baby-sitters.*

Cu Malko la volan, maşina se îndreptă către autostrada A4 cu direcţia către Cadiz. Baza militară americană Rota se afla ceva mai departe, la est de acel oraş. Gregor Kirsanov reuşi să demonteze aparatul de fotografiat. În realitate, era vorba de o armă cu repetiţie de calibrul „22”, cu un încărcător de douăsprezece gloanţe. Totul era perfect trucat.

— Ştiam că există aşa ceva, dar nu am văzut încă până acum, spuse Gregor. Numai cei din Departamentul „S” utilizează asemenea armament. A fost introdus în ţară în valiză diplomatică…

Un singur lucru părea încurajator. Agenţii din CESID nu se arătaseră în catedrală, altfel ar fi intervenit împotriva comandoului sovietic. În aparenţă, strategia lui Malko funcţiona.

Palmierii se răreau făcând loc câmpurilor arse de soare. Buick-ul trecu pe lângă un indicator „Cadiz 123 km”.

Gregor Kirsanov era foarte aproape de libertate.

— Ai zice că suntem în Ucraina, remarcă Gregor Kirsanov.

Maşina rula cu 150 la oră, străbătând o imensă cultură de floarea-soarelui. Traficul era extrem de redus. Nimeni nu îi urmărea cât se vedea cu ochii. Curând apăru un panou ce anunţa *Salida 6.*

— Baza se află la cincisprezece kilometri depărtare pe şoseaua ce ducea la Rota.

Acolo le mai rămânea să-l urce pe Kirsanov într-un avion MAC.

Cinci minute mai târziu, Malko părăsi freeway şi pătrunse pe un drum străjuit de salcâmi. Intrau în golful Cadiz, înconjurat de hoteluri şi vile luxoase.

Gregor Kirsanov privea peisajul cu un aer absent. Malko reduse viteza căci drumul era strâmt şi sinuos. Doi motociclişti ai poliţiei, îmbrăcaţi *cu* uniforme verzi, stăteau, pe marginea şoselei şi supravegheau circulaţia la intrarea în Puerto Real.

După câteva minute, Barry spuse cu o voce uscată:

— S-au luat după noi!

Malko simţi cum i se strânge stomacul. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare: cei doi motociclişti rulau la treizeci de metri

în spatele lor!

— S-ar putea să fie o simplă coincidenţă, zise el.

Milton şi Chris schimbară o privire între ei, surprinsă de Malko.

— Chris, te anunţ că în Spania mai există pedeapsa cu moartea. Mai ales, când sunt ucişi poliţişti. Cât mai avem până la bază, James?

— Trei sau patru mile, zise şeful centralei CIA.

— Are poliţia vreo autoritate acolo?

— Habar n-am, mărturisi americanul.

Motocicliştii păstrau distanţa. Tensiunea creştea văzând cu ochii. James Barry scoase un suspin de uşurare. Tocmai depăşiseră un panou ce indica „Baza Militară, 1 km”.

Ei intrară pe un drum drept care se bifurcă la un moment dat. O arteră înconjura enorma bază care se întindea pe o lungime de cincisprezece kilometri, iar cealaltă se termina la un post de intrare.

— Holy shit!

James Barry începu să se agite în fotoliul său. Cei doi motociclişti accelerară. Ei ajunseră în dreptul maşinii, o depăşiră şi acum rulau în faţa ei.

Peste câteva clipe încetiniră viteza obligându-l pe Malko să treacă în baza hispano-americană, deasupra căreia flutura steagul spaniol.

— Depăşiţi-i! spuse brusc Barry.

Tocmai el, care era atât de rezervat, făcea pe leul! Malko încercă să forţeze trecerea, dar unul dintre motociclişti îi tăie calea şi-i făcu semn să oprească.

— Ce se întâmplă? întrebă Kirsanov cu glasul sugrumat.

Buick-ul opri la câţiva metri în spatele motocicletelor.

— Atenţie, s-ar putea să fie oamenii din KGB, îi avertiză Barry.

Chris şi Milton ţâşniră afară din maşină, fiecare pe altă portieră, cu un Uzi în mână. În acelaşi moment, Malko zări cum un individ în uniformă iese din ghereta postului de control. Acesta se îndreptă către maşina lor. James Barry scoase un mormăit înciudat:

— Ha, uite că au început problemele. Este generalul Diaz din CESID.

Generalul se apropia cu chipul aspru. Barry se grăbi să-l întâmpine, la fel de rece. Spaniolul îl arătă cu mâna pe Kirsanov:

— Doresc să vorbesc cu acest domn, spuse el în engleză.

Chris şi Milton îşi pregătiseră artileria cu discreţie. Din postul

de gardă îşi mai făcură apariţia câţiva soldaţi înarmaţi, care înconjurară maşina.

— Acest domn a venit în zona americană a acestei baze pentru că are întâlnire cu cineva, făcu James Barry.

— Sunt dezolat, dar acum vă aflaţi încă pe teritoriul spaniol. Am toate motivele să cred că această persoană intenţionează să părăsească ţara în mod clandestin. Nu vă las să treceţi. În cazul în care el coboară, ceilalţi pot să-şi continue drumul.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Kirsanov prin fereastra întredeschisă.

— Eu aparţin Ministerului de Interne, spuse Diaz. Cine sunteţi dumneavoastră?

Kirsanov sări din maşină, spumegând de furie. Malko fu convins că are de gând să-l ia la bătaie pe general.

— Ştiţi perfect de bine cine sunt! urlă el. Gregor Kirsanov, corespondent de presă al agenţiei *Novosti* din Madrid.

— Nu sunteţi cumva şi un ofiţer KGB?

— Nu, sunt corespondent de presă şi am dreptul să merg unde vreau.

— Cu siguranţă, dar am impresia că vreţi să părăsiţi definitiv această ţară. Or, acordurile consulare cu Uniunea Sovietică ne obligă să-i avertizăm şi să le acordăm ocazia să vă vadă înainte de a vă lăsa să plecaţi…

— Genul acesta de probleme este de competenţa Afacerilor Externe, îi tăie vorba James Barry.

El transpira din plin, la fel ca şi ceilalţi. Era *o* caniculă îngrozitoare. Generalul Diaz îşi pierdu calmul:

— *Senor* Barry, nu vă respectaţi angajamentele! Să încetăm acest joc stupid!

Americanul nu mai avu timp să răspundă. Gregor Kirsanov i-o luă înainte şi-l interpelă pe ofiţerul spaniol într-un mod voit ofensator:

— Sunteţi un ticălos vândut celor din KGB! Vreţi să rămân aici ca să mă asasineze! Până acum au încercat de două ori.

Generalul se făcu alb la faţă.

— Nu aveţi dreptul să…

Barry sări şi el.

— Este perfect adevărat că acest bărbat se află în pericol de moarte. Un comando sovietic KGB a încercat să-l asasineze acum o oră în catedrala din Sevilla. Eram acolo.

— Sunteţi direct implicat în această tentativă! urlă Kirsanov.

Chipul lui era vânăt. Brusc el sări şi-l apucă de gât pe general, înjurându-l în rusă şi în spaniolă.

Soldaţii, motocicliştii şi gorilele se repeziră şi ei. Generalul reuşi să se salveze din mâinile rusului, destul de şocat.

— Arestaţi-l pe acest individ! urlă el.

James Barry înlemni. El făcu un pas în faţă interpunându-se între atacatori şi Kirsanov.

— *Over my dead body*[22]! făcu el.

O tăcere grea se lăsă câteva secunde. Chris şi Milton erau gata să intervină. Generalul îşi aranjă cravata.

— Voi face un raport asupra acestui incident, spuse el ceva mai calm. Vă ordon să vă întoarceţi în Sevilla şi nu vă sfătuiesc să încercaţi să pătrundeţi în bază prin cealaltă poartă. Oricum este şi ea păzită. Am fost pus la curent cu cele petrecute la catedrală.

— Suiţi-vă în maşină, îi ordonă Barry lui Kirsanov.

Rusul se supuse fără să mai protesteze. Malko întoarse maşina pe sub nasul spaniolilor.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă Kirsanov.

— Să negociem, spuse Barry. Şi să vă protejăm. Vă asigur că veţi părăsi Spania. Chiar dacă vom fi nevoiţi să participăm şi la acea conferinţă de presă.

— Dar eu nu vreau! făcu rusul. Dacă insistaţi să fac asta, voi cere azil politic spaniolilor pentru că americanii sunt nişte incapabili.

— Nu aveţi decât, spuse rece americanul. Vă semnaţi însă singur condamnarea la moarte.

O tăcere grea şi ameninţătoare se lăsă în timp ce maşina lua viteză. După o oră de drum erau în periferia Sevillei şi apoi, la hotelul *Alfonso XIII.*

Morţi de sete, se îndreptară cu toţii spre bar. Malko încercă să o sune pe Isabel, dar aceasta ieşise. El îşi luă cheia de la recepţie, lăsându-l pe Gregor în grija celor două gorile.

Nici nu pătrunse bine în cameră, că rămase *pironit în* prag. Isabel del Rio era lungită pe patul lui, citind o carte. Avea pe ea un portjartier roz, ciorapi negri şi pantofi *cu* toc asortaţi. Ea se ridică şi veni spre el unduindu-şi trupul de sirenă şi şopti:

— O, era şi timpul să mă scapi de Bestie.

Malko nu mai avu timp să răspundă. Uşa fu trântită de perete

22 Doar peste cadavrul meu! (n. T.).

şi în cameră intră Gregor Kirsanov răcnind ca o fiară turbată.

*

* *

Ştrangulată de mâinile rusului, Isabel scoase un ţipăt răguşit. Malko îi sări în ajutor, dar primi o lovitură de cot ce îl lăsă, fără suflu. Furia rusului se întoarse împotriva lui. Cu ochii ieşiţi din orbite, acesta se năpusti asupra lui Malko. Voia să-l ştranguleze.

— *Holy shit!* strigă Chris Jones care-l urma pe rus ca o umbră.

El îl apucă de gât de la spate, Kirsanov ripostă însă imediat. Era destul de voinic ca să mai poată riposta.

În toiul luptei, Malko reuşi să scape din *strânsoare, iar* cele două gorile laolaltă îl doborâră pe Kirsanov la pământ, în cădere, acesta făcu praf un scaun. Isabel se apropie îngrijorată.

— *Dios mio,* nu cumva l-aţi omorât?

— Nu. Dar el pe tine ar fi vrut să te ucidă! explodă Malko. Când se va trezi, va fi vai şi amar de tine.

— O să-i spun că m-am înşelat în privinţa camerei, făcu tânăra cu o candoare perversă. Dar ce s-a întâmplat? Credeam că l-aţi expediat deja.

— Am avut nişte probleme, spuse Malko. Operaţiunea se amână cu câteva zile. Vom avea încă nevoie de ajutorul tău.

Chris nu reuşea să-şi ia ochii de la portjartierul ce nu putea acoperi triunghiul de blăniţă neagră. Isabel era pregătită să facă dragoste... Gregor Kirsanov îşi reveni în simţiri gemând. Cei doi bab*y-sitters îl* ajutară să se pună pe picioare. Când dădu cu ochii de amanta sa, făcu un salt către ea.

Malko îl interpelă în ruseşte:

— Gregor Kirsanov, este vorba de o neînţelegere! Prietena dumneavoastră a greşit camera. Pe dumneavoastră vă aştepta. Au prevenit-o în legătură cu incidentul petrecut şi a vrut să vă facă o surpriză.

— Este adevărat, spuse Isabel. Eram atât de fericită că te pot vedea din nou.

Privirea rusului se plimba neîncrezătoare de la unul la celălalt.

— De ce te-ai îmbrăcat ca o stricată? făcu el.

Isabel nu avu timp să-i răspundă. El o apucă de un braţ şi o târî afară.

— Pentru câtva timp, vom fi liniştiţi, făcu Malko. Unde este James Barry?

— Sunt aici, făcu americanul care tocmai urcase cu liftul. L-au anunţat pe ambasadorul nostru. A făcut un protest. Mă tem însă

că vom fi obligaţi să trecem şi prin acea nenorocită de conferinţă de presă. Va avea loc mâine la ora cinci. Spaniolii s-au jurat că după aceea îl vor lăsa să plece.

— Dar KGB-ul?

— Aceştia tac mâlc. Spaniolii au făcut mare tărăboi pentru tipul pe care l-aţi ucis. Le-am arătat însă aparatul de fotografiat trucat şi au lăsat-o mai moale. Adevărata problemă va fi conferinţa de presă. Pentru asta va trebui să luăm măsuri extreme de protecţie.

*

* *

Trecuse o oră, iar Malko se chinuia zadarnic să aţipească.

Din camera vecină se auzeau ţipete şi gemete. Era clar că Gregor îi dădea lui Isabel o lecţie să o ţină minte toată viaţa. Un pic mai târziu, sună telefonul. Era Isabel.

— Bestia nu vrea să mă lase să plec. Soţul meu nu ştie unde sunt şi trebuie să plec. În plus, hainele mele sunt la tine.

— Vin imediat.

El adună tot ce găsi şi bătu la uşa rusului. Gregor îi deschise înfăşurat cu un prosop, cu un aer furios. Isabel era lângă el. Tot corpul îi era plin cu vânătăi. *Gregor* spuse repede:

— Nu vreau ca ea să plece!

— Fii înţelegător, pledă Malko. Nu este cazul să faci o dramă, mâine ea va fi la Madrid cu noi. Dacă însă dispare, soţul ei va lua măsuri şi asta ne va complica situaţia.

Isabel profită ca să se îmbrace repede. Apoi se strecură printre ei şi spuse.

— Pe mâine, iubitule! îi spuse ea rusului şi-i *făcu cu* ochiul lui Malko.

Kirsanov se resemnă.

— Eu nu vreau să mă pretez mâine la acea comedie făcu el.

— Gregor Kirsanov, încetaţi să mai faceţi pe prostul! Dacă aţi fi fost ceva mai prudent, KGB-ul nu v-ar fi găsit în Sevilla. Conferinţa de presă este ultimul obstacol. Acum dacă refuzaţi, e ca şi cum v-aţi predat în mâinile spaniolilor.

*

* *

Chris îi dădu lui Kirsanov o vestă antiglonţ şi-l ajută s-o îmbrace. Erau cu toţii instalaţi *la* hotelul *Ritz,* aproape de *Palace,* unde era programată conferinţa de presă. Milton căzu obosit pe un scaun.

— Sala a fost controlată minuţios. Este OK.

— Ce fac ruşii?

— Sunt numai nişte ziarişti de la *Tass* şi *Izvestia.* Ceilalţi sunt spanioli. Locul este plin cu omologii noştri spanioli care îi controlează pe toţi până la piele.

— Bine. Să mergem acolo!

Era ora cinci fără zece minute. Gregor Kirsanov era foarte palid. El se îndreptă către ascensor înconjurat de puşcaşi marini. Generalul D*iaz* îi aştepta la intrarea în *Hotel Palace,* ţeapăn.

La intrarea în sală, era instalată o trecere magnetică pentru detectarea armelor. Înăuntru se afla o estradă, iar în faţa ei erau câteva rânduri de scaune pentru ziarişti. Din metru în metru era postat câte un agent de securitate american sau spaniol, care se uitau chiorâş unii la ceilalţi.

Gregor Kirsanov coborî din Cadillac încadrat de Chris şi Milton. Vesta antiglonţ îl făcea mai ţeapăn. Alţi securişti se grupară în jurul său şi grupul îşi făcu intrarea în sala de conferinţă.

Malko şi James Barry rămaseră mai lângă intrare, supraveghind pe ultimii sosiţi. Generalul Diaz se apropie de un microfon şi ceru să se facă linişte.

— Gregor Kirsanov ne va explica comportamentul său. El poate să răspundă la întrebări în spaniolă, engleză şi rusă.

Unul dintre sovietici se sculă în picioare şi spuse în ruseşte cu o voce de stentor:

— Gregor Ivanovici, de ce vrei să-ţi trădezi patria?

În limba rusă cuvintele a emigra şi a trăda sunt aidoma.

Deloc impresionat, Kirsanov îndreptă un deget către rus.

— Acest bărbat nu este ziarist ci un agent KGB care a fost în subordinea mea!

Ruşii protestară zgomotos. Gregor începu să-i înjure de mama focului, ca la uşa cortului... Când, în cele din urmă lucrurile se mai calmară, un ziarist de la El *Pais într*ebă:

— *Senor* Kirsanov, vă părăsiţi în mod liber funcţiile deţinute aici? Se vorbeşte că aţi fi influenţat în decizia luată de către serviciile secrete americane.

— Este complet fals! ripostă Kirsanov. Decizia mea a fost luată din motive politice şi personale.

Malko îşi reţinu respiraţia. Spera ca Gregor să nu pomenească numele lui Isabel del Rio. Soţul acesteia nu ar fi fost deloc încântat să afle din presă că îl încornorează nevasta... Din fericire, Gregor se lansă într-o lungă critică a regimului sovietic.

Atenţia le fu distrasă de o discuţie aprinsă în dreptul intrării. Un bărbat cu barbă, destul de nervos, încerca să treacă de baraj. Malko şi Chris se îndreptară către el.

— Este un dizident sovietic, le explică un spaniol. Vrea să asiste la conferinţă.

— Verificaţi-l, spuse Malko.

— Dar a trecut prin controlul magnetic!

— Nu-i nimic, percheziţionaţi-l!

Chris începu să-l examineze pe bărbos prin toate cusăturile. Era simplu. Tipul era îmbrăcat cu cămaşă, pantalon şi adidaşi! Cu toate acestea fu căutat şi în încălţăminte! După ce-i examină cu atenţie actele, Malko i se adresă în ruseşte:

— Vladimir Ilici, de ce doriţi să-l vedeţi pe Gregor Kirsanov?

Celălalt îi spuse că era un „refusenik” şi că admira pe toţi cei care îi denunţau pe ruşi.

— Lăsaţi-l să treacă, făcu Malko în cele din urmă.

Disidentul se instală lângă ziarişti şi rămase nemişcat.

Conferinţa continua. Gregor explica de ce dorea să aleagă libertatea. Cum întrebările se cam răriseră, el anunţă că întâlnirea cu ziariştii s-a terminat. Ziariştii de la *Pravda* şi *Tass* părăsiră sala cu un aer dezaprobator. Gregor, cu un zâmbet crispat pe buze, coborî de pe estradă şi imediat fu înconjurat de ziarişti. Malko văzu cum bărbosul încerca să-şi croiască drum către Kirsanov.

El îl întrebă pe James Barry:

— Există mulţi disidenţi sovietici la Madrid?

— Nu, făcu americanul. Cei mai mulţi se află la Paris şi la New York.

Disidentul făcea un efort deosebit să se apropie de Gregor. Părea nervos şi atitudinea sa era şi mai bizară. Îşi ţinea amândouă mâinile strânse la piept, ca şi cum ar fi vrut să le protejeze. Fusese bine controlat, nu avea nici o armă. Cu toate acestea, Malko era tulburat de o presimţire rea.

Vladimir Ilici reuşi în cele din urmă să treacă printre ziarişti şi întinse mâna către Gregor vorbindu-i în ruseşte.

Malko îi privi chipul: era crispat. Nu părea a fi un bărbat încântat de cunoştinţă.

Brusc Malko îşi dădu seama de realitate. El făcu un salt şi urlă:

— Gregor Ivanovici! înapoi! Înapoi! Nu-l atingeţi pe bărbos!

Capitolul XIV

Gregor Kirsanov întoarse capul către Malko şi rămase încremenit, dar în hărmălaia din încăpere, nu putea să înţeleagă ce-i striga acesta. Disidentul se apropia de el cu mâna întinsă. Kirsanov ocoli un fotograf ca să i-o strângă. Malko ajunse chiar atunci în spatele bărbosului şi sări la picioarele lui, întocmai ca un jucător de rugbi şi îl trânti la podea. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe jos sub ochii ziariştilor. Aceştia începură să-i fotografieze înnebuniţi. Un fotograf întinse mâna disidentului ca să-l ridice de jos, dar acesta nu i-o luă...

— Gregor Ivanovici, plecaţi de aici! strigă Malko.

Chris se grăbi să-l scoată pe rus din cameră. Milton Brabeck îl lăsă pe bărbos să se ridice singur sub ameninţarea armei sale, un Magnum 357.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Vladimir Ilici era cuprins de o mare agitaţie. Generalul Diaz împrăştie mulţimea adunată în jur.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el.

— O tentativă de asasinat, cred, făcu Malko.

Generalul privi nedumerit la rusul cu barbă, care părea total inofensiv, aşa neînarmat cum era.

— Cum, despre el vorbiţi? Dar nu este înarmat. Cum ar fi putut...!

— Priviţi-i mâinile la lumină, vă rog.

Cum Vladimir Ilici îşi ţinea mâinile deasupra capului, era uşor. Pe ele se puteau zări nişte dâre de vopsea.

— Sunt convins că i-au uns palmele cu un produs toxic, explică Malko. Era suficient ca Gregor să-i strângă mâna ca să-i intre otrava în piele...

— Dar el? Doar nu este un kamikaze!

Fotografii continuau să-l fotografieze pe rus fără să înţeleagă despre ce este vorba. Acesta începu să se agite:

— Lăsaţi-mă să plec! Nu am făcut nimic!

— A primit un antidot, spuse Malko.

El se apropie de rus.

— Ţi s-a cerut să-l ucizi pe Gregor Kirsanov?

Cum rusul se făcea că nu înţelege, generalul Diaz spuse:

— Bine, atunci vei fi interogat.

Vladimir Ilici începu să sară pe loc, lac de sudoare.

— Nu, nu, lăsaţi-mă să plec. Trebuie să plec.

— Să-l lăsăm să plece, dar să-l urmărim, spuse Malko. S-ar, putea să vedem ceva interesant.

Ofiţerul spaniol dădu un ordin scurt oamenilor săi care îl lăsară pe rus. Imediat acesta îşi croi drum printre ziarişti şi o luă la fugă, străbătând hotelul ca scăpat din puşcă. Malko, însoţit de Chris se străduiau să nu-l piardă din ochi.

Lângă Kirsanov rămase Milton.

La colţ cu Calle Cervantes, Malko zări o maşină oprită, cu doi bărbaţi la bord. Era un Seat 2000, cenuşiu. Bărbosul alerga către el. Cei din maşină realizară că bărbosul era urmărit.

Un foc de armă se auzi, rusul se clătină şi se prăbuşi. Bărbatul care l-a împuşcat, întinse braţul şi mai trase un foc drept în capul bărbosului. Apoi maşina Seat 2000 demară în viteză, îndreptându-se către Plaza del Castillo. Chris Jones trase trei focuri după ea, fără un rezultat aparent.

Malko îngenunche lângă cadavru. Al doilea proiectil îi sfărâmase capul.

— Trebuie să i se facă analiza pielii mâinilor, spuse Malko. Sunt convins că sunt impregnate cu o otravă extrem de toxică. I s-a promis probabil că i se va administra antidotul după „prestaţia” sa. De aceea era atât de grăbit.

Câteva minute mai târziu, circulaţia fu întreruptă, iar strada gemea de poliţişti… Generalul Diaz contempla gânditor trupul de la picioarele sale. Malko îi întinse o hârtie pe care erau notate datele maşinii „M-6743 CX”.

— Nu cred că sovieticii l-au ucis pe acest om! remarcă generalul.

— Bineînţeles că nu. Am angajat pe alţii să o facă. Fiţi însă convins că ordinul de a-l ucide pe Kirsanov a plecat din piaţa Derjinski, din Moscova. Nici un rezident nu ar avea curajul să se lanseze în operaţiuni atât de riscante şi brutale fără un ordin scris al centralei sale.

Un poliţist se apropie cu două dulii goale de calibrul 38. Puteau fi două indicii posibile.

— Generale, noi ne-am respectat promisiunea. Rămâne acum ca şi dumneavoastră să v-o respectaţi, spuse Barry. Gregor Kirsanov trebuie să poată părăsi imediat Spania. Viaţa sa se află în mare pericol.

— Voi transmite imediat cererea dumneavoastră, spuse

generalul absent.

Malko şi James Barry se întoarseră pe jos la hotelul Palace.

— Unde este Kirsanov? întrebă Malko.

— În camera lui de la *Ritz,* răspunse americanul. Nu se va mişca de acolo până mâine, i-am reţinut un loc pentru zborul de la ora 13 şi 20, pentru New York.

Malko se rugă cerului să nu mai existe şi alte probleme.

*

* *

Gregor Kirsanov îşi privea fix valiza sa nouă aşezată peste un vraf de ziare. Toate aveau pe prima pagină fotografia sa şi a lui Vladimir Ilici. Se uita apoi la ceas. Era 11 şi 10. Isabel del Rio ar fi trebuit să fie acolo.

James Barry plecase după viza lui de „ieşire". Telefonul sună. Malko ridică receptorul. Era Isabel.

— De unde suni? o întrebă el.

— Din Sevilla! Nu m-am putut trezi! spuse tânăra cu voce confuză.

Pe de o parte, Malko se simţi uşurat. Nu mai era vorba de o exfiltrare clandestină, iar Kirsanov era convins că Isabel va lua avionul o dată cu el. Malko ştia că urma momente dificile.

El întinse receptorul lui Gregor.

— Este Isabel. A pierdut avionul.

Ieşi din cameră şi se alătură celor două gorile. Isabel ştia ce să-i spună. Când se întoarse în cameră, Gregor era distrus.

— Va trebui să-mi amân plecarea pe mâine, zise el. Nu vreau să plec fără ea.

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse cu fermitate Malko. Isabel va veni mai târziu.

Uşa se deschise şi apăru James Barry. După chipul lui, se vedea că nu are veşti bune.

— Spaniolii nu-i permit lui Kirsanov să părăsească Spania.

Malko rămase înmărmurit.

— Dar de ce?

Americanul se aşeză obosit pe un scaun.

— De vină este ambasadorul sovietic. Vrea să aibă o întrevedere între patru ochi cu Kirsanov la ambasadă…

— Dar de ce au cedat spanioli?

Barry ridică din umeri.

— Poate pentru că doresc să rămână în bune relaţii cu ruşii. Pe de altă parte şi CESID face presiuni asupra guvernului să aibă

acces la Kirsanov.

— Atunci ce este de făcut?

— Nimic. Vom merge din nou în ascunzătoarea noastră din Moraleja. Pentru moment situaţia este îngheţată. Se vor descurca diplomaţii între ei.

Calmul olimpian al americanului îl nelinişti pe Malko. KGB-ul avea să profite de acest răstimp pentru a-l lichida pe rusul trădător.

— L-aţi văzut pe generalul Diaz?

— Nu. Mă primeşte la ora trei. Vrea să veniţi şi dumneavoastră cu mine.

*

* *

Generalul Diaz îşi primi vizitatorii cu mai multă căldură ca de obicei. El deschise un dosar ce se afla pe biroul său.

— Duliile au vorbit, spuse el. În urma examenului balistic s-a constatat că gloanţele cu care a fost împuşcat Vladimir Ilici provin dintr-o armă utilizată pentru uciderea unui poliţist din Madrid. Principalul suspect este un terorist din ETA, Ignacio Aracama. Cât despre maşină, aceasta avea număr de înmatriculare fals şi, cu siguranţă, era furată.

— Aveţi certitudinea că există legături între sovietici şi ETA?

— Legături directe, nu, dar anumiţi membri ai ETA au fost pregătiţi în Yemen, în Libia sau în Siria. Nu este imposibil ca legăturile să fie indirecte.

— Ce mai ştiţi în legătură cu acest Ignacio Aracama? întrebă Malko.

— Mare lucru nu se ştie. Aceşti terorişti au multe ascunzători în Madrid, au complici şi bani, iar la nevoie, fug în nord în Ţara Bascilor unde sunt la ei acasă.

— Ce ştiţi în privinţa lui Vladimir Ilici?

— Aţi avut dreptate. Analizele de laborator au dovedit existenţa unui venin de şarpe „*bromslang*", care penetrează prin porii pielii la simplul contact şi declanşează hemoragii interne masive provocatoare de moarte în opt zile de la contact.

— Kirsanov ar fi murit în mâinile noastre, făcu James Barry, iar ruşii ne-ar fi acuzat pe noi de asasinat.

— ETA nu foloseşte metode atât de sofisticate, remarcă Malko. Totul a fost pus la punct de sovietici. Aţi reconstituit itinerariul lui Vladimir Ilici?

— Bineînţeles. Tipul a sosit de la Munchen acum trei zile. Este

un disident autentic.

— Mulţi sunt manipulaţi de KGB, îi tăie vorba James Barry. Asta din cauza familiilor rămase în URSS. Vă previn că vă asumaţi o mare responsabilitate împiedicându-l pe Kirsanov să părăsească teritoriul spaniol.

Generalul Diaz făcu un gest de neputinţă ce lui Malko i se păru sincer.

— Totul se petrece acum la Palacio de Moncloa, zise el. Tot ce pot afirma este că atât timp cât se va afla pe teritoriul ţării mele, Gregor Kirsanov va beneficia de o protecţie întărită...

Ei se despărţiră. Ceva mai târziu, în timp ce se aflau în Lincoln-ul negru al americanului, acesta spuse pe un ton furios:

— Poate să spună Diaz orice! Principalii aliaţi ai formaţiunii ETA sunt cubanezii. Numai că spaniolii sunt acum în luna de miere cu Cuba şi nu vor să strice relaţia asta.

— Credeţi că ucigaşii de ieri au fost cubanezi?

— Este posibil.

— În cazul acesta, poate că ar fi ceva de făcut. Dacă rămâneam să aşteptăm cu braţele încrucişate, până la urmă vom merge la înmormântarea lui Kirsanov.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Să mergem la ambasadă şi am să vă explic, spuse Malko.

*

* *

Cu mânecile de la cămaşă suflecate, Malko ridică ochii către cerul albastru. De mai multe ore stătea într-un *safe-room*[23], în faţa unui calculator, căutând tot felul de informaţii. Apelase computerul de la Langley în care erau catalogate toate informaţiile privind pe ofiţerii de legătură identificaţi în blocul ţărilor prosovietice.

Uşa se deschise şi intră James Barry.

— Aţi terminat? Altfel va trebui să previn securitatea.

— Cred că am găsit ceva, spuse Malko. Priviţi.

El îi întinse o foaie. Era fişa personală a unui ofiţer de legătură cubanez, reperat de CIA. Era vorba de maiorul Alfonsin Romero, membru al DGI[24], care se afla în post la Madrid de un an de zile. Înainte făcea parte dintr-un departament ce se ocupa de

---

23 Cameră protejată (n. a.).

24 Direccion General de Inteligencia – Serviciul secret cubanez (n. a.).

membrii mişcării de Eliberare străini care *se* antrenau în Cuba. Malko subliniase cu roşu o frază: *A fost văzut în Mexico împreună cu membri cunoscuţi din ETA.*

— Interesant, zise Barry. Am nişte fotografii cu toţii membrii din DGI, reperaţi la noi. Trebuie să fie şi a lui.

— Gregor Kirsanov îl cunoaşte în mod sigur, completă Malko, Poate să ne confirme identitatea lui.

— Este simplu de aflat unde locuieşte, spuse Barry. Având în vedere că se află în Madrid cu acoperire diplomatică, trebuie să fie în cartea de telefon.

— Mâine dimineaţă să vă duceţi în Moraleja la Kirsanov ca să-i arătaţi fotografiile. După aceea să îl conduceţi la Isabel del Rio sub protecţia oamenilor noştri. Nu vreau ca ea să se ducă în Moraleja.

*

* *

Malko deschise uşa camerei sale din hotelul *Ritz* şi rămase surprins în mod plăcut.

Isabel del Rio era întinsă în fotoliu în ţinuta ei preferată: portjartier, ciorapi şi pantofi asortaţi. În plus, avea nişte cercei lungi, iar machiajul era mult mai agresiv. Ea se sculă şi se apropie de el, unduindu-şi şoldurile în chip mai mult decât provocator.

— Bună seara, iubitule!

Pe covor se afla o valiză desfăcută. Venise direct de la aeroport visând la această întâlnire.

Amuzat, Malko se lăsă în voia ei. Dezmierdându-l şi gângurind, Isabel începu să-l dezbrace.

— Astăzi voi fi sclava ta.

Dacă ar fi auzit-o Kirsanov…

Ea îi vorbea dulce la ureche mângâindu-l. Apoi se lăsă în genunchi pe mochetă şi începu să-i administreze o felaţie de zile mari până îl aduse în pragul orgasmului. Apoi se ridică şi se culcă pe pat cu braţele şi cu picioarele îndepărtate. Acum nu mai rămânea decât ca Malko să termine ceea ce începuse ea. Cu câteva eşarfe din mătase, el o legă de pat. Îi fu destul de greu, întrucât mobilierul de la *Ritz* nu era prevăzut pentru acest gen de distracţii.

Întins deasupra ei, începu să o mângâie şi să-i agaseze sfârcurile sânilor, excitând-o. Isabel gâfâia şi gemea încordându-se şi încercând să se elibereze.

— Ia-mă! Ia-mă, te rog!

El *continua* să o mângâie, făcând-o să juiseze orgasm după orgasm. Parcă era posedată. Văzând-o la capătul puterilor, el o penetră, înfigându-se în ea până la rădăcină. Ea ţipă:

— Mai adânc! Mai repede!

Era cu ochii închişi şi cuvintele ei răsunau răguşit.

Brusc, ea îl muşcă de umăr. Malko uită de bunele maniere. Începu să o posede cu o violenţă dementă în timp ce ea ţipa fără întrerupere. În cele din urmă, explodă în pântecele ei, smulgându-i un ţipăt sălbatic.

Rămaseră sleiţi de puteri minute nesfârşite, muţi şi fericiţi. Un pic mai târziu, Isabel avea părul lipit de fruntea umedă de sudoare.

— A fost formidabil. Mi s-a făcut o foame de lup. Du-mă undeva să mâncăm, spuse ea.

*

* *

Chris şi Milton stăteau tolăniţi într-un salon cu ochii aţintiţi la pianista de la *Ritz.* Cu plăcere, i-ar fi tras un glonţ în cap. Nu puteau suporta muzica clasică…

Săriră în picioare când îl zăriră pe Malko ieşind din lift cu Isabel de braţ. Tânăra arăta minunat într-un furou strâmt, cu cerceii lungi cu smaralde şi cu chipul strălucind de satisfacţia clipelor de dragoste. Toată făptura ei iradia o sexualitate formidabilă.

Era o adevărată încarnare a lui Jezabel…

— Voi veniţi cu noi, spuse Malko. În seara asta, veţi fi *baby-sitters.*

Chris o urmări din ochi pe Isabel şi-i spuse lui Milton:

— Dacă aş fi în locul lui Kirsanov, m-aş întoarce imediat în Rusia. Nici un tip din KGB nu e capabil să-l rănească aşa cum poate să o facă o asemenea muiere.

*

* *

După toată agitaţia din Madrid, calmul din Moraleja era şi mai mare. Malko îl găsi pe Kirsanov stând pe terasă într-un halat, încercând să citească. În faţa vilei se aflau două maşini ale CESID ce păzeau în exterior. De interiorul casei se ocupau americanii. Kirsanov lăsă cartea de o parte.

— De ce nu a venit şi Isabel?

— Veţi fi condus imediat la ea, îi spuse Malko.

— A venit aseară?

— Cred că da.

— Am sunat-o, dar a răspuns robotul.

— Posibil. Să mergem, avem de făcut un lucru foarte important. Cunoaşteţi un anumit maior pe nume Alfonso Romero din DGI-ul cubanez?

Gregor Kirsanov păru surprins de întrebare.

— Da, cred că da.

— Aţi putea să-l recunoaşteţi?

— Sigur că da.

— Priviţi aici.

El îi întinse un teanc de fotografii. Gregor alese una, fără să ezite. Reprezenta un bărbat micuţ, cu părul lins şi cu o mustăcioară fină. Acesta venea zilnic la Ambasada Cubaneză, în jurul orei două. Domiciliul lui era destul de departe, în Calle Stella Polaris în sud-estul Madridului.

Malko avea exact timpul necesar ca să ajungă acolo. Fusese nevoit să ia altă maşină de la Budget ca să nu fie recunoscut de sovietici. Folosea acum un Seat 1300 de culoare albă.

Lăsându-l pe Kirsanov să plece la Isabel, Malko se întoarse în Madrid. Găsi un loc mai ferit în faţa imobilului în care locuia cubanezul şi se puse pe aşteptat. După numai douăzeci de minute, Alfonsin Romero îşi făcu apariţia şi se urcă într-un Audi. Maşina porni spre nord către Paseo de Havana. În dreptul Ambasadei Cubaneze, maşina se opri în parchingul plasat în spatele clădirii oficiale. Malko îl văzu intrând în imobilul ale cărui ferestre aveau storurile trase.

Malko depăşi ambasada şi se întoarse. Maiorul Romero putea să mai rămână un timp în biroul său.

Malko trebuia să stabilească o supraveghere perfectă a acestuia. Peste două ore, le va cere gorilelor sale să-l ridice. Până atunci era obligat să-şi stăpânească nerăbdarea.

*

* *

Se scursese deja o oră, iar Malko ocolea ambasada cu storuri la ferestre, când îl zări pe Romero ieşind şi îndreptându-se spre parching. Malko se grăbi la maşina sa la timp pentru a zări ieşind din parcare un Seat 600 vechi, în stare destul de proastă, care se îndreptă spre o străduţă din apropiere. El se hotărî să mai ocolească o dată clădirea.

Audi era tot acolo, dar cubanezul dispăruse. El acceleră şi merse drept înainte. Reuşi să zărească Seat-ul 600 departe, în

faţa sa. Reuşi să-l ajungă la un stop şi se opri alături de el.

La volan era chiar Romero. De ce luase cubanezul maşina aceea ca să meargă în oraş? Inima începu să-i bată cu putere. Celălalt demară. Malko lăsă să treacă mai multe maşini, apoi începu să-l urmărească.

Capitolul XV

Maşina Seat 600 urca pe Paseo de la Castellana cu viteză mică, iar Malko reuşea cu greu să se ţină de ea de la distanţa aceea: Ajuns la o bifurcaţie, cubanezul o luă la stânga pe o arteră ce se îndrepta către şoseaua de centură din vestul oraşului, unde se afla o zonă urbanistică în plină construcţie.

După un kilometru, Seat 600 micşoră viteza şi viră într-o stradă ce traversa un cartier nou, plin de terenuri virane. În cele din urmă, se opri în faţa unui centru comercial *„Madrid* II". Ofiţerul cubanez îşi continuă drumul pe jos. Malko se luă după el, din ce în ce mai intrigat. În faţă la *Madrid II* se aliniau o mulţime de barăci făcute din cărămidă roşie, toate identice. Fete îmbrăcate în blugi se plimbau în grupuri. Erau destul de drăguţe. Reprezentau noua generaţie de spaniole care mâncau mai mult măsline şi luau zilnic pilula de contracepţie. Era un cartier sărac, în ciuda aspectului măreţ al centrului comercial din centru lui. Oare ce căuta un ofiţer de securitate cubanez aici?

Alfonsin Romero se instală pe terasa unei cafenele, *La Manilla,* iar Malko începu să-l supravegheze din interiorul centrului comercial. Din fericire, nu era o circulaţie prea intensă în zonă.

Cubanezul nu rămase prea mult singur. După numai cinci minute, lângă el îşi făcu apariţia o făptură de-a dreptul uluitoare. Lui Malko îi lăsă gura apă.

Fata avea un păr roşcat natural şi avea bustul pietros liber sub un tricou. Pantalonii din jerse erau perfect mulaţi pe trupul ei superb. Gura roşie era enormă şi evoca plăceri nebănuite. Ea se aşeză la masa cubanezului şi începu să discute cu el foarte aprins. Totul dură cam un sfert de oră, apoi fata se ridică de la masă.

Malko nu ezită nici o clipă. Pe cubanez avea cum să-l recupereze. Roşcata plecă pe jos către Avenida de Monforte, apoi dădu colţul spre Calle de Sarria, unde intră într-un bloc de locuinţe destul de mizer.

Malko fu nevoit să se oprească pe o terasă în apropiere, pe Calle de la Baneza. Roşcata apăru iar după douăzeci de minute. Ea îşi schimbase pantalonii cu o fustiţă, iar sandalele, cu pantofi cu toc ce-i accentuau linia cambrată a feselor. Cu sânii ei

agresivi, claia de păr ca focul şi gura desenată ca un simbol sexual, ea nu putea trece neobservată. Toţi bărbaţii întorceau capul după ea.

Fata urmărită de Malko se întoarse până la *Madrid II,* unde ea se urcă într-un taxi. Din fericire maşina lui Malko se afla în urmă cu doar douăzeci de metri. Lac de sudoare, Malko puse instalaţia de aer rece la maximum şi urmă taxiul ce urca pe Bulevardul Monforte. Ei ajunseră în Paseo de la Castellana. Taxiul înconjură Plaza de Lima şi pătrunse în cartierul Salamanca destul de pustiu la acea oră. În cele din urmă, se opri în faţa unui bar *Royalty.* Roşcata coborî din taxi şi-l salută cu o înclinare a capului pe barmanul din pragul localului, intrând într-un imobil de alături.

Malko opri şi se apropie de intrare. Acolo se aflau doar numerele apartamentelor. Tocmai voia să plece când o voce amicală se auzi în spatele lui:

— *Senor,* căutaţi pe cineva?

Malko se întoarse: era bărbatul pe care-l salutase fata.. El zâmbi încurcat.

— Tocmai am văzut o tânără superbă, o roşcovană şi am văzut că a intrat aici.

Spaniolul îi făcu cu ochiul complice.

— A, era Maite! Frumoasă fetişcană, nu?

— O cunoaşteţi?

— Da, puţin, spuse celălalt.

Malko intră în bar. Comandă un Perrier şi se instală la bar. Pentru moment, era singurul client. În Madrid, se deschiseseră o mulţime de baruri după liberalizarea moravurilor, specifică perioadei postfranchiste. Barmanul veni lângă el.

— V-ar plăcea să vă întâlniţi cu Maite? îl întrebă el cu un zâmbet promiţător.

— Cum să nu? Aţi putea cumva…

— Sigur că da. Aşteptaţi.

El dispăru câteva clipe. Era radios.

— Vă aşteaptă, *senor.* Locuieşte în apartamentul 6B.

Tipul adăugă pe un ton dulceag:

— Înţelegeţi, *senor.* Este o biată studentă fără familie. Atunci, a închiriat un apartament împreună cu o colegă şi ele se bucură să întâlnească din când în când câte un *caballero* aşa ca dumneavoastră, care să le ajute să-şi termine studiile.

Cu alte cuvinte, drăgălaşa Maite era o *call-girl...*

Decepţionat, Malko îi strecură tipului o bancnotă de cinci mii

de pesetas, spre marea bucurie a acestuia. După ce ascunse bancnota, acesta scoase de sub tejghea un ziar şi îl deschise la pagina cu mica publicitate. La rubrica *„relaciones”* erau subliniate următoarele rânduri: *„Maite, tânără şi atractivă, primeşte în apartamentul ei. Sunaţi la tel. 2548401”.*

— Următoarea dată, veţi putea să o sunaţi direct, spuse barmanul.

Malko vârî ziarul în buzunar şi ieşi. Era obligat să meargă la întâlnire. El apăsă pe butonul interfonului.

— *Digame?*

— *Maite?*

Uşa se deschise imediat. Imobilul era elegant, cu marmură şi lambriuri de lemn. El luă ascensorul până la etajul şase. Fata îi deschise uşa. Îşi schimbase fustiţa cu o rochie de interior bordată cu blană albă, larg desfăcută pe sânii ascuţiţi şi obraznici.

— *Buenos dias, senor,* spuse ea cu un zâmbet strălucitor. Eu sunt Maite.

În ciuda vulgarităţii ei, Maite era extrem de excitantă cu alura ei de adolescentă. Apartamentul era destul de incolor.

Era mic. Modern, cu o sofa mare, o măsuţă joasă şi un televizor, precum şi cu inevitabila combină Akai lângă care se afla un morman de casete.

Maite îl trase lângă sofa, apoi se aşeză cu o mişcare largă ce-l asigură pe Malko de faptul că nu purta nimic pe sub halat.

— Sunteţi deosebit de simpatic, *senor,* se sclifosi ea. Doriţi un scotch?

— Eu nu beau decât votcă, spuse Malko.

Maite păru contrariată.

— O, ce rău îmi pare. Nu am aşa ceva! Dar pot în schimb să mă fac iertată.

Ea se aplecă spre Malko şi îl sărută cu abilitatea unei profesioniste cu ani mulţi de practică. Halatul se deschise complet. Fata îşi întrerupse sărutul cu un aer „tulburat”.

— *Senor,* abia ne cunoaştem, dar mi-aţi plăcut din clipa în care v-am zărit...

Ea începu să-i toarne o poveste, pe cât de emoţionantă, pe atât de falsă. Că este studentă la Bilbao şi că venise la Madrid să-şi continue studiile, dar că totul era atât de scump şi părinţii nu o puteau ajuta... Tot vorbind, degetele ei îl masau uşurel pe Malko. Din când în când îl privea cu ochi languroşi şi îşi umezea buzele groase.

Malko descoperi că Isabel del Rio nu-şi epuizase toate forţele vitale.

Maite îşi fixă privirea pe pantalonul scandalos deformat şi spuse cu un aer reprobator:

— O, nu vă purtaţi ca un *caballero!*

Ea scoase un oftat lung şi continuă:

— *Senor,* trebuie să vă mărturisesc, am un prieten regulat, care trebuie să sosească din clipă în clipă. Va trebui aşadar să plecaţi. Dar mi-ar plăcea mult să vă revăd. O să vă dau numărul meu de telefon.

În timp ce Malko se aranja, ea îi dădu o carte de vizită cu numărul ştiut. Când îl conducea către uşă, Malko văzu o legătură cu chei de maşină într-o scrumieră.

— Apropo, cum vă numiţi?

— James.

Ea zâmbi:

— Mi-am dat seama că nu sunteţi spaniol. Mie îmi plac foarte mult străinii.

Îl sărută repede, şoptindu-l:

— Sunaţi-mă cât mai curând.

Malko lua ascensorul, dar în loc să se oprească la parter, coborî până la subsol. De ce Maite, care nu avea maşină, avea în schimb atâtea chei? Din cauza prezenţei maiorului Romero, nu putea fi o simplă *call-girl.*

La subsol se afla un parching, aşa cum bănuise. El începu să cerceteze cele cincisprezece maşini garate acolo. Ultima era un Seat cenuşiu. Ceea ce-i atrase atenţia în primul rând, fu placa de înmatriculare nou-nouţă. Pe spate, lângă farul de poziţie, se vedeau urme de vopsea proaspătă. Malko zgârie caroseria cu unghia şi descoperi două găuri foarte clare. El îşi aminti clipa în care Chris trăsese două focuri în maşina ucigaşilor lui Vladimir Ilici. Marca maşinii, culoarea, semnele, totul corespundea, în afară de număr.

Malko simţi că-i bate inima mai repede. Era convins că în faţa sa era vehicolul ucigaşilor din ETA.

El încercă să deschidă portiera: era încuiată. Atunci el ieşi din imobil. Primul său gând fu să-l anunţe pe James Barry. Brusc însă îşi aminti că Maite aştepta pe cineva... Poate că fata era veriga între cubanezi şi ETA. Profesia de call-*girl era i*deală pentru a avea contacte discrete.

Pe cealaltă parte a străzii, se afla o casă în ruine, abandonată.

Chiar în faţa ferestrelor lui Maite. Traversând terenul viran, el îşi croi drum printre ruine. Cu greu, reuşi să urce până la etajul şase şi se instală la o fereastră murdară.

Maite nu avea perdelele trase. Stătea pe divan în aşteptare. După douăzeci de minute, se sculă şi se duse la uşă. Bărbatul care intră nu pierdu timpul. Cu o singură mişcare, el îi smulse halatul. Malko nu-i vedea decât spatele. Părea un tip tânăr, în blugi şi tricou obişnuit. Bărbatul era teribil de grăbit. O împinse pe fată pe sofa, unde trecu imediat la treabă. I-o puse repede şi după câteva hurducături juisă. Atunci Malko reuşi să-l vadă din profil.

Malko îşi ţinu respiraţia. Tipul era cu siguranţă Ignacio Aracama, teroristul din ETA! Acesta îşi aprindea acum o ţigară. Maite se lipi de el şi începu să vorbească.

Malko se grăbi să iasă din imobilul ruinat şi să se urce în maşină. După un sfert de oră, Aracama ieşi din clădire şi plecă pe jos, dând colţul. Malko abia avu timp să demareze, că o imensă motocicletă trecu pe lângă el, coborând spre Paseo de la Castellana. El încercă să o urmărească, dar motocicleta dispăru repede în fluxul circulaţiei.

Îi mai rămânea să afle dacă tocmai asistase la un contact de rutină sau dacă maiorul cubanez ceruse un nou serviciu prietenilor săi din ETA...

*

* *

Malko simţi că i se strânge stomacul când o zări pe Isabel del Rio, îmbrăcată într-un costum de pânză albă ce-i contura perfect silueta de porţelan chinezesc. Aceasta sări în întâmpinarea lui, tulburată.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko presimţind ceva rău.

— A înnebunit de tot! Este nebun de legat! Bestia a venit la mine, însoţit de prietenii tăi. M-a violat de parcă i-ar fi sunat ultimul ceas. Apoi m-a obligat să-i jur că-l voi iubi pe vecie.

— Sper că ai jurat, nu?

Isabel zâmbi ironic.

— Da, am jurat, dar mai bine nu o făceam. Nici nu am închis bine gura, că el s-a şi repezit la telefon şi l-a sunat pe soţul meu în Sevilla.

— Nu se poate!

— Ba, uite că se poate! Şi i-a spus că-l iubesc pe el şi că voi pleca să trăiesc cu el în America.

— *Gott in Himmel!* şopti Malko, consternat.

Gregor Kirsanov era un tip plin de surprize neplăcute.

— Când a plecat de la mine, l-am sunat pe soţul meu şi i-am spus că tipul e nebun, că e un mitoman, i-am explicat că i-am dat ceva speranţe ca să-ţi fac ţie un serviciu. Pe scurt, i-am spus că eşti spion.

— Şi ai reuşit să-l convingi?

— Nu de tot. În seara asta vine la Madrid ca să mă ia la Sevilla cu el.

Asta era tot ce mai lipsea. Malko se întreba când va reuşi el oare să ţină situaţia sub control…

Cele petrecute cu Maite îl făceau să creadă că o nouă maşină infernală începuse să ticăie…

Nu ştia însă când şi unde va exploda…

Capitolul XVI

— Nu prea eşti atent la ce-ţi spun, făcu Isabel dei Rio.

— Ba da, răspunse Malko.

Prins între ETA şi KGB, îi era destul de neplăcut să audă că Gregor îi crea acum noi probleme. Cel mai rău era că dacă o pierdea pe Isabel, rusul risca să devină incontrolabil. Malko îşi spuse că nu-i rămânea decât să-i ceară ajutorul soţului lui Isabel. Tânăra părea sincer îngrijorată. El îi spuse:

— Încearcă şi tu, măcar o dată în viaţă, să nu mai minţi. Spune-mi care sunt adevăratele tale relaţii cu soţul tău? Nu poate să nu ştie că îl înşeli şi, în ciuda acestui fapt, se comportă ca un soţ îndrăgostit nebuneşte.

Isabel se aşează picior peste picior cu multă graţie. Nu părea deloc jenată.

— Noi avem o înţelegere, îi explică ea. Tomas este un tip ciudat. Cred că ţine mult la mine, dar din punct de vedere fizic, nu este atras decât de târfe. Pe mine m-a aşezat pe un piedestal şi nu vrea să mă piardă.

Malko şi-o imagină pe Isabel pe un piedestal. E adevărat, că fusese o vreme când şi Stalin fusese idealizat.

— Dar nu ştie că i-ai pus coarne? insistă el.

— Ba cum să nu? Îi este însă frică să nu mă ia unul de tot. De aceea telefonul lui Gregor l-a tulburat aşa de tare.

— E-n regulă. Vreau să-l văd diseară.

— Luăm cina la nişte prieteni şi apoi, pe la miezul nopţii, mergem la *Mau-Mau,* o discotecă.

— Vă voi întâlni acolo, zise Malko.

— Nu ai puţin timp liber şi acum? întrebă ea cu un glas pisicos.

— Nu, spuse Malko.

*

* *

James Barry era categoric.

— Nu putem vorbi despre această Maite cu spaniolii. Vom rezolva problema asta singuri.

— Este riscant, remarcă Malko. ETA nu e o grupare de amatori.

— Noi, cu atât mai puţin, ripostă americanul. Spaniolii nu reuşesc să-i împiedice să le asasineze generalii. De ce credeţi că

ar reuşi mai mult în cazul nostru? Aţi reuşit să prindeţi un fir *hot*[25], aşa că îl vom urma.

— Aveţi noutăţi despre sovietici?

— Nu încă. Au făcut tot ce-au putut. Singura lor speranţă este acum în oamenii din ETA. Luaţi-i pe Chris Jones şi pe Milton Brabeck. Trebuie să-l găsim pe tânărul terorist.

— Spuneţi-mi cât timp va fi ţinut Kirsanov aici?

Barry îşi puse ochelarii.

— Ca să fiu sincer, nu ştiu, mărturisi el.. Poate o săptămână, poate o lună. Momentan, lucrurile au îngheţat.

Situaţia era nespus de veselă.

— Bine, atunci vom încerca să parăm următoarea lovitură. Până atunci trebuie să-l mai potolesc pe Kirsanov. Veţi putea să mă conduceţi la el?

*

* *

Când îl văzu pe Malko, Gregor păru vizibil uşurat. El expedie pe cei doi analişti ce se ocupau de *debriefing-ul* său. CIA îl storcea ca pe o lămâie.

— Gregor Ivanovici, vă comportaţi ca un copil. Tocmai dumneavoastră, un ofiţer de informaţii!

Kirsanov arboră *un* aer nevinovat.

— De ce? Ce-am făcut?

— Soţul lui Isabel soseşte în seara asta la Madrid ca să-şi recupereze soţia.

— I-am spus adevărul adevărat. Ea ar fi trebuit să-i spună totul mai de mult. Nu poate să o ţină cu forţa, nu?

— Nu uitaţi că ne aflăm în Spania şi tipul are numeroase relaţii cu puterea. Dacă o închide pe Isabel în proprietatea lui din Sevilla, nu vom mai putea face mare lucru.

Gregor păru tulburat.

— Ce ar trebui să fac?

— Ar trebui să fiţi mai rezervat faţă de Isabel, până la plecarea din Spania.

Sovieticul făcu ochii mari.

— De ce toată această comedie? Doar mă iubeşte!

În clipa aceea, lui Malko I se făcu milă de el. Şi când se gândea că acel bărbat manipulase zeci de agenţi…

— Ca să evităm scandalul, este *necesar* acest lucru, explică el.

---

25 Fierbinte (n. a.).

Şi aşa avem destule probleme şi destui duşmani. Când veţi fi la adăpost veţi putea să vă etalaţi sentimentele.

— Bine, făcu resemnat Kirsanov. Când însă se va întâmpla asta? Nu mai pot să suport.

— Ar fi bine dacă aş şti. Poate că am putea face ceva ca să grăbim plecarea. Spaniolii sunt cei care frânează plecarea. Ar trebui să le dăm ceva în schimb.

— Ce anume?

— Pe informatorul dumneavoastră. Pe Don Quijote.

Această problemă trecuse de multă vreme pe un plan secundar. Acum însă redevenea de mare importanţă. Gregor Kirsanov îl privi speriat.

— Dar este imposibil! Numele meu a apărut în toate ziarele. Intermediarul meu crede că va fi arestat în orice clipă. Va crede că este vorba de o capcană.

— Încercarea moarte n-are, spuse Malko. Credeţi că reţeaua dumneavoastră a fost preluată de un alt coleg rus?

— Nu. În cazuri de acest gen, se taie toate legăturile pe o perioadă de timp nedefinită.

— Perfect. Încercaţi atunci să-l contactaţi.

— De aici?

— Bineînţeles că nu! La intrarea în Moraleja, există o cabină telefonică, pe marginea autostrăzii. Vă voi duce eu acolo.

— Iar cu spaniolii cum rămâne?

— Dacă reuşiţi să stabiliţi un contact, vom pune la punct o ruptură de filaj ca la carte.

*

* *

Pe ruta Burgos, camioanele făceau un zgomot infernal. Gregor Kirsanov pătrunse în cabină şi puse o monedă în aparat. În apropiere *erau oprite trei* maşini: a lui Malko, a puşcaşilor marini şi a agenţilor CESID care asistau la scenă intrigaţi. Totul dură un minut. Gregor ieşi din cabină cu chipul întunecat.

— Mi-a închis telefonul! spuse el. A spus că nu mă cunoaşte. Era de aşteptat.

— Cu atât mai rău, făcu Malko. Voi mai reflecta asupra acestei probleme. Acum trebuie să plec. Vă vor duce puşcaşii marini la vilă.

— Când o voi vedea iar pe Isabel?

— Mai aşteptaţi un pic. Trebuie să sosească soţul ei. Vă voi ţine la curent.

Nu-i spusese nimic despre teroriştii ETA. Nu avea de ce să-l mai sperie. Deocamdată trebuia să-l liniştească pe soţul încornorat.

*

* *

Tomas del Rio avea privirea înecată *în alcool.* Chipul său rasat avea trăsături molatice şi era dificil să ghiceşti ce vârstă are. El se ridică şi-l întâmpină pe Malko cu braţele întinse.

— Sunt extrem de bucuros să vă revăd în Madrid, spuse el cu o voce nesigură.

Mau-Mau, o discotecă la modă, era plină cu plante exotice şi plină până la refuz de lume elegantă ce consuma J & B din belşug. Malko se înclină în faţa lui Isabel, care purta o rochie sobră de culoare gri şi era discret machiată. Doar ochii de culoarea smaraldului aveau luciri perverse.

— Bun venit la *Mau-Mau,* zise ea.

Malko comandă o sticlă Dom Perignon. Ei ciocniră cupele cu şampanie şi apoi încercară să converseze în ciuda vacarmului din discotecă.

Malko nu ştia cum să treacă la subiect. Fu Tomas del Rio cel care îl scoase din încurcătură, după ce dădu peste cap a treia cupă de şampanie.

— Mi se pare că-l cunoaşteţi pe dementul care voia să-mi răpească soţia! îi strigă el la ureche lui Malko.

— Este o poveste lungă şi foarte complicată, spuse acesta din urmă.

El *începu* să-i explice spaniolului rolul avut de el în povestea fugarului. Tomas del Rio asculta privind în gol, în aparenţă total indiferent faţă de drama trăită de Kirsanov.

— Dacă tipul ăsta are nevoie de o femeie, Madridul este plin de fete de moravuri uşoare, făcu el. De ce a ales-o tocmai pe nevasta mea?

În ochii lui Malko apăru imaginea lui Isabel în portjarti*er,* ciorapi şi pantofi asortaţi. Atunci avu o inspiraţie genială.

— Omul nostru este un slav. Este îndrăgostit de Isabel tocmai pentru că ştia că este inaccesibilă. Cum în prezent trăieşte o mare decepţie, se agaţă de un vis.

Isabel abia putea să nu izbucnească în râs. Soţul ei dădu din cap înţelegător, apoi înghiţi o doză de J & B, care ar fi doborât şi un taur.

— Înţeleg, înţeleg, făcu el pe un ton ce demonstra contrariul.

Sper însă ca totul să se termine cât mai curând. Nu-mi place ca bărbaţii să se holbeze prea mult la soţia mea.

Isabel lăsă ochii în jos. Acum orchestra interpreta o *sevillana,* melodie destul de apropiată de flamenco.

— Tomas, nu vrei să dansăm?

— Doar ştii bine că nu-mi place, făcu acesta. Cred însă că prietenul nostru nu te va refuza.

Ea era deja în picioare. Pe pista de dans, ea evolua exact ca o adevărată dansatoare de flamenco, învârtindu-se în jurul lui Malko şi terminând prin a cădea în braţele acestuia.

— Tomas este adorabil. Este atât de pur…

— Ai reuşit să-l calmezi?

— Cred că da. M-am jurat că nu m-am culcat niciodată cu Bestia, dar mai trebuie să-l convingi şi tu.

Când se întoarseră la masă, Tomas del Rio, prăbuşit pe scaun ca o zdreanţă, urmărea cu privirea o fată vulgară îmbrăcată cu ceva *mulat:* imitaţie de panteră.

Malko spuse:

— Dragul meu Tomas, vă mai cer un serviciu personal: să nu vă formalizaţi dacă Isabel se va mai întâlni cu omul nostru zilele astea. Este unicul mod de a-l linişti, iar acest lucru este de o importanţă vitală pentru NATO.

Un zâmbet inocent lumină chipul lui Tomas.

— Ştiu, am înţeles. Tipul visează. Dar ar trebui să se ducă la o târfă. Sunt unele extrem de frumoase, curate şi înţelegătoare. Telefonul lui m-a speriat. Uneori Isabel este atât de impulsivă! A mai fugit o dată de acasă, imediat după ce ne-am căsătorit. Desigur, a revenit, dar oricum, a fost dezagreabil.

— Da, foarte dezagreabil, îl aprobă Malko.

Isabel bătea cu piciorul în tactul muzicii. Ea îi aruncă lui Malko o privire incendiară, iar acesta se grăbi să se ridice de la masă.

— Acum, trebuie să plec. Vă doresc petrecere frumoasă în continuare.

Cazul Tomas del Rio fusese rezolvat. Avea însă încă multe de făcut.

*

* *

Chris şi Milton îl aşteptau la colţ cu Calle Juan Ramon Jimenez într-un Ford cenuşiu, cam mic pentru carcasele lor imense.

Malko lăsă acolo Seat-ul său şi se urcă în maşina lor. Peste cinci minute, se opriră lângă clădirea unde lucra Maite.

Calle Herreros era pustie. Ei reuşiră să deschidă uşa garajului şi să pătrundă în subsolul imobilului. Milton avea o telecomandă specială, legată de un minicalculator ce folosea toate frecvenţele. În garajul subteran se afla Seat-ul cenuşiu.

— Milton, poţi să deschizi portbagajul? îl întrebă Malko.

Brabeck urma un curs de antrenament la Technical Division în CIA, fapt ce-i aducea un supliment de 150 de dolari la salariu şi cunoştinţe preţioase. Setul său de chei, făcea minuni.

Portbagajul conţinea două PM Skorpio, încărcătoare, un revolver P38. Un sac de pânză cu o duzină de grenade şi tot felul de explozivi.

Milton adulmecă explozivii.

— Aş zice că e vorba de C 4. Afurisită treabă!

Malko privea gânditor la conţinutul portbagajului. Dacă îl atingeau, i-ar fi alertat pe adversarii lor. Acest arsenal putea fi destinat numeroaselor atentate executate de ETA, sau dimpotrivă, unei acţiuni împotriva lui Kirsanov. Numai timpul avea să lămurească adevărul. El se hotărî pentru o soluţie de compromis.

— Milton, un aprinzător de grenade este de 4 sau de 5 secunde, nu-i aşa?

— Exact. E vorba de un M 67 cu fragmentare.

— Nu ai putea să umbli niţel la ele?

Chipul gorilei se lumină în faţa unei perspective atât de amuzante.

— O, da, cum să nu?

— Ai nevoie de mult timp?

— Cinci minute pentru fiecare grenadă.

— Atunci, la treabă!

Milton luă sacul cu grenade şi scoase una. Cu grijă el deşurubă capacul aprinzătorului şi îl scoase din grenadă. Acesta se compunea dintr-o amorsă ce se declanşa în sistem lingură, o meşă plumbuită şi un detonator. Milton trebălui la ea cum ştiu. Repetă operaţiunea şi la restul grenadelor pe care le aşeză din nou în sac.

În mai puţin de o oră, toate grenadele fuseseră aranjate...

— Bine, zise Malko. Nu putem lăsa maşina asta fără supraveghere. Trebuie să organizăm paza ei.

— O. K., făcu Chris. Mă sacrific eu. Ce trebuie să fac?

— Dacă maşina pleacă, va trebui să o urmăreşti.

Îi lăsară lui Escort-ul, iar ei plecară pe jos. Chris se înarmă cu

răbdare.

Noaptea se lăsa din ce în ce mai răcoroasă. Ceva mai departe, Malko şi Milton găsiră un taxi. O angoasă *din ce* în ce mai apăsătoare îl cuprinse pe Malko. Se simţea ca după o lungă partidă de ruletă rusească în care şansele scădeau o dată cu trecerea timpului.

*

* *

Robotul răspunse cu o voce suavă: *„Bună ziua. Pentru moment, nu sunt acasă. Lăsaţi mesajul...” În* clipa în care Malko vru să închidă, mesajul înregistrat se întrerupse, iar vocea lui Maite întrebă:

— *Digame?*

— Aici este James, spuse Malko. *Caballero* de ieri. Sunteţi liberă azi? Aş vrea să vă văd. Urmă un moment de tăcere, apoi Maite spuse:

— *Ah, si! Como no! A las cinco de la tarde?*[26]

Malko se hotărâse să mişte puţin lucrurile. Era dificil să supravegheze Seat-ul cenuşiu, în acel cartier liniştit. Era nevoie să folosească vechea reţetă. Se trezise cu aceeaşi senzaţie de apăsare, o senzaţie de sufocare pe care o resimţise şi în alte momente dificile din misiunile sale şi care îl înşela foarte rar. Era ca şi cum se pregătea o furtună, în ciuda cerului albastru.

Ziarele nu mai pomeneau deloc de Gregor Kirsanov. Spaniolii rămâneau pe poziţie, iar situaţia devenise insuportabilă. Malko ştia că aparenta inactivitate a ruşilor, nu era decât o păcăleală. Aceştia nu aveau să renunţe atât de uşor la omul care îi trădase. Voiau să-l recupereze cu orice mijloc. Sau să-l ucidă.

*

* *

Cu o sută de metri înainte de imobilul în care trăia Maite, Malko fu oprit de Chris, care era extrem de agitat.

— Milton a văzut un tip intrând la ea, care seamănă al naibii de mult cu cel pe care mi l-aţi descris! spuse el. A venit acum o jumătate de oră.

Începând din noaptea precedentă, cele două gorile făcuseră de gardă cu rândul. Malko simţi un nod în gât. Dacă Milton nu se înşelase, însemna că fusese identificat şi că Maite îl atrăgea într-o cursă. Şi el care voia să urnească lucrurile din loc...

---

26 A, da. Cum să nu? La cinci dup-amiază? (n. t.).

— Bine, bine, tu vino cu mine. Milton o să ne acopere. Dacă după zece minute de aşteptare nu dăm nici un semn, să vină după noi.

Prin radioemiţător Chris îi comunică lui Milton instrucţiunile lui Malko, apoi plecă pe jos înaintea acestuia. Când ajunse în faţa intrării, Malko sună, iar uşa se deschise pe loc. Chris se strecură cu ei o dată şi urcă scările, în timp ce Malko se urcă în ascensor. El se ascunse pe palierul de la etajul şapte şi începu să aştepte.

Uşa lui Maite era deschisă. Fata îl aştepta îmbrăcată în fustiţa cunoscută, machiată strident şi cu sânii vizibili sub bluza din voal transparent. Ea îi adresă lui Malko un zâmbet devastator.

— *Buenos!*

El păşi înăuntru şi se trezi cu ţeava unui pistol-mitralieră înfiptă în piept. Era Ignacio Aracama, cu chipul crispat şi ascetic.

— *Don't move*[27], îi ordonă acesta.

Maite se apropie şi îl lovi pe Malko în tâmplă cu un baston de piele. Acesta văzu negru înaintea ochilor şi nu mai ştiu nimic.

*

* *

Chris Jones tocmai cobora scara de la etajul şapte către etajul şase, când o uşă, se deschise brusc în spatele lui. Fără să scoată vreun cuvânt, o matahală îndreptă spre el un Colt „45" cu piedica ridicată.

Chris îşi dădu seama că era inutil să se sinucidă. El se opri şi ridică încet mâinile. Matahala îi dădu un brânci şi-l împinse în faţa uşii lui Maite.

Uşa se deschise şi abia avu timp să o vadă pe Maite care-i administra aceeaşi lovitură în ceafă. Când îşi recăpătă cunoştinţa, se trezi cu mâinile legate la spate cu cablu electric, tot cu cablu îi erau legate şi gleznele. Malko era lungit alături în aceeaşi situaţie. Maite se apropie şi-i trase americanului un picior în burtă cel făcu să vomite de durere.

Ignacio se apropie de Malko şi se ghemui lângă el.

Era îmbrăcat în blugi şi un tricou, iar la centură avea un revolver.

— *Digame!* zise el. Eu am o treabă de făcut, dar nu ştiu unde anume. Contez pe tine să-mi spui. *Entiende?*[28]

Bărbatul vorbea cu o voce calmă şi neutră.

---

27 Nu te mişca (n. a.).

28 Înţelegi? (n.t.).

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse Malko.

Tânărul clătină din cap, fără să insiste, se întoarse spre zdrahonul care era cu el.

Imediat, necunoscutul cu trup de docher deschise o valiză şi scoase din ea un fierăstrău electric! Maite puse radio cu volumul la maximum. Tovarăşul lui Ignacio se aplecă asupra lui Malko şi ţipă ca să poată fi auzit:

— Nu avem timp de pierdut! Îmi spui unde este Gregor Kirsanov sau tovarăşul tău va fi făcut bucăţele! După aceea îţi va veni şi ţie rândul!

Chris era livid, cu ochii aţintiţi la roata dinţată aflată la un centimetru de umărul lui. Cu o asemenea maşinărie, un braţ putea fi retezat în câteva secunde!

Malko nu văzu nici cea mai mică emoţie în ochii tânărului terorist. Avea să-i ucidă pe amândoi. Ignacio ridică lent braţul şi fierăstrăul se apropie şi mai mult, atingând pielea gâtului lui Chris. Acesta încercă să se ferească înjurând de mama focului.

— Opriţi-vă! urlă Malko.

Nici un trădător nu valora cât Chris Jones.

— *Si?* făcu Ignacio.

— Adresa este: Vereda de los Alamos, numărul 22, în cartierul Moraleja.

Tânărul sondă un răstimp privirea ochilor aurii. Ceea ce văzu îl făcu să-l oprească pe tovarăşul său cu un gest.

Imediat radioul fu închis şi în cameră se lăsă liniştea. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în limba bască. Malko adresă cerului o rugă fierbinte.

Ce făcea Milton de întârzia atâta?

Maite şi Ignacio începură să-şi adune armele. Teroristul desfăcu legăturile de la picioarele lui Malko şi îl împinse în bucătărie. Maite îi urmă şi închise uşa în urmă.

Matahala scoase revolverul „45” de sub tricou. El, de asemenea părea deosebit de calm. Chris îi întâlni privirea şi îşi dădu seama că celălalt vrea să-l ucidă. La fel cum ar fi ucis un animal, pentru că reprezenta un pericol. Nici nu se ostenea să-i vorbească.

*

* *

Milton Brabeck sparse geamul de la uşa de intrare în bloc cu crosa revolverului, vârî mâna prin spărtură şi deschise uşa, apoi se repezi la ascensor. Chris ar fi trebuit să-i vină în întâmpinare!

Când liftul se opri la etajul şase, nu mai ezită nici o clipă. Cu o puternică lovitură de picior, el sparse uşa apartamentului lui Maite.

Uşa zbură din balamale. El zări un trup lungit pe podea şi un uriaş aplecat deasupra lui cu o armă în mână.

Privirile li se încrucişară şi cei doi traseră practic în acelaşi timp. Proiectilul lui Magnum îl nimeri pe terorist în mijlocul frunţii şi acesta fu proiectat în zid cu capul zdrobit.

Glonţul destinat lui Chris se înfipse în planşeu, la câţiva centimetri de capul acestuia. O distanţă ce separa viaţa de moarte.

— Repede! strigă Chris. Vor să intenteze o lovitură împotriva lui Kirsanov. L-au luat pe prinţul Malko!

Milton îl dezlegă pe Chris şi împreună se repeziră afară, pe scări. Când ieşiră în stradă, Seat-ul cenuşiu tocmai ieşea din garaj cu Ignacio la volan şi cu Maite alături. De Malko, nici urmă.

— Cu siguranţă, l-au încuiat în portbagaj! exclamă Milton.

Ei alergară către Escort. Chris îşi tamponă gâtul însângerat. El râse nervos:

— Nenorocitul ăla voia să mă taie ca pe un cârnat!

În faţa lor, maşina cenuşie se strecura prin traficul de pe şosea, îndreptându-se către nord. Ei ocoliră oraşul sportiv, apoi o luară către vest. Brusc, Seat-ul cenuşiu se opri în faţa unei porţi şi claxonă. Li se deschise imediat. Milton mai merse niţel, apoi opri şi el în faţa unei cabine telefonice. Ca printr-o minune, telefonul funcţiona! Putea să ceară ajutoare.

— Prinţul Malko a fost luat prizonier de tipii din ETA, îi spuse el lui James Barry. Noi suntem pe urmele lor.

Dacă îl luaseră ostatec pe Malko, era ca acesta să-i conducă direct la Gregor Kirsanov!

Capitolul XVII

James Barry îşi păstră calmul inalterabil. Din cabina sa fierbinte ca în saună, Milton şi-l putea imagina îmbrăcat *la* patru ace, stând confortabil în biroul său răcoros.

— Blocaţi toate ieşirile şi, dacă puteţi, nu vă mişcaţi de acolo, până vin spaniolii. Este obligaţia lor să intervină. Unde vă aflaţi?

— La intersecţia Delgado cu Monforte.

— Bine, sosesc şi eu imediat.

Milton se întoarse în fugă în maşina în care îl aştepta Chris. Cei doi americani examinară proprietatea. Ea ocupa o formă trapezoidală, a cărei bază era sprijinită pe un spaţiu verde, parcul Ventilia. Poarta prin care intrase Seatul lui Maite era prelungită în ambele laturi de un zid înalt de piatră care încercuia toată proprietatea. Ei dădură un ocol şi, chiar în locul unde începea parcul, lângă zid, se afla un stâlp de ciment. Chris Jones, a cărui cămaşă se îmbibase de sânge, îl escaladă imediat. În interior se afla un imens depozit în faţa căruia staţiona maşina cenuşie, cu portbagajul deschis. Milton îi dădu Magnum-ul său şi îşi păstră pentru el un „38” special şi un Uzi.

În vreme ce Chris observa terenul, un camion încărcat cu butelii al firmei Butangaz ieşi în marşarier dintr-un garaj. Din el, se dădură jos mai mulţi bărbaţi. Doi dintre ei se suiră pe camion, luând cu ei nişte cablu electric pe care îl fixară în diferite puncte de camion.

Chris Jones împietri de groază. Teroriştii puneau la cale un atentat cu un camion capcană. Buteliile de aragaz combinate cu exploziv făceau din camion o adevărată bombă rulantă capabilă să arunce în aer orice clădire.

— Vor să-l arunce în aer pe Kirsanov! îi strigă el lui Milton.

Ei îi zăriră scoţând din portbagajul maşinii trupul lui Malko şi încercând să-l urce în camionul-capcană.

— *Motherfuckers!* Trebuie să-l salvăm pe prinţ! Dacă reuşesc să-l vâre în camion, va fi pierdut!

El îşi aţinti arma spre unul din bărbaţii ce-l transportau pe Malko. Detonaţia răsună îngrozitor, iar bărbatul scăpă trupul parcă neînsufleţit al prinţului. Al doilea bărbat se uită speriat în jur. El zări silueta lui Chris pe coama zidului şi se repezi în

hangar.

La zgomotul împuşcăturii, toţi ceilalţi terorişti rămaseră încremeniţi. Chris nu mai pierdu nici o clipă. El sări în curte, în acelaşi moment o rafală de armă automată mătură zidul din spatele lui. Se auziră strigăte în spaniolă şi reuşi să se adăpostească după un morman de fiare vechi. O nouă rafală urmă.

Teroriştii alergau în toate direcţiile. Erau peste zece inşi. Cel împuşcat de Chris se tăvălea pe pământ urlând de durere. Iritat de rana de la gât, Chris îi mai trase un glonţ în cap, iar ţipetele încetară. El se răsuci. Milton nu îl urma. Probabil că voia să-i atace pe adversarii din spate, sau să-i ghideze pe spanioli. Oricum, el alergă înspre Malko. Îl prinse cu amândouă mâinile şi îl târî în spatele unei grămezi de scânduri. Apoi îi tăie cablul eliberându-i astfel mâinile.

— Sunteţi O. K.?

— Aşa s-ar spune, făcu Malko încă năucit din cauza loviturii în cap.

Avea o enormă echimoză la tâmpla dreaptă.

Împuşcăturile încetaseră şi nimeni părea că nu se mai ocupă de ei. Chris Jones îşi căuta radioemiţătorul, dar nu-l găsi. Era rupt de Milton. Şi nu se auzea nici un sunet de sirenă!

— Aveţi o armă? îl întrebă Malko.

Chris îi dădu pistolul pe care-l ţinea de rezervă la gleznă şi care scăpase ca prin minune de la controlul făcut de terorişti. Zgomotul unui motor le atrase atenţia.

Camionul cu gaz butan demară. Ignacio Aracama era la volan, cu un alt terorist alături de el. Camionul ocoli depozitul şi dispăru.

— Se duc la Kirsanov! Trebuie să-i oprim cât mai iute! strigă Malko.

În clipa când voiră să părăsească adăpostul se auziră împuşcături. Nu plecaseră toţi. Din fericire, din depărtare, se auzi o sirenă de poliţie! Teroriştii o auziră şi ei. Trei bărbaţi şi Maite se repeziră la Seat-ul cenuşiu. Malko o luă la fugă către depozit ca să le taie calea, acoperit de Chris.

Un glonţ îi şuieră la ureche. Maite era la volan. Tânăra scoase un urlet de furie, sări din maşină şi introduse mâna în sacul din pânză albă. Scoase de acolo o grenadă.

— Maite! strigă Malko. Opreşte-te!

Tânăra îl înjură, trase de inel şi ridică braţul. Malko se ascunse

după colţul depozitului. Grenada „aranjată” de Milton explodă în mâna fetei învăluind într-o minge de flăcări maşina cu ea cu tot. Când fumul se risipi, Malko zări pe pământ o siluetă chircită şi neagră. Părul roşu al fetei mai ardea încă. Maşina era făcută praf, iar ocupanţii ei, dezintegraţi, erau complet scoşi din luptă.

Malko se repezi către Maite. Avea mâinile smulse, iar chipul îi era de nerecunoscut. Trupul ei zvâcni încă o dată, apoi rămase ţeapăn.

Un zgomot metalic îi sustrase atenţia: Poarta de fier se deschidea şi în curte intră o maşină a poliţiei. Milton alerga pe lângă ea, împreună cu poliţiştii spanioli ce se aranjau în dispozitiv de luptă. James Barry apăru şi el, însoţit de Bob.

— Tocmai au plecat cu un camion-capcană, îi anunţă Malko. Se duc în Moraleja să-l ucidă pe Gregor Kirsanov.

— Dar nu ştiu unde se află! Generalul Diaz s-a jurat că nimeni nu mai ştie în afară de noi.

— Eu însumi le-am dat adresa, făcu Malko.

Când văzu expresia de pe chipul americanului, Malko se grăbi să-i povestească prin ce trecuseră.

*

* *

Gregor Kirsanov se afla în plin *debriefing,* împreună cu cei doi analişti din CIA, când sună telefonul. Isabel, care obţinuse în cele din urmă permisiunea de la soţul ei de a-l întâlni în acea după-amiază, se bronza la soare pe marginea piscinei, pregătindu-se pentru prestaţia ei zilnică. Unul dintre puşcaşii marini ai ambasadei ridică receptorul. Imediat se schimbă la faţă.

— *Sir!* Vă cheamă domnul Barry! Vrea să vă spună ceva!

Kirsanov luă receptorul.

— Gregor, avem toate motivele să credem că va avea loc un atentat împotriva dumneavoastră.

— Cum? Aici?

— Este vorba de un camion-capcană. Întrerupeţi şedinţa de *debriefing* şi coborâţi imediat în pivniţă.

— În pivniţă! repetă rusul. Dar…

— Nu-i timp de discuţii. Fă-mi legătura cu securitatea.

Kirsanov se repezi la piscină şi o smulse pe Isabel din toropeală.

— Hai, să mergem în pivniţă!

— Cum în pivniţă? Doar nu crezi că o să îngădui…

Era obişnuită cu confortul…

— Se pregăteşte un atentat, îi explică Gregor.

Isabel se întinse, leneşă ca o pisică.

— Of! Cu atâta pază în jur… Mă îndoiesc!

În afară de puşcaşii marini, mai erau şi şase poliţişti spanioli în exterior, înarmaţi până-n dinţi.

— Cred că nu e vorba de o glumă, spuse sovieticul speriat.

*

* *

Lincoln-ul negru al lui James Barry rula cu viteză maximă în spatele unei maşini în alb şi albastru a poliţiei madrilene, care deschidea drumul cu toate sirenele în funcţiune prin traficul dementţial de pe autostrada N 1.

Malko, cu inima strânsă, se gândea la Maite. Dacă Milton nu ar fi trucat grenadele în garaj, acum ar fi fost el mort în locul fetei, sfârtecat de grenadă. În spatele lui, cele două gorile nu spuneau nici un cuvânt.

Maşina poliţiei vira pe drumul ce ducea la Moraleja. Acesta era atât de sinuos, încât fură nevoiţi să micşoreze viteza, ridicând nori de praf galben în timp ce trecătorii se opreau, speriaţi de urletul sirenelor.

Brusc, Malko simţi că i se opreşte inima. La ieşirea din curbă, zări cam la o sută de metri în faţa lor, camionul încărcat cu butelii cu gaz metan.

— *Good Lord!* murmură James Barry.

Maşina poliţiei îi ajunse din urmă şi încercă să-l depăşească, dar drumul era prea îngust. Malko ştia cum aveau de gând să procedeze teroriştii. Nu aveau deloc gânduri sinucigaşe. Teroriştii ETA nu erau palestinieni.

Acum, camionul şi cele două maşini treceau cât puteau de repede printre casele paşnice. Peste tot, erau copii care se jucau spre disperarea lui Malko.

Nimeni nu bănuia ce pericol reprezenta acest banal camion cu butan.

Deodată, camionul frână cu brutalitate. Surprins, şoferul poliţist, tamponă spatele camionului, distrugându-şi radiatorul! Imediat, camionul se degajă şi plecă mai departe. Depăşind maşina scoasă din cursă, Lincolnul negru trecu în locul acesteia, în urma vehiculului mortal. James Barry dădea dovadă de curaj, nu glumă… Camionul coti în Avenida Vereda de los Alamos, drumul drept ce conducea la vila în care se ascundea Gregor Kirsanov. Chris şi Milton începură să tragă în cauciucurile

camionului, fără nici un rezultat.

— Dumnezeule! Ăştia nu glumesc! făcu Barry.

Americanul încerca din răsputeri să-i depăşească, iar Malko zări în depărtare mai mulţi poliţişti spanioli, alertaţi prin radio. Erau înarmaţi cu mitraliere. Neputincios, Barry renunţă la depăşire. Până la vilă nu erau decât o sută de metri. Malko văzu cum unul din teroriştii, cu un mare sac atârnat pe umăr, iese pe uşa camionului, ţinând într-o mână o grenadă, iar cu cealaltă mână ţinându-se de camion. Era hotărât să o arunce asupra poliţiştilor. Malko simţi o greutate de plumb în stomac. Nu mai avu timp să-i spună ceva lui Barry despre trucarea grenadelor.

— Întoarceţi! urlă el. Întoarceţi repede!

Cum americanul nu reacţiona, el trase puternic de volan. Lincolnul ieşi din carosabil şi intră într-un drumeag, pe care merse în zigzag vreo douăzeci de metri, până când se opri într-un şanţ. Barry era vânăt de furie.

— Ce naiba v-a apucat?

Malko nu mai fu nevoit să-i dea vreo explicaţie. Prima explozie, urmată de o bubuitură asurzitoare, se auzi. Deşi se aflau sub nivelul şoselei, maşina fu azvârlită la câţiva metri, de parcă ar fi fost de carton. Sub efectul undei de şoc, luneta zbură în ţăndări, acoperindu-i pe cei patru cu cioburi de securit.

— Dar, ce s-a întâmplat? se bâlbâi James Barry. Au reuşit?

— Nu prea cred, făcu Malko.

Ei coborâră din maşină. Un val fierbinte îi izbi în faţă. Pe şoseaua principală se dezlănţuise un enorm incendiu. O coloană de flăcări şi fum urca dintr-un morman de fiare înnegrite, care mai rămăseseră din camion. Acesta se dezintegrase la patruzeci de metri de vilă. Casele din dreptul exploziei ardeau ca nişte beţe de chibrit, la fel şi copacii, iarba, asfaltul şoselei chiar. Poliţiştii din maşina accidentată sosiră şi ei, depăşiţi de evenimente. Tamponarea le salvase viaţa. Însoţiţi de Malko şi Barry, ei ocoliră incendiul în care se consumau cadavrele teroriştilor.

În apropiere ardea o maşină CESID. Alta, aflată ceva mai departe, scăpase.

Malko, Barry şi cele două gorile se repeziră spre vila în care se afla Kirsanov. O parte din acoperiş fusese smulsă şi toate ferestrele erau făcute ţăndări.

O rafală de mitralieră şuieră deasupra capetelor celor patru bărbaţi şi un puşcaş marin, cu un M 16 în mână, urlă:

— *Freeze or get shot!*[29]

Barry se legitimă şi intrară în grădină. Piscina era plină cu cioburi. Parcă ar fi fost bombardament. Din depărtare se auzeau urlând sirenele ambulanţelor.

— Unde este Kirsanov? întrebă Barry pe un ofiţer.

— Este în pivniţă, sir, după cum aţi ordonat.

Imediat, ei se ciocniră de rus, care o susţinea pe Isabel, aflată în stare de şoc. Kirsanov era alb ca ceara. Nu-şi putea lua ochii de la sinistrul incendiu din mijlocul şoselei.

— *Bojemoi! Nam viziot*[30]*,* şopti el cutremurat.

Isabel se repezi la Malko.

— Ia-mă de aici! Nu mai suport! Sunteţi toţi nişte nebuni! Nu vreau să mor!

— Nimeni nu va muri, spuse Malko.

Kirsanov îl privi întunecat. Pompierii, poliţia, ambulanţele îşi făcuseră deja apariţia. Malko se simţea ciudat. Încă o dată reuşiseră să scape de adversarii lor.

Sovieticii nu aveau însă să renunţe.

*

* *

Malko îl trase pe Gregor de-o parte.

— Gregor Ivanovici, dacă nu facem ceva, vechii dumneavoastră colegi vor câştiga partida.

— Ce-aş putea face eu?

— Să-l identificaţi pe Don Quijote. Este singurul nostru atu faţă de spanioli…

— Dar…

— Aveţi cumva adresa informatorului dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— Vom merge să-l vedem. Le vom spune spaniolilor că mă întovărăşiţi până la *Ritz.* Sunt prea ocupaţi cu explozia ca să ne mai însoţească.

— Dar ce aveţi de gând să intentaţi?

— Vreau să-l sperii un pic, făcu Malko. Oricum, nu avem nimic de pierdut.

---

29 Opriţi-vă sau vă împuşc! (n. a.).

30 Dumnezeule! Am avut noroc! (n. a.).

Capitolul XVIII

Pe plăcuţa de alamă de pe uşă era scris „Francisco Parral”, fără nici o altă menţiune. Malko îl întrebă pe Gregor:

— Locuieşte singur?

— Cred că da.

El sună la uşă. Urcaseră pe jos cele trei etaje ale vechiului imobil aflat pe Calle Antocha, nu departe de Plaza Mayor. Reuşiseră uşor să se eclipseze din zona Moraleja. Luând Lincolnul lui James Barry. Uşa se deschise. În prag apăru un bărbat ce întruchipa bunăstarea. Era roşu în obraji şi un pântece enorm se revărsa peste centura pantalonului. Cămaşa era deschisă la piept. Acesta făcu ochii mari când îl zări pe Kirsanov, însoţit de trei necunoscuţi.

El încerca să le închidă uşa în nas, dar Chris îşi pusese piciorul în prag. Americanul îi zâmbi nu tocmai încurajator.

— *You, Francisco Parral?*

Ar fi fost tentat să nege dacă nu s-ar fi aflat acolo Kirsanov.

— Ce… ce vreţi de la mine?

— Să stăm un pic de vorbă, făcu Chris îmbrâncindu-l în casă.

Ei pătrunseră într-un living întunecat, plin cu mobile vechi, teancuri de cărţi şi sticle goale. Milton Brabeck intră ultimul, puse la uşă lanţul de siguranţă, apucă un scaun şi se aşeză cu faţa spre spătar şi cu coatele sprijinite pe acesta.

Haina i se desfăcuse la piept descoperind patul unui revolver uriaş. Francisco Parral îi privi pe rând total descumpănit. Prin fereastra deschisă se auzea un radio dat la maximum.

Malko vorbi primul cu o voce calmă şi incisivă.

— *Senor* Parral, vă anunţ că sunteţi la ananghie.

— Eu? Dar de ce?

Zâmbetul rece al lui Malko îl opri repede.

— Îl cunoaşteţi bine pe Gregor Kirsanov, aici de faţă, nu-i aşa? Ştiţi cine este el? Ce a făcut şi ce s-a întâmplat? Eu fac parte din Serviciul de Informaţii american, iar el a avut încredere în noi. Ştiţi ce înseamnă acest lucru?

— Nu, făcu Francisco Parral gâtuit de emoţie.

— Ei bine, el a alcătuit o listă ce conţine numele tuturor agenţilor săi din Spania care trădau în beneficiul Uniunii

Sovietice, cu probe cu tot. Senor Parral, sunteţi în fruntea acestei liste.

Urmă o tăcere prelungită. Picături mari de sudoare apărură deasupra buzei superioare a lui Parral. El înghiţi în sec apoi întrebă:

— Aţi venit să mă arestaţi?

— Asta depinde de dumneavoastră.

— Cum?

— Vreau să ştiu cine este ascuns sub numele de Don Quijote.

Spaniolul se făcu palid ca un mort. El îi aruncă lui Kirsanov o privire încărcată de ură.

— Imposibil! Nu pot să fac asta! Este prietenul meu…

— Nu aveţi de ales. În caz că refuzaţi, vă vom da pe mâna poliţiei spaniole şi vă veţi petrece noaptea asta la Carabanche[31]. Dacă faceţi ce v-a cerut Kirsanov la ultima întâlnire, vom interveni pe lângă autorităţile spaniole ca să nu vă facă probleme mari… Aveţi cinci minute ca să vă hotărâţi.

În apartamentul vecin radioul continua să urle un flamenco.

— Voi încerca să vă ajut, se bâlbâi ziaristul după un minut de tăcere.

Malko îl privi cu indiferenţă.

— Sunaţi-l chiar acum şi stabiliţi o întâlnire.

Francisco Parral îşi şterse sudoarea de pe frunte, se ridică şi ridică receptorul. Vocea lui Kirsanov se auzi pentru prima oară.

— Amintiţi-i de sinteza privind reorganizarea CESID, spuse el. Este un motiv plauzibil ca să vină la întâlnire.

Parral formă numărul. Cineva răspunse la apel.

— Juan?

Ţinea receptorul lipit de ureche, iar vocea interlocutorului nu se auzea.

— Da, sunt eu. Trebuie să ne vedem.

După chipul crispat al spaniolului, Malko simţi că sunt probleme. Imediat, acesta insistă.

— Da, da, este urgent. Doar mi-ai promis. Mâine, înainte de prânz. În acelaşi loc… Has*ta luego.*

El închise telefonul, epuizat.

— Mâine, la ora trei, în marea rotondă a hotelului *Palace,* spuse el cu o voce stinsă.

Era o ironie a soartei. Chiar locul în care Gregor Kirsanov ar fi

---

31 Închisoare din Madrid (n.a.).

trebuit să fie ucis.

*

* *

Pentru prima oară, James Barry îşi pierdu morga şi aroganţa şi cu o voce emoţională, el îi spuse lui Malko:

— Vă felicit din suflet. Aţi făcut o treabă minunată. Malko se trezise pe la ora unsprezece, mai liniştit ca înainte. Echimoza îl desfigura şi îi provoca o nevralgie supărătoare dar, cu toate astea, se simţea mai uşor. Pentru orice eventualitate, plasase o supraveghere discretă în jurul locuinţei lui Parral, dar acesta ştia că informatorul său este ascultat. Nu avea de gând să se sinucidă, aşa că acum îşi servea noii stăpâni.

— Aşteptaţi ca să-l avem pe acest Don Quijote în faţă. Afacerea Kirsanov ne-a pricinuit deja destule surprize şi decepţii.

James Barry făcu un gest cu mâna, apoi, scoase din buzunar un plic.

— Am încredere în dumneavoastră, iată aici un ordin de plată ireversibil pe numele lui Gregor Kirsanov – pentru o bancă din Caiman Island. Să i-l daţi din partea mea. Mâine mă întâlnesc cu generalul Diaz. Vreau să-i fac o surpriză.

Malko vârî plicul în buzunar. Se termina ca în poveşti. Bine că Tomas del Rio era încă în Madrid şi avea grijă de Isabel… în patru ore aveau să afle cine era Don Quijote.

*

* *

Canapelele din marea, rotondă a hotelului *Palace* erau aproape goale. Gregor Kirsanov şi Malko, protejaţi de un important dispozitiv, se aflau în apropierea unui magazin de marochinărie Loewe. Kirsanov, cu ochelari fumurii, citea un ziar ce-i ascundea faţa.

— Este un loc destul de frecventat, remarcă Malko. Nu este prea riscant pentru ei?

— Nu, făcu Kirsanov. Amândoi sunt spanioli şi nu au motive să se ascundă… iată-l pe Parral.

Parral urca treptele spre rotondă. Avea în mână o mare servietă-diplomat şi părea destul de crispat. Nu-i dădu nici o atenţie lui Bob, care era instalat pe o canapea, cu tot felul de aparate de fotografiat. Părea un turist inofensiv.

Spaniolul se îndreptă spre o canapea mai îndepărtată. Un sfert de oră mai târziu, la ora trei fix, îşi făcu apariţia un tip de statură uriaşă, cu ochi protuberanţi şi cu chipul gras ca de împărat

roman. Era asudat şi gâfâia. El se îndreptă spre Francisco *Parral.*

Era Don Quijote, misteriosul informator al KGB-ului, ce vindea secretele cele mai importante ale statului spaniol!

Gregor Kirsanov părea o stană de piatră. El murmură ceva în ruseşte, apoi se aplecă spre Malko.

— Este de necrezut. Am impresia că tipul ăsta este chiar Juan Braganza, unul dintre consilierii primului-ministru, Felipe Gonzales…

— Îl cunoaşteţi?

— Personal, nu, dar l-am întâlnit. El este cel ce primeşte toate sintezele de la CESID, de la Guardia Civil şi de la Corpul Superior al Poliţiei.

— Ei bine, spaniolii au de *ce să* se bucure! făcu Malko.

Juan Braganza îi dădu lui Parral un teanc de hârtii, tot discutând cu el. Bob, agentul CIA, sub pretextul că fotografiază nişte tapiţerii, îi fotografia cu conştiinciozitate.

— Ce mai ştii despre el?

— Este dintr-o familie veche din Andaluzia, spuse rusul. Fac parte din dreapta spaniolă. S-ar putea să fie chiar şi în Falangă.

Francisco Parral se ridicase în picioare. Cei doi îşi luară rămas bun, iar Juan Braganza comandă un scotch.

— Mergeţi să recuperaţi acele documente şi aduceţi-mi-le, spuse Malko.

Kirsanov se ridică şi fu urmat de cele două gorile.

Se stabilise să-l întâlnească pe Parral într-un birou vecin cu agenţia *Iberia.* Malko îl observa pe Juan Braganza care citea o revistă. Cu guşa revărsată peste cravată, cu pântecele burduhănos şi cu o havană în mână, acesta se îndopa cu prăjiturele uscate aşa cum o şopârlă înghite muştele.

Era însăşi imaginea respectabilităţii burgheze.

Gregor Kirsanov se întoarse cu un plic în mână, pe care i-l înmână lui Malko. Acesta îl deschise şi-i parcurse conţinutul: era un studiu extrem de detaliat asupra reorganizării Serviciilor de Informaţii spaniole, cu vechile şi noile organigrame, cu propunerile de promovare şi de îndepărtare din funcţii a anumitor ofiţeri şi cu obiectivele noului organism… Totul era acoperit de numele de cod „Operaţiunea Phoenix”.

Era dinamită *cura*tă.

Malko închise dosarul şi se uita la Kirsanov. Acesta primise deja scrisoarea de credit ireversibil…

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Puteţi să vă întoarceţi la R*itz.*

Imediat ce rusul se îndepărtă, Malko se apropie de Juan Braganza. Acesta îi adresă un zâmbet maşinal, apoi arboră o expresie de surpriză când îl văzu că se aşază lângă el.

— *Senor* Braganza?

— *Si.*

Zâmbetul apăru iar. Unde oare îl mai întâlnise pe acest străin cu ochi aurii?

— *Senor* Braganza, mă numesc Malko Linge şi lucrez pentru Serviciile de Informaţii americane.

Grăsanul îşi încruntă sprâncenele.

— Şi ce mă priveşte pe mine acest lucru, *senor* Linge?

— Dumneavoastră aţi transmis nişte documente ultrasecrete unui agent sovietic, spuse el calm. Aţi fost fotografiat în timpul acestui schimb, iar documentele respective se află acum în posesia noastră.

Juan Braganza deschise şi închise gura ca un peşte pe uscat. Părea că va face atac de cord. Îşi desfăcu primul nasture de la cămaşă şi îşi lărgi nodul de la cravată.

— Cariera dumneavoastră politică a luat sfârşit, adăugă Malko. Dacă însă veţi coopera cu noi, am putea să vă ajutăm pentru restul.

— Minţiţi, asta este imposibil!

Malko îi vârî sub nas documentele pe care i le dăduse Parral.

— Dar astea ce sunt?

De astă dată, grăsanul păru că se topeşte. După câteva momente reuşi să articuleze cu greu:

— Dar Francisco nu lucrează pentru ruşi. Eu îl cunosc de douăzeci de ani. Este absolut ridicol…

— Ba da, zise Malko.

Grăsanul rămase mut, respirând din greu.

— Ascultaţi-mă, vă voi spune tot, făcu el cu o voce nesigură. Este însă îngrozitor.

— Vă ascult, făcu Malko.

— Este adevărat că i-am comunicat informaţii confidenţiale prietenului meu Francisco, dar niciodată nu am bănuit că le vinde ruşilor. Altfel nu aş fi făcut nici mort aşa ceva.

— Pentru cine aţi crezut că lucrează acesta?

— Pentru americani, bineînţeles! S-a jurat că le dă americanilor!

Malko îl cercetă privindu-l direct în ochi. Aceştia nu se feriră.

Nefericitul nu minţea. Francisco Parral era un ticălos de cea

mai joasă specie.

— Prietenul dumneavoastră a abuzat de încrederea pe care i-aţi acordat-o. Tot ce îi trimiteaţi ajungea în mâinile ruşilor.

— O, ce îngrozitor! făcu Braganza. Soţia mea…

— Pentru ea aveaţi nevoie de bani? îl întrebă brusc Malko.

Spaniolul lăsă ochii în jos.

— Da, spuse el. Soţia mea a trăit mereu pe picior mare. Iar eu nu am prea avut noroc în afaceri. În politică nu se poate face avere.

— Iar vechiul dumneavoastră prieten s-a oferit să vă plătească anumite informaţii, nu?

Braganza nu răspunse. El îşi şterse din nou fruntea şi înghiţi ultima prăjiturică. Era de-a dreptul patetic.

— Ce intenţionaţi acum?

Lui Malko i se făcuse milă de el.

— Vrem să transmitem informaţiile guvernului spaniol. Cred că vom putea evita scandalul! Veţi fi însă obligat să demisionaţi.

— Acum, pot să plec? întrebă Braganza umil.

— Dacă doriţi, spuse Malko.

Bărbatul, alb ca un cadavru, se îndepărtă cu paşi nesiguri. Viaţa sa se terminase aici în acest cadru rococo.

Malko plecă şi el. Spera ca lucrurile să ia o turnură definitivă. Abia aştepta să se termine afacerea Kirsanov ca să se poată întoarce în Austria.

*

* *

Juan Braganza se urcă în Mercedesul său şi căzu pe banchetă. El plecă pe Paseo de la Castellana. O durere ascuţită îi străbătea pieptul, dar nu avu curajul să ia o pilulă de trinitrină.

Mai avea de străbătut încă douăzeci de kilometri până acasă, la vila sa din afara Madridului. Soţia sa avea să fie neliniştită: aveau o masă importantă. Brusc îşi dădu seama că uitase să ridice de la croitor o rochie pentru ea. Ce furioasă va fi!

Încercă să-şi imagineze cum va reacţiona când va afla că totul se prăbuşise. Fără să-şi dea seama, ajunse în N1. Fu obligat să accelereze, forţat de claxoanele celor din spatele său şi ajunse la 140 km pe oră. În acel loc, cele două sensuri de circulaţie nu erau separate printr-o bandă centrală.

Simţi cum îl cuprinde o ameţeală puternică şi închise ochii. Când îi deschise văzu cum vine înspre el un imens camion. Era suficient să tragă niţel de volan ca să redreseze Mercedesul, dar

nu o făcu şi continuă drept înainte.

*

* *

Era parcă şi mai cald ca de obicei. Numai cât traversă curtea ambasadei americane, Kirsanov se făcu lac de transpiraţie. Fu condus în biroul lui James Barry care-l întâmpină călduros:

— Cred că necazurile noastre au luat sfârşit, făcu acesta. Am curând o întâlnire cu ministrul Afacerilor Externe care îmi va da autorizarea pentru ca să părăsiţi ţara.

Gregor Kirsanov zâmbi anemic.

— Mulţumesc. V-am spus că vreau să o iau cu mine pe Isabel del Rio…

— O, dragul meu. Poţi să iei pe cine vrei. Amintiţi-vă însă că veţi mai fi reţinut la *Fermă* câteva luni pentru *debriefing.* Apoi vă vom ajuta să vă continuaţi viaţa sub un alt nume, pentru propria dumneavoastră securitate. Ar fi bine să ştiţi că prin această femeie, oricând aţi putea fi găsit de sovietici…

— Ştiu, spuse rusul, dar o să-mi asum acest risc.

— *Up to you*[32]*?* zise Barry. Mai este o formalitate. Am pregătit un dosar complet pentru spanioli în legătură cu agenţii informatori. Constituie moneda noastră de schimb. Este bazat pe mărturisirile făcute de dumneavoastră. Apropo, Juan Braganza a murit ieri pe autostrada N1. Presupunem că este vorba de o sinucidere.

— Poate să ne pericliteze situaţia? făcu îngrijorat Kirsanov.

— Nu. Avem suficiente documente cu amprentele sale, cu numele său conspirativ, cu fotografii şi cu mărturisirea dumneavoastră. Este mai mult decât suficient. Priviţi, citiţi-le!

Kirsanov răsfoi dosarul. Deodată ridică privirea speriat.

— Dumnezeule! Sunt aici câteva nume despre care nu ştiu absolut nimic. E vorba de membri ai Partidului Socialist, de redactorul şef adjunct al ziarului *El Pais,* de editorialistul de la *HOLAI,* de profesorul de la Centrul Universitar din Barcelona, ziarist specializat în Europa de Est! Sunt oameni pe care abia îi cunosc.

James Barry luă o expresie indiferentă.

— Numele lor se aflau în carnetul dumneavoastră, nu-i aşa?

— Sigur, dar…

— Dacă sunt nevinovaţi, vor putea să dovedească asta.

---

32 Dumneavoastră hotărâţi (n.a.).

— De ce faceţi asta? protestă Kirsanov. Este oribil, le veţi distruge viaţa. Refuz să semnez acest document pentru că este o infamie.

Barry îl privi cu răceală.

— Dacă refuzaţi, îi voi spune doamnei del Rio că aţi ştrangulat-o pe Larisa Petrov. Mă îndoiesc că va mai consimţi să vă urmeze…

Gregor Kirsanov simţi că i se urcă tot sângele la cap. Nu uitau nici un amănunt! Îl aveau în mână, se gândi el cu amărăciune. Avu impresia că-l are în faţă pe Anatoli Petrov.

Când îi zări expresia de pe chip, Barry scoase din sertar revolverul ce aveau un glonţ pregătit pe ţeavă.

— Ei? făcu el.

O lucire ucigaşă trecu prin ochi verzi ai rusului. Mâna americanului se îndreptă spre el.

Barry avea nevoie de o afacere „bombă” ca să-i asmuţă pe spanioli împotriva sovieticilor, înainte de referendumul cu privire la intrarea în NATO.

Gregor Kirsanov văzu cum degetul lui Barry se aşază pe trăgaci. Ochii săi întâlniră ochii reci ca gheaţa ai americanului. Va semna, sau nu? Cu ruşii ăştia nu se ştia niciodată…

Capitolul XIX

Privirea lui Gregor Kirsanov era aţintită la mâna lui James Barry, apoi cu un surâs dispreţuitor el spuse:

— Nu vă voi face plăcerea asta.

Luă un stilou şi începu să semneze fiecare pagină a „declaraţiei" sale. Americanul îl observa fără să lase din mână arma. Putea respira uşurat. Se rezolvau mai multe treburi. După ce termină, Kirsanov azvârli hârtiile pe masă.

— Încă ceva, preciză Barry. Vreau ca totul să rămână între noi doi.

— Bineînţeles, spuse rusul. Tot ce doresc acum este să plec la *Ritz* şi să o găsesc pe Isabel del Rio.

— Veţi fi condus acolo.

De când cu atentatul criminal din Moraleja, Gregor fusese instalat la *Ritz* într-o cameră alăturată aceleia ocupate de Malko, sub protecţia dublă a americanilor şi spaniolilor. Ştiind că pentru o noua acţiune, ruşii mai au nevoie de ceva timp, americanii nu erau prea îngrijoraţi. Sovieticii făcuseră şi aşa un efort deosebit pentru ultima tentativă, Chris şi Milton îl aşteptau pe Gregor într-un Cadillac blindat condus de Bob, pus la dispoziţia detectorului din KGB.

Isabel aştepta în holul hotelului.

— Unde este soţul tău? o întrebă repede Kirsanov.

— La clubul lui.

El o prinse de braţ, fericit şi o trase către lift.

— Gata, totul s-a aranjat. Mâine plecăm spre Statele Unite.

Isabel îl privi consternată.

— Ce, nu credeai că voi reuşi, nu? Nu te bucuri?

— Ba da, făcu ea.

Nici nu intrară bine în cameră, că el o aruncă pe pat. Fără să-i mai scoată fustiţa scurtă el se apucă să i-o tragă cu mişcări ample, de parcă ar fi vrut să o sfârtece. El explodă curând cu un răcnet ca de fiară, apoi îi spuse la ureche:

— Curând, vom putea face dragoste în fiecare zi, cât vom vrea.

Isabel contemplă în oglindă imaginea trupurilor lor înlănţuite. Cum trebuia să procedeze? Gregor ajunsese să o înspăimânte.

Forţa sa fizică şi pasiunea îl transformau, într-o fiară.

Iar soţul ei o aştepta să se ducă împreună cu el în Sevilla...

*

* *

Tomas del Rio ieşea din club când fu abordat de un bărbat cu o înfăţişare severă, cu chipul neutru al unui funcţionar, îmbrăcat cu un costum aproape negru, în ciuda caniculei de afară.

— Sunteţi *senor de* Rio?

— Da.

— Mă numesc Nicolai Talanoff şi sunt primul secretar al Ambasadei Uniunii Sovietice din Madrid. Aş dori să stăm de vorbă câteva minute.

Vorbea spaniola la perfecţie, dar mai lent. Soţul lui Isabel se uită la el surprins.

— Sunteţi sigur că nu vă înşelaţi?

— Absolut sigur, făcu rusul. Doresc să vorbim despre o persoană pe care o cunoaşteţi, Gregor Kirsanov.

Tomas del Rio zâmbi anemic.

— Ah, da. Este bărbatul îndrăgostit nebuneşte de soţia mea.

— Cred că nu vi s-a spus tot adevărul în legătură cu el, făcu rusul. Doream să vă pun în gardă. Nu aţi vrea să mă însoţiţi până la ambasada noastră?

În faţa expresiei de pe chipul lui Tomas del Rio, diplomatul zâmbi destul de crispat.

— Putem merge cu maşina dumneavoastră. Şi dacă vreţi să veniţi mai târziu, nu-i nici o problemă. Cred însă că este vorba de o urgenţă şi este în interesul dumneavoastră.

— Vă urmez chiar acum, spuse Tomas, intrigat.

El se urcă în Rolls şi-i ceru şoferului său să-l urmeze pe diplomatul rus. Ei se reîntâlniră în faţa ambasadei sovietice. Nicolai Talanoff îl conduse până într-o mică sală de proiecţie.

— Îmi este nespus de penibil să fac acest lucru, dar ne simţim obligaţi din punct de vedere moral să vă prevenim. Soţia dumneavoastră s-a îndrăgostit de un bărbat extrem de periculos care, din nefericire, este cetăţean sovietic. Dacă v-am abordat astăzi, a fost pentru că vrem să evităm ca această afacere să se termine cu o tragedie.

Tomas del Rio îl privi speriat.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Îl cunoaşteţi pe Gregor Kirsanov?

— Mi-a telefonat o dată şi ştiu că s-a întâlnit de mai multe ori

cu soţia mea.

Nicolai Talanoff îl fixă cu gravitate.

— Ştiţi ce există între cei doi?

— Lui Isabel îi place să fie curtată, este o fire romantică, uneori, chiar exaltată.

— *Senor* del Rio, vă rugăm să priviţi ceva ce vom proiecta imediat.

El apăsă pe tasta unui video Akai. Încăperea se întunecă, iar pe ecran apăru un sex ce părea cu mult mai impresionant decât în realitate. Acesta era înghiţit de o gură ce imediat se deformă. Imaginea se lărgi şi Tomas putu să vadă trăsăturile soţiei sale. Camera de filmat îşi mări câmpul de filmare, arătând femeia ce Stătea în genunchi, aplecată deasupra lui Gregor Kirsanov, care stătea culcat pe spate şi îi ţinea capul cu mâna dreaptă ghidându-l. Isabel era la fel de goală ca şi el. Felaţia continuă timp de câteva minute interminabile. Tomas del Rio nu putea să-şi dezlipească ochii de ecran, mut de oroare. Când văzu cum rusul o îndepărtează pe Isabel şi o întoarce cu brutalitate cu faţa în jos, nu-şi putu reţine un geamăt înfundat.

Pe ecran, Gregor Kirsanov se apropia pe la spate cu sexul lui monstruos şi voia să o sodomizeze.

Nicolai Talanoff se aplecă spre Tomas del Rio.

— *Senor,* sunt dezolat să vă arăt toate aceste grozăvii, dar nu m-aţi fi crezut că vă spun adevărul.

Tomas del Rio nu-i răspunse. Camera de filmat arăta degetele crispate ale lui Isabel, ce mototoleau cearşaful, în timp ce pe chipul ei şiroia transpiraţia de plăcere. Gregor Kirsanov îşi retrase membrul. Pe chipul amândurora se citea o satisfacţie completă…

Filmul se întrerupse brusc iar lumina inundă camera.

Tomas del Rio era livid. Nicolai Talanoff îl lăsă să-şi revină, apoi îi întinse un document dactilografiat.

— Am dorit să vă deschidem ochii asupra adevăratelor raporturi dintre soţia dumneavoastră şi Gregor Kirsanov, spuse el. Nu mi-am permis niciodată să mă amestec în viaţa personală a cuiva, dar această relaţie pune în pericol viaţa soţiei dumneavoastră. Aveţi aici un raport făcut de poliţia spaniolă. Gregor Kirsanov este acuzat de asasinarea sălbatică a unei angajate a ambasadei noastre. Am descoperit destul de târziu că acest bărbat este un monstru.

Tomas del Rio parcurse cu privirea raportul ce relata cu lux de

amănunte sadicul asasinat. Ce citi acolo îi ridicase părul măciucă..

Cuvintele dansau în faţa ochilor săi dar nu reuşeau să-i estompeze oroarea imaginilor precedente.

— Dar, cum de aţi reuşit să faceţi acel film? reuşi el să articuleze.

— A fost găsit în apartamentul lui Kirsanov, spuse diplomatul rus, recuperând raportul poliţiei spaniole.

Tomas del Rio se lăsă condus către ieşirea din ambasadă. Înainte de a se despărţi de el, Nicolai Talanoff îi spuse trist:

— Mi-ar plăcea să evităm o nouă dramă şi un nou scandal...

Tomas nu-i răspunse. El se urcă în Rolls, clocotind în sinea lui. Ştia că Isabel are o slăbiciune deosebită pentru un anumit tip de bărbaţi şi, chiar îl avertizase că într-o bună zi s-ar putea îndrăgosti de unul. Ameninţările ei de acest fel nu erau rare, dar el credea că e doar un joc. Imaginile văzute îl tulburaseră profund. Isabel se comporta de parcă ar fi fost sclava acelui bărbat.

*

* *

James Barry era în al nouălea cer. Toate ziarele anunţau cu litere de o şchioapă „Complot sovietic contra Spaniei” sau „Serviciile spaniole descoperă o importantă reţea de spionaj a KGB”...

Istoria reţelei lui Kirsanov era pe toate buzele. Contra publicitatea costa milioane de dolari. Brusc, vizita în Spania a lui Boris Ponomarev, directorul Departamentului de Externe, era pusă sub semnul întrebării. În drum spre aeroport, americanul se gândi că un milion de dolari nu fusese o sumă prea mare faţă de toate aceste rezultate. Lincoln-ul său era urmat de Cadillac-ul blindat în care se aflau Gregor Kirsanov, Malko şi cele două gorile.

Mai mulţi agenţi din CESID aşteptau în aeroport ca să-i conducă în sala de îmbarcare. Gregor Kirsanov coborî din maşină şi se uită în jurul său.

— Unde este Isabel?

— Cred că vă aşteaptă în interior, spuse Malko.

Cu o seară înainte acest subiect fusese obiectivul unor delicate negocieri. Malko reuşise cu greu să-l convingă pe Kirsanov că este stupid ca Isabel să plece cu el, deoarece avea să fie trimis direct la „fermă” pentru un *debriefing* serios care

avea să dureze mai multe luni, la care Isabel nu putea fi admisă. Ea se jurase atunci că va veni să-l întâlnească imediat ce va fi liber. Astfel va avea timp să-i explice totul soţului ei.

Ei pătrunseră în aeroport. De Isabel, nici urmă. Se stabilise ca ea să vină acolo însoţită de soţul ei. Malko se uită în jurul său şi-l văzu deodată pe Tomas del Rio!

Într-un exces de orgoliu, acesta o împiedicase pe soţia sa să vină. Spera ca să nu fie nevoiţi să-l urce cu forţa în avion pe Gregor. Soţul lui Isabel se îndreptă spre Malko. Chris se pregăti să-l intercepteze, dar Malko spuse:

— Lasă-l să treacă.

Gregor Kirsanov se încruntă.

— Dar ce se întâmplă?

Malko nu mai avu timp să-i răspundă.

Când ajunse la o distanţă de trei metri, Tomas del Rio scoase un revolver cu ţeavă scurtă din haină şi îl aţinti către Gregor Kirsanov.

Se auziră trei împuşcături una după alta. Se produse o busculadă şi se auzi clar zgomotul produs de arma ce cădea pe pardoseală. Chris Jones îl dezarmase.

Kirsanov îşi ţinea mâinile pe pântece. El se îndoi din şale, apoi îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ ghemuit pe o coastă. În aeroport se produse o panică îngrozitoare. Pasagerii fugeau în toate direcţiile. Oamenii din CESID formară un zid compact în jurul rănitului, imobilizându-l pe Tomas del Rio care se lăsase prins fără să-i mai arunce vreo privire lui Gregor Kirsanov.

Malko, aplecat deasupra lui, îi desfăcu pantalonul şi cămaşa. Sângele curgea şuvoi din cele trei răni din abdomen. Gregor încă nu simţea durerea fiind în stare de şoc. Apăru un medic, îi luă pulsul, tensiunea şi îi administră un tonic cardiac. James Barry îl privi pe Malko cu aceiaşi ochi de un albastru inexpresiv.

— Nu aş fi crezut una ca asta, făcu el.

Malko se apropie de Tomas del Rio, căruia i se puseseră cătuşele.

— De ce aţi făcut asta? V-am spus doar că nu aveţi motive să vă îngrijoraţi.

„El senorito” îl privi cu un profund reproş în ochi.

— Dumneavoastră m-aţi minţit. Am aflat adevărul de la colegii acestui nemernic. Mi-au arătat un film…

James Barry îl apucă pe Malko de braţ.

— Trebuie să o anunţăm pe doamna del Rio. Cu un avocat

bun, ar putea să-şi salveze soţul, mai ales în ţara asta…

Americanul părea perfect calm.

— V-aţi aşteptat la un asemenea lucru? îl întrebă Malko.

— Mă aşteptam la un incident, mărturisi americanul. El a sunat ca să întrebe la ce oră pleacă Kirsanov, nu mă gândeam însă că va merge atât de departe.

— De ce nu aţi intervenit când l-aţi văzut?

James Barry râse:

— Habar n-aveam că este înarmat…

— Ce veţi spune celor de la Langley?

— Le voi spune că a fost un caz de forţă majoră.

Malko se întoarse spre Tomas.

— Aşadar v-aţi întâlnit cu ruşii… Ei au fost cei care v-au spus…

— Bineînţeles, făcu spaniolul. Şi le sunt foarte recunoscător pentru asta.

Poliţiştii spanioli îl luară de acolo.

— Spuneţi-i lui Isabel că totul este în regulă, îi strigă el lui Malko.

Acesta îl privi cum urcă în maşina poliţiei.

Aşadar KGB-ul reuşise în cele din urmă să-l elimine pe Gregor Kirsanov, după atâtea tentative eşuate. Folosiseră o stratagemă extrem de abilă. O ambulanţă apăru şi Kirsanov fu ridicat în stare de inconştienţă. Un medic se apropie de Malko.

— Are puţine şanse de scăpare. A suferit multiple hemoragii interne.

O siluetă îşi croia drum prin mulţimea curioşilor. Era Isabel del Rio. Ea văzu balta de sânge de pe jos şi rămase împietrită.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Soţul tău l-a împuşcat pe Gregor, îi spuse Malko. Unde te aflai?

— Îl aşteptam afară pe Tomas. De ce a făcut asta?

— Prietenii noştri din KGB şi-au vârât coada, o să-ţi explic mai târziu, făcu Malko.

— Şi a murit…

— Încă mai trăia când a fost luat de ambulanţă. Vrei să te conduc la spital?

— Nu, răspunse Isabel după o scurtă ezitare.

Capitolul XX

Un soare ca de plumb dogorea asupra marelui cimitir *Necropolis del Este* unde *fuseseră* duşi morţii din cele două tabere ale războiului civil. Cimitirul se afla între Calle O'Donnel şi Avenida de Daroca, nu departe de autostrada M 30.

Gregor ivanovici Kirsanov îşi dăduse duhul în timpul extragerii proiectilelor, fără să-şi mai fi recăpătat cunoştinţa. Nimeni nu-i ceruse cadavrul. Nici ambasada, nici soţia sa. Graţie intervenţiei făcute de Malko, James Barry, într-un moment de generozitate, consimţise să acopere cheltuielile de înmormântare ce includeau şi concesiunea pentru treizeci de ani a unui loc de înmormântare. Desigur, făcuse o economie extraordinară, deoarece recuperase milionul de dolari.

Malko fusese educat să-şi respecte adversarii morţi sau învinşi. Acest lucru era diferenţa între barbarie şi civilizaţie. De fapt, Gregor Kirsanov, în clipa când fusese ucis, nu mai era un adversar, ci mai degrabă un aliat. Plătise cu viaţa trădarea faţă de ai săi. Anatoli Petrov fusese cu siguranţă bine răsplătit pentru modul isteţ în care reuşise să-l lichideze pe ex-ofiţerul KGB.

Malko privea sicriul ce înainta pe aleea centrală din *Necropolis del Este.* Pe sicriul modest se aflau trei coroane de flori: una de la Malko, a doua de la Isabel, iar a treia era anonimă. Probabil de vreun membru al ambasadei, care îl regreta pe Kirsanov. Nu aveau să afle niciodată, de la cine era acea coroană.

Fordul cu Chris Jones şi Milton Brabeck rula imediat după sicriu. Ca şi cum Gregor ar mai fi avut nevoie de „baby-sitters"… În urma lor venea Jaguar-ul lui Isabel, iar în urma convoiului, Lincoln-ul lui James Barry. Micul convoi se pierdea în imensele alei ale cimitirului.

Din partea spaniolilor, nu venise nimeni.

James Barry aruncă o privire la ceasul său din aur masiv.

— Fir-ar să fie de treabă! Ce greu merge! Trebuie să merg urgent la o reuniune!

— James, spuse Malko. Sunt momente în care mă întreb dacă nu sunteţi un ticălos fără pic de suflet.

Americanul râse scurt.

— Acelaşi lucru mă întreb şi eu, făcu el cu un surâs cinic.

Avea în servietă toate tăieturile din ziare, ce conţineau relatări privind afacerea Kirsanov. Suficiente pentru ca să-i satisfacă pe americani. Totul, de la sinuciderea lui Juan Braganza şi până la arestarea mai multor „cârtiţe” şi etalarea activităţilor KGB-ului în Madrid, Nu lipseau nici articolele ce se refereau la idila dintre Gregor şi Isabel del Rio.

Principalul lucru câştigat era că opinia publică spaniolă fusese montată împotriva Uniunii Sovietice, lucru ce nu se mai întâmplase de multă vreme. Vechii membri ai Falangei cereau chiar ruperea relaţiilor cu Uniunea Sovietică. Contrar obiceiurilor, Guardia Civil nu interzisese această manifestaţie. Şi toate aceste evenimente se întâmplau chiar în ajunul referendumului asupra integrării în NATO.

Câţiva gropari îşi făcură apariţia lângă un mormânt deschis. Ajunseseră. În afară de ei, în cimitir nu mai era nimeni. Gregor Kirsanov nu era jelit de nimeni.

Malko coborî din maşină şi se duse să deschidă uşa Jaguarului albastru şi rămase blocat. Până în acea clipă nu o văzuse pe Isabel. Era îmbrăcată complet în negru. Ca o văduvă îndurerată! O rochie din dantelă neagră se mula ca o mănuşă pe talia ei de viespe. Avea ciorapi negri fini şi pantofi cu tocuri de doisprezece centimetri.

— Văd că te-ai îmbrăcat adecvat, făcu Malko după ce-şi reveni din surpriză.

Isabel se răsuci pe scaun cu un genunchi ridicat, pentru ca să coboare din maşină. Malko zări o fâşie de piele albă deasupra ciorapului negru. Apoi rochia acoperi totul, iar el îi întinse mâna ca să o ajute. Isabel se îmbăiase în parfum.

Cu paşi legănaţi ea înainta în faţa lui cu mişcări de felină.

Isabel se opri în faţa mormântului deschis, cu frumoşii ei ochi plecaţi în jos. Juca rolul de văduvă cu o vădită plăcere. Chris şi Milton erau cu gura căscată. Chris se apropie de Malko şi-l întrebă:

— Credeţi că se va arunca în groapă?

— Chris, văd că nu respecţi nimic.

James Barry, ceva mai retras, transpira cu stoicism. Isabel rămase complet nemişcată în tot timpul în care coşciugul fu coborât în groapă. Apoi se aplecă, luă un pumn de ţărână şi o aruncă peste el.

Se părea că moartea lui Gregor Kirsanov aranja pe toată lumea.

Isabel se întoarse, făcu câţiva paşi şi se clătină.

— Te rog, ajută-mă, nu mă simt prea bine, îi spuse ea lui Malko.

Acesta o conduse până la Jaguar. Tânăra spuse cu o voce de muribundă.

— Nu ai vrea să conduci tu? Nu cred că mă simt în stare să ţin volanul în mâini.

Malko îi făcu un semn lui Barry. După câteva secunde, americanul demară şi se îndreptă către ieşirea ce dădea în Avenida de Daroca. Chris şi Milton îl urmau în Ford. Groparii astupau groapa de zor. Malko era deja la volanul Jaguarului.

— Ia-o drept. Există o ieşire înspre parcul Elija.

Mormântul lui Gregor Kirsanov rămase în *urmă.* Malko conducea încet printre mausolee. Alături de el, Isabel părea că doarme, cu chipul acoperit de un văl negru.

Deodată Malko ajunse în faţa unui grilaj închis. Era vorba de o poartă, dar aceasta era încuiată. Această parte a cimitirului părea mai degrabă abandonată, mormintele fiind invadate de buruieni. Nu se vedea nici un vizitator prin preajmă.

— O, ce tâmpenie! Va trebui să ne întoarcem! spuse Isabel.

Malko tocmai voia să întoarcă, dar simţi cum femeia îi atinge mâna.

— Aşteaptă un pic! Am niţel timp la dispoziţie. Vizitele încep abia la ora două.

După înmormântare, trebuia să meargă la închisoarea *Carabanche,* pentru o scurtă vizită la soţul ei.

Avocatul familiei le promisese că-l va scoate basma curată pe Tomas, într-un proces rapid şi fără riscuri. În Spania, un bărbat care ucide pentru a-şi spăla onoarea nu poate fi pedepsit.

Cei doi rămaseră tăcuţi un timp. Malko observa profilul lui Isabel. Gura îi era întredeschisă în spatele voaletei. Sânii ei se mişcau în ritmul regulat al respiraţiei. Genunchii ei începură să se îndepărteze prea lent, parcă desfăcuţi de o mână invizibilă. Degetele femeii se crispară uşor pe mâna lui.

Isabel alunecă uşor în faţă pe bancheta ei. Rochia i se ridică pe coapse descoperind picioarele lungi şi frumoase, în ciorapi negri. Curând se ivi pielea albă şi jartierele lungi…

Cu un gest de somnambulă, Isabel luă mâna lui Malko de pe levier şi o ghidă pe coapsa ei. Ea începu să gâfâie. Mâna lui Malko urcă şi pătrunse sub rochia strâmtă. Ce găsi mai sus îi produse o bruscă descărcare de adrenalină în corp. Isabel părea

într-o stare de catalepsie.

El se răsuci şi îngenunche pe planşeu în faţa ei. Când membrul său inflamat atinse nailonul ciorapului, Isabel îi muşcă buzele şi se trase şi mai pe spate.

Malko ştia ce doreşte ea. Centimetru cu centimetru, el avansă până atinse sexul inundat al femeii, apoi se opri. Era o clipă de neuitat. Prin parbriz, soarele îi ardea spatele. El vru să-i îndepărteze voaleta ca să o sărute, dar Isabel îl rugă în şoaptă:

— Nu, nu, lasă-mă aşa, nu-mi ridica voalul!

Atunci, el se înfipse adânc în pântecele ei dintr-o singură mişcare. Unghiile femeii sfâşiară pielea canapelei, trupul ei fu scuturat de spasme şi un ţipăt lung şi răguşit, capabil să-i scoale din morminte pe toţi combatanţii Războiului Civil, răsună în cimitirul pustiu.

În acest fel îşi luă ea adio de la Gregor Ivanovici Kirsanov!

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....16
Capitolul III.....26
Capitolul IV.....34
Capitolul V.....40
Capitolul VI.....47
Capitolul VII.....55
Capitolul VIII.....64
Capitolul IX.....70
Capitolul X.....76
Capitolul XI.....85
Capitolul XII.....92
Capitolul XIII.....100
Capitolul XIV.....109
Capitolul XV.....118
Capitolul XVI.....124
Capitolul XVII.....134
Capitolul XVIII.....140
Capitolul XIX.....148
Capitolul XX.....154
Cuprins.....158